

FLACĂRA

FLACĂRA

Media

**Ioanițoaia vs.
Cornețeanu
Transfer ratat**

Reportaje

**Pescarii și
marea
De veghe
în fumul de
mangal**

11 202
SALA DE
LECTURĂ

Documentar

**Autostrada
– tratat de
descompunere**

**VIP: Cristian Tabără,
Brianna Caragea,
Adelin Petrișor
Antract**

**MIHAELA
tentatia
conjugala**

**Exclusivitate
Născuți cu
gardianul la ușă**

**Cine a făcut Banca Țiriac
parcă m-a întrebat pe mine.**

P/11302

Contul de Economii

Contul de Economii este cel mai flexibil instrument de economisire.

Mai mult, banca îmi oferă dobânzi avantajoase.

Iar dacă retrag bani prin **Contul** meu **Central**, Banca Țiriac nu oprește comision.

Chiar simt că banca asta este făcută pentru mine.

Puteau să-i spună la fel de bine și Banca Popescu.

Banca Țiriac

Privește înainte

www.bancatiriac.ro

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

A woman with long dark hair, wearing a black bikini with a colorful floral pattern, is sitting in a swimming pool. She is smiling and looking towards the camera. A large waterfall is cascading over a stone ledge in the background, creating a misty spray of water. The pool has blue and white mosaic tiles. The background is a lush green lawn with some rocks and small plants.

„Nu beau alcool și, în
general nu-mi plac
oamenii care zac în
«cârciumi», neavând
altceva mai
interesant de făcut.”

A photograph of a woman relaxing by a swimming pool. She is lying on a light blue tiled ledge, with her legs extended into the water. Her right arm is raised, and she is wearing a black wristband. A glass of orange juice with a pink straw sits on the ledge next to her. The background shows a grassy area with some rocks and a small tree.

Mihaela, tentăția conjugală

A cunoscut succesul și decăderea la principalele televiziuni private ale țării, a îndurat calvarul a două căsnicii și a făcut față vocilor care o acuzau de mercantilism și de lipsă de scrupule. Acum are o casă de vis pe malul Snagovului, arată bine și deține controlul asupra unui bărbat rafinat și potent. O fi destul pentru a găsi calea spre fericire sau următoarea sincopă profesionalo-conjugală bate la ușă?

„Nu-mi mai place să ies în lume, decât foarte rar și cu scopuri precise. Nu suport mondenitățile și dacă ajung o dată pe an la un astfel de eveniment, înseamnă că îmi face realmente plăcere invitația, sau treaba pe care o am acolo de făcut. Nici la 20 de ani nu am suportat discotecile și cluburile. Plăcerea mea cea mai mare este să am musafiri la mine acasă și să conversez cu prietenii.”

De la Chișu și Bănică, la Elanul mult așteptat

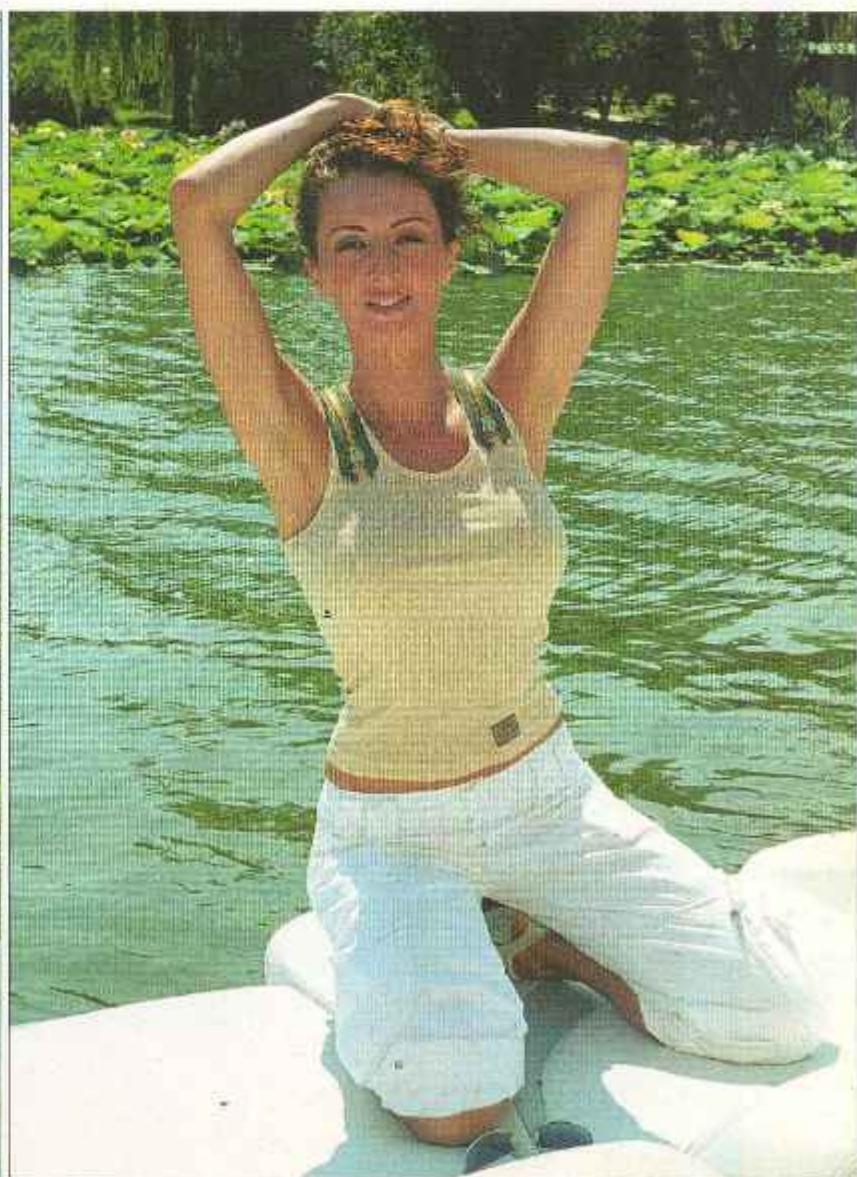
Mihaela Rădulescu este un personaj spumos. O parte a publicului (în special bărbații) o consideră o femeie frumoasă, deșteaptă, matură, împlinită și cu mult tupeu pe ea, care știe să întindă mâna la fructul oprit, fără să fie izgonită din Rai. Dimpotrivă! Cu cât mănâncă mai multe mere din „pomul cunoașterii”, cu atât i se deschid mai larg porțile Edenului.

Cealaltă parte o privește cu invidie, contestându-i multe dintre calități. Succesul său este pus pe seama abilității cu care și-a jucat până la capăt feminitatea, în fața unor bărbați celebri. Privind în urmă fără mânie, inclin să cred că adevărul este undeva la mijloc. Evoluția profesională și situația materială ale Mihaelei s-au aflat mereu într-o strânsă legătură cu bărbatul din stânga sa. Așa a ajuns o fată săracă și ambițioasă, venită tocmai din „fundul Moldovei” (chiar dacă Piatra Neamț este un oraș frumos) să se transforme într-un superstar mioritic. Am putea spune că Mihaela a fost mai bună și mai prezentă pe sticlă de la o relație la alta. Dacă în perioada Dan Chișu, vedeta noastră apărea timid pe

ecran, distribuită în roluri mai puțin semnificative, epoca Bănică junior l-a adus o popularitate fantastică. Dar și niște bătăi crunte din partea maestrului, cum s-a scris la vremea respectivă. Încă nu ne este clar dacă avea și ea partea ei de vină în această ecuație, dar babele din fața blocului cleveau ceva despre infidelitate... *Whatever!* În locul ei, o altă femeie ar fi continuat să îndure cu stoicism regimul casnic, de dragul celebrității. Nu și Răduleasca. Despărțirea s-a produs cu scânteii, în deplină concordanță cu firea vulcanică a personajului nostru. Spectacolul mediatic a fost complet.

Și în vreme ce multă lume se întreba dacă Mihaela va continua pe cont propriu lupta cu audiența și cu popularitatea, a apărut Elan. Mă rog, a apărut e un fel de-a spune. Răduleasca îl „agățase” deja în urmă cu zece ani, într-un bar. Pe vremea aceea era o tipă săracă, fără nici cea mai mică popularitate, și își căuta încă drumul în viață. Într-un moment de euforie, l-a văzut pe Elan la masa vecină și l-a dat numărul ei de telefon, pe un pachet de țigări. Și cărcotașii iar s-au pus pe clevețit.

Cum ar veni, ne place sau nu, maniera aceasta de a-ți apropia un bărbat aduce a femeie ușoară: genul de chelneriță din filmele americane cu camionagii. Răuvoitorilor însă, Mihaela „le dă cu *Fit*”: „La vremea respectivă, acum vreo 10 ani, Elan nu era nici pe departe prosperul om de afaceri de astăzi, iar eu nu eram o persoană publică. Era doar un băiat a cărui privire obraznică și ageră mi-a plăcut brusc și am procedat ca o femeie hotărâtă și, întâmplător, singură. Continuarea reală a povestirii e că, a doua zi după ce «l-am agățat», dându-i numărul meu de telefon pe un pachet de țigări, mi-a fost rușine de isprava mea și nu l-am mai răspuns la telefon vreo lună întreagă. De aia nici nu s-a petrecut nimic între noi atunci, ci abia peste alți șase ani, când ne-am reintâlnit singuri, fără obligații. Eu, proaspăt divorțată, el, recent burlăcit. N-am fost niciodată pusă pe căpățuială și nici n-am abordat vreo relație din viața mea pe acest principiu. Asta-i doar interpretarea unor oameni proști și invidioși. N-are rost să-i tratez eu de aceste două boli incurabile. Dragostea e singurul criteriu după care trăiesc cu un bărbat.”

Nu se opune căsniciei, dar

Nu am intenția de-a minimaliza meritele profesionale și câștigul financiar al divei TV. Dar ca să fim sinceri până la capăt, trebuie să spunem că de patru ani de zile, Mihaela îi ține așternutul cald, portofelul burdușit și spatele la B1 Elan. Personaj misterios, cu mentalitate

și obârșie evreiești. Un creier din spatele cortinei pieței de publicitate din România. Un bărbat subțire, cu multe relații, cărui a crescut contul într-o zi, cât altora într-o viață. Relația lor are o cu totul altă formulă decât cea a cuplurilor Mihaelei, în care masculii se

numeau Dan Chișu sau Ștefan Bănică Jr. Întreaga popularitate este absorbită de starul TV. Prietenul ei se ferește de presă ca dracu' de tămăie. Două au fost însă interviurile acordate de el: unul în *Capital*, despre afaceri, și unul în *Libertatea de duminică*, despre relația lor. În materialul din *Libertatea Elan* a lăsat să se înțeleagă că nu intenționează să o ceară pe Răduleasca în căsătorie în viitorul apropiat. Vorbele sale au fost urmate de o mulțime de interpretări. Unde mai pui că declarația era și titlul mare, pe prima pagină a ziarului, Mihaela a luat foc în fața unei asemenea material și s-a grăbit să conteste autenticitatea interviului. Din săptămânile noastre, se pare însă că interviul este pe bune. În acest caz fie Elan a păcălit-o, negând că ar fi spus așa ceva, fie Mihaela știa adevărul, dar nu s-a împăcat deloc cu ideea că iubitul ei nu s-a hotărât încă s-o ceară de nevastă. Ce ți-i și cu bărbatii ăștia! Depășind acest moment, am întrebat-o dacă și-a găsit liniștea conjugală: „Mi-am găsit, în primul rând, liniștea din interiorul meu, și asta e cel mai important. Am obținut și un anumit gen de pace sufletească, tocmai pentru că trăiesc cu un om inteligent, la fel de ahtiat după munca lui ca și mine. Acumulăm suma necesară de pomiri și de preocupări

Pe malul Snagovului, barca ține loc de mijloc de transport în comas. Dacă vrea să-i facă o vizită mustăciosului de Țiriac sau poate altei vedete, aflate taman la capătul bății, folosește limuzina acvatică. Atenție, însă, seara circulația bărcilor este interzisă, mai ales că acestea nu sunt dotate cu lumină. Așadar, dacă o prinde noaptea la cină, cheamă o mașină și merge tot pe uscat.

Încă nu-i cerută de nevastă

comune, care ne dă strălucire relației și ne străduim să «manageriem» bine probleme cu care ne confruntăm și noi, ca voi toți, de altfel. Sigur că la 33 de ani am câpătat un soi de înțelepciune care-mi permite să abordez mai profund relația și asperitățile inerente. Poate că relațiile anterioare au lăsat în sită exact învățăturile de care am nevoie ca să exist în liniște și armonie. Sau poate că am găsit exact omul potrivit sufletului meu. Doar peste ani poți proba însă «potriveala perfectă», atât cât poate ea să existe între doi oameni. Cât despre o nouă căsătorie... Nu pot trăi sigur! Dacă bărbatul de lângă mine vrea să mă ia de soție, nu mă opun, doar pentru că am mai fost măritată. Dacă alte mariaje n-au funcționat, nu judec relația actuală după eșecurile anterioare."

M-am întrebat dacă Mihaela este cu adevărat o ființă fericită. În final, am considerat riscant să răspund la această întrebare. În schimb, mi-am dat seama că este o femeie aproape împlinită. Are totul, mai puțin copii. Natura a dotat-o din plin cu un corp sexy, care i-a permis să facă până și reclamă la o linie de lenjerie intimă, la «numai» 32 de ani... A știut să-și apropie un tip elegant, discret și cu mulți bani. Celebritate are din plin, slavă Domnului. Și pentru ca tabloul să fie complet, moldoveanca noastră și-a tras o supercasă, pe malul Snagovului. Vecină cu alde Țiriac, sau cu fosta soție a lui Cornel Nistorescu. Vila a fost construită de tatăl lui Răduciuiu, cadou pentru fiul său. În final, omul s-a hotărât să o vândă, dar curentul «maneielor urbanistice» își pusese amprenta pe casă. Acoperișul clădirii avea scris pe frontispiciu, cu țigle în culori tipătoare: «Hai, România!» și «Răduciuiu». Construcția îngloba în ea nu mai puțin de cincisprezece camere mici și înghesuite, cu geamurile cât un ochi de cușetă de la vasele pescărești. Bașca faptul că la plecare, după ce s-au încheiat actele, Răduciuiu senior a tăiat toți copacii, lăsând curtea «tabula rasa». Cică aduce ghinion să lași copacii altor locatari! Deh, superstiții. Dar Mihaela s-a pus pe treabă, mărturisindu-ne, mai în glumă, mai în serios, că în proporție de 99% ei i se datorează întreaga «operă» de concepere și supraveghere a lucrărilor la casă și la curte. Întâi și-ntâi a scăpat de acoperișul «model Strehaiu» și a redus numărul încăperilor de la cincisprezece la cinci. Apoi a spart toate «ochiurile de geam» cu pretenții de fereastră și a lăsat să intre-n casă lumina din toate părțile. Apoi s-a apucat de curte. Și-a tras trei garaje duble, un superteren de baschet, o piscină cu valuri artificiale

și un ponton pentru bărci. Greul trecuse așa că fata s-a apucat de decorat ograda. A încadrat piscina între câteva ziduri din dale de granit, model Grecia Antică. A plantat prin curte tot felul de copăcei, flori, arbuști, diverse spații verzi și multe altele. Și-a mai amenajat un soi de havuz din piatră, în mijlocul căreia a cocoțat pe un pedestal un Buddha roșu. Piscina și pontonul au șezlonguri din belșug, iar lângă lac sunt plasate strategic, la umbră, două hamace confortabile. Un asemenea domeniu trebuie însă păzit pe măsură: «Am trei câini de talie mare. Jay, veteranul curții, e ciobănesc caucazian. Domnișoara Li, care abia a împlinit un an de zile, aparține rasei ciobănesc mioritic, iar vedeta curții este Trotsky. E o rasă nouă, obținută din încrucișarea femelelor de lup sălbatic cu masculi de ciobănesc german. Specialiștii spun că trebuie crescut cu mare tandrețe, pentru a-i anihila pominile de fiară. Altfel...».

Mai nou, în viața vedetei de la B1 au intrat sporturile extreme. Îi place să se plimbe la nebunie cu barca de lux, «furându-și» câte-o înjurătură de la canotorii lotului olimpic, deși Mihaela merge foarte încet când ajunge în zona lor. Motocicleta a început să o stăpânească destul de bine, dar lungi și încurcate au fost căile Domnului până să învețe secretele motoarelor pe două roți. Mai întâi că a dat examenul de sală de trei ori, până l-a luat. Apoi în intersecția de la Piața Presei, n-a fost în stare să facă giratoriu, deoarece nu putea lua curba decât cu picioarele pe carosabil. Ca să poată ajunge totuși la serviciu, a trecut pe roșu până la agentul de circulație și l-a rugat să oprească traficul, ca să poată ea trece, șontâc, șontâc, cu picioarele pe sol... Polițistul a râs, a întrerupt circulația și i-a mărturisit că și el a pățit la fel în primul său giratoriu. Ultima găselniță a Mihaelei este, însă, parașutismul: «Dacă e să facem o paralelă între sex și parașutism, n-aș compara sexul cu nimic altceva. Nici măcar cu saltul cu parașuta, care m-a cucerit definitiv. Ambele sunt plăceri, dar prima e obligatorie, a doua opțională. În timp ce pluteam cu parașuta, mă simteam pasăre, înțelegeam zborul și voluptatea de a privi totul de sus, cu o bucurie «neexplorată» până atunci. Sexul e una dintre cele mai importante componente ale vieții de cuplu, cel puțin pentru mine, la vârsta mea. Poate la cincizeci și ceva de ani mă va satisface doar saltul cu parașuta; acum am nevoie de sex.»

text **Ciprian Enea**
foto **Octavian Tibăr**

FLACĂRA®

Înființată în 1911 de Constantin Bana

Publicație auditată BRAT

DIRECTOR: ALEXANDEU ARION

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petru Stoian

SENIOR EDITOR - Iliea Femiș, Tudor Călin Zăvoianu

EDITOR - Găvruta, Dan Băneș

SPORT - Pompiliu Dumitrescu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tătar

FOTOREPORTER - Paul Agapie, Robert Hăncuș, Florin Ioniță

TEHNOREDACTOR - Iulian Tătar

CULEGERE COMPUTERIZATĂ - Angela Ciocăranu

COLABORATORI PERMANENȚI

Emil Hurduc, Radu Ionescu

Nicolae Măroiescu, Ștefan Nicolae

H. Z. Păuleșcu, Dan Pavel, Maria Petrușcu

Basil Ștefan, Alex. Ștefănescu

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE

Gabriela Adam-Dupa (Austria)

Alexandru Găvruta (Italia), Ion Niliș (SUA)

Grădă, tehnoredactare
și prelucrare imagine

Societate cu răspundere limitată
Căminul Tineretului
str. 1-40/3603/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Revista Română de Audit și Timpul - BRAT

Consiliu de Administrație

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Alina

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășărin

MEMBRI: Manuela Ruzăreanu Arion, Alexandru Arion, Dan Ștăruț

DIRECTOR EXECUTIV: Beatrix Anus Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Băneș

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru

E-mail: emil.dumitru@flacara21.ro

SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel. 224 36 88, 224 37 44

Fax: 224 37 13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresă: București, sectorul 1, Ploaie Frigăre 1, cod 71341

C.P. 33, C.P. 12

Curier: 2511.1789.1/ROU BCR sector 1, București

Comandă: - 2511.1789.3/ROU BCR sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra – România”

Președinte: George Alina

Director executiv: Manuela Ruzăreanu Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS

Redactorșef: MIHA ZGUBEA

Revista Rebus are Certificat de Audit eliberat de BRAT

REBUSACHE

Redactorșef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată: Dan Vintilă

Corectură: Ioan Găvruta

Publicitate și marketing: Florin Toma

Telefon: fax: 222 67 38 224 36 88

Distribuție (222 66 28; 724 37 44): Monica Calcan

Casa din Egipt, Mihail Ion, Nicoleta Predescu

Căpătări din țară și din străinătate se pot ordona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Căpătări se pot ordona și prin: S.C. ART PRESS IMPRES S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255 48 15; 021/255 48 16; 021/255 48 17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bie, Flacăra Focus,

Rebus, Almanah Rebus, Rebusache

sunt mărci înregistrate

ale S.C. Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS – BUCUREȘTI

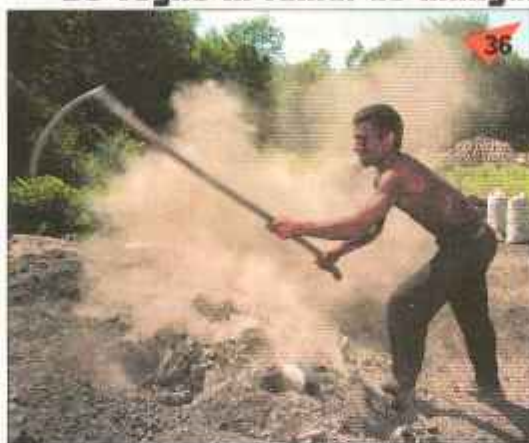
REPORTAJ

Pescarii și marea

14

De veghe în fumul de mangan

DOCUMENTAR

Autostrada, tratat de descompunere

MEDIA

89

Transfer ratat

VIP

Învățăturile Briannei către rollerii săi fi

EXCLUSIVITATE

Născuți cu gardianul la ușă

REPORTAJ

- Pământ pe Lună 22
Sharm El Sheikh, cea mai apropiată
destinație exotică 94

VIP

- Ana Maria – demonstrație
de senzualitate 56

INTERVIU

- Eric Kish, vicepreședinte
al Rompetrol Group 58
Alexandru Athanasio, ministrul
Educației, Cercetării și Tineretului 69
Victor Giorbea, președintele PNCTD 74

BUSINESS

- Pensia privată oprește coșmarul
„bătrân și neliniștit” 64

SPECTACOL POLITIC

- România în cifrele esențiale 72

FILM

- Grădinița lui tăticu’ 76

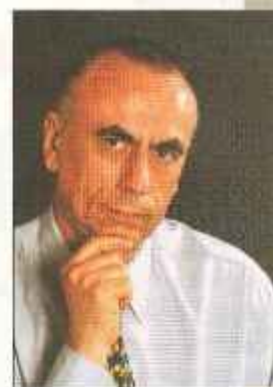
AUTO

- Ultima tehnologie: BMW Seria 5 82

Coperta 1: Mihailo Rădulescu
foto: Octavian Tibăr

Altceva

În toată țara este
în curs de finalizare
recoltatul corcodușelor.

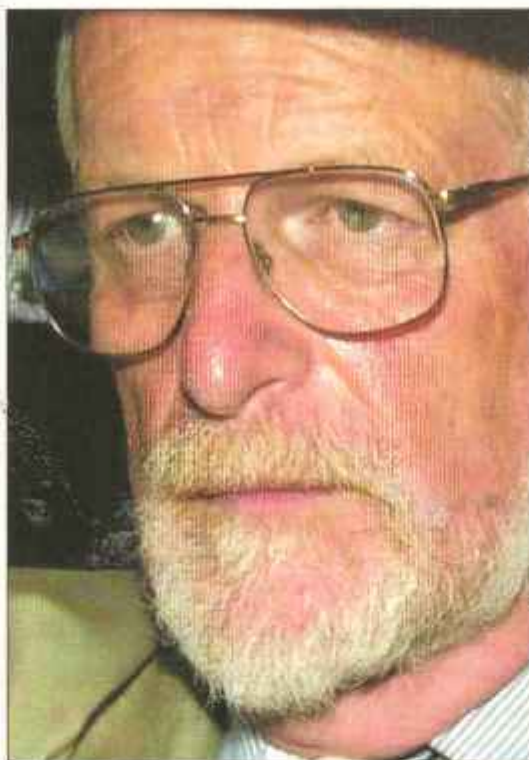
Laudă corcodușului

Îi vezi cocârjați pe sub pomi, culegând cu evlavie fructele în castroane, în lighene, în găleți. E o acțiune amplă, la care participă copii, maturi, bătrâni. Dimineata, la prânz sau seara urmăresc cu vigilență căderea corcodușelor care cunosc în clipa de față o binemeritată glorie. Cel mai inventiv întind folii de plastic pe sub pomi, astfel încât operațiunea de culegere să fie mai lesnicioasă. Cu toții sunt bucuroși – a fost un an bun, măcar corcodușe avem pe pofta inimii. Din ele se va face în curând o băutură slabă, care îți ia totuși mințile consumată în exces. Nu peste mult timp, peste satele românești va pluti un damf amănunțit de țuică. Pe drumuri vor circula iarăși căruțași beți, bicicliști abia ținându-și echilibrul, indivizi ținându-se de garduri. La urma urmei, potrivit statisticilor, ocupăm locul doi în Europa la consumul spirtoaselor. Băutura asta este cinstea lui Dumnezeu pentru acest popor necăjit. Fiindcă pomului despre care vorbim nu-i trebuie nimic de la oameni. Crește singur, fără nici o îngrijire specială, și pe marginea șanțurilor, și prin grădini, și pe câmpuri, înmulțindu-se vertiginos și fără noimă. Un pom pe gustul tuturor celor care vor roade fără să miște un deget. Nu-i exclus ca în viitor și culesul lor să fie socotit o povară. Nu ne mai rămâne atunci decât să angajăm spanioli.

Sergiu Brice

Moarte suspectă

Presupusa sinucidere a lui David Kelly, personaj-cheie în dosarul armelor irakiene de distrugere în masă, continuă să ridice numeroase semne de întrebare și a provocat aproape o criză politică în Marea Britanie. Tony Blair a pierdut imediat două procente de popularitate, conform sondajelor, și 4%, în total, de la sfârșitul războiului din Golf, unde nu s-au găsit deloc armele care au constituit, în parte, pretextul intervenției militare. ■

Intrarea în normalitate

În Irak s-a desfășurat o amplă campanie de vaccinare a copiilor împotriva unor boli precum pojarul, difteria, tuberculoza, hepatita B și poliomielite. Ministerul irakian al Sănătății, în colaborare cu Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională și cu UNICEF, au asigurat vaccinarea în întreaga țară, cu ocazia celei de-a doua ediții a Zilei

Naționale Irakiene de Vaccinare. Conform UNICEF, în acest stat mor lunar mii de copii din cauza lipsei de apă curentă, mâncare și medicamente. ■

Un tigru asiatic

Pregătirile Chinei pentru Jocurile Olimpice din 2008 includ un val de demolări în orașele vizate, dar și... reimplantarea în sălbăcie a unui număr cât mai mare de tigri, specie aflată pe cale de dispariție. În imagine, un pui în vârstă de numai zece ore, din rezervația Meihua Shan, în centrul provinciei Fujian. Va deveni oare China, ea însăși, un tigru asiatic, după modelul Coreei de Sud? ■

O șansă pentru politicieni

Veste foarte bună pentru mulți politicieni români: la Viena s-a realizat primul transplant de limbă umană din istorie. Chirurgul Franz Watzinger (stânga) a explicat ziarștilor, împreună cu colegul său, Rolf Ewers, detaliile operației care a durat nu mai puțin de 14 ore și a avut loc la Spitalul General din capitala austriacă. ■

Vânt nebun

Filipinele au fost lovite de tifunul Imbudo, care a făcut ravagii inclusiv în capitala Manila (foto). Imbudo, cel mai puternic tifun din ultimii cinci ani, a stărnit un vânt suflând cu peste 230 de kilometri pe oră. S-au înregistrat cel puțin șase morți și pagube materiale încă necalculate. ■

Turism mortal

În Africa de Sud, Point Lenana, al treilea vârf ca altitudine din cel de-al doilea lanț muntos al „continentului negru”, s-a dovedit prea înalt pentru un avion care s-a izbit de el, provocând moartea a 12 turiști americani și a celor doi piloți sud-africani. Uneori, plăcerea de a vedea locuri exotice se plătește nemeritat de scump. ■

Te așteptăm cu ușile deschise...

CITYCENTER
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,
Sector 1 București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01
e-mail: bu30@bx.logicnet.ro
În curând și în Bd. Poligrafiei nr. 1

Matiz – creat pentru tine

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistență tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

reportaj

Pescarii și marea

O colonie pescărească. Să tot fie vreo sută de barăci. Înșirate chiar pe malul mării. Undeva între Constanța și Mamaia. Într-un golf înghesuit oarecum de două maluri. Și desprins de lume încă din 1940. Când au „descălecat” aici primii pescari. Hotărâți să-și prețuiască viața. Adică să trăiască liberi. Doar ei și marea.

În două-trei ore, calcanul din fotografie a fost transformat în borș. Cu Ion Lupu nu stai de vorbă dacă nu-i guști bucatele. După 25 de ani de „pescăreală” și carieră în comunicații speciale, omul nostru are o filozofie de viață debordantă: „Ascultă, fato, ce să mă mai zbat? Am muncit, am un băiat la casa lui, gata cu grijile. De-acuma iau un ban distrându-mă, la un pește și un pahar de vin.”

„Era să mă nasc în mare, așa că nu pot trăi fără ea. Mama se plimba pe plajă, că era frumos, în aprilie. Și au apucat-o durerile facerii.” Florentina are 19 ani și este foarte frumoasă când povestește despre viața pescărească. Nu se simte bine în afara ei. Pentru asta o să facă și o școală, de trei luni, în Constanța. Și atunci o să fie pescăriță cu acte în regulă. De-abia așteaptă să poată leși în larg. Între timp se gândește la iubitul ei. Un marinar din Norvegia. Care va veni cândva să o ia peste mări și țări. Ea îl așteaptă la malul mării. Cuminte și luminoasă. Învăluită în miros de pește. Ca o sirenă.

Pește la preț de fasole

Mergi pe un drum prăfuit până dai cu nasul în mare. Târnușul te poartă, cam ciudat, înspre dreapta. Ca și când te-ar îmbia să-i găsești rotunjimea. Uite-o, ascunsă, acolo, în golf! Sub un mal înalt și abrupt. O așezare de barăci. Cu steaguri înălțate pe catarg. Printre care flutură și un drapel PCR. Așa, de amuzament. Cu bărci, câini de pază și multe grătare. În vara asta e dezlegare la guvizi.

Pescarii își fac de treabă cât e ziua de lungă. Curăță peștii, meșteresc undițe, pun de un borș. Șcutură pături, spală castroane, udă terasa. Mai rad o vodcă, un sprit, o povește. Cu un rechin de un metru jumate, pe care l-au făcut batog. Sunt frumoși și simpli. Au ajuns demult la înțelepciunea de-a nu mai pune la suflet aproape nimic. Doar marea. Pe care o trezesc din somn în fiecare dimineață. Pe la patru și jumătate-cinci. Că atunci e peștele flămând. Până pe la zece. Nu merg mai mult de patru kilometri în larg. Pescuiesc de plăcere, fără grabă sau competiție. Două-trei kilograme de căciulă le este mai mult decât de-ajuns. Pentru masă, prieteni și eventualii cumpărători. La Tâbăcărie, fiindcă așa se numește locul, peștele e „mai ieftin ca fasolea”, în jur de 30 de mii de lei kilogramul.

Compania Națională de Administrare a Fondului Piscicol a avut geniala idee de a-i învăța pe toți pescarii să pescuiască... științific. Astfel că, după 40 de ani de meserie, bieții oameni au fost obligați să facă o școală de trei luni, în Constanța. Acolo au învățat, în esență, cum se bagă râma în ac.

Viață fără ornamente

Cei mai mulți dintre locuitorii „stabilimentului” sunt pensionari. După o viață hăituită de muncă s-au retras aici. Nu-i mai interesează orașul, confortul, buletinele de știri nici atât. Trăiesc doar esența, fără „ornamente”: „Te duci, îți cauți hrana, o pregătești și mănânci. Mai stai puțin, mă dormi, apoi te trezești și o iei de la capăt. Asta e firul principal, restul sunt proști”, ne asigură un pescar bătrân.

Așa o fi, că prea e frumos la barăci. Și starea de bine se revarsă din oameni. Din liniștea și împăcarea lor. Altfel privesc lucrurile, nici n-ai avea ce lauda. Apa ajunge aici cu greu, prin niste furtunuri. Nu există canalizare, lumina electrică e departe. Dar cine să se mai sinchisească de așa

ceva, când testează o saramură, în bătaia unui felinar? Ați ghicit, Primăria Constanța. În ideea de a „civiliza” *Tibăcăria*, ca să poată fi prezentată și turiștilor: „Nu ne-am gândit să demolăm barăcile, așa cum se aude, ci să le modernizăm. Avem un plan urbanistic în care sunt prinse drumurile, apa și lumina. În primăvară ne apucăm și de asta. Noi vedem acolo ceva turistic, fără să știrbim frumusețea de cherhana”, susține Nicușor Constantinescu, președintele Comisiei de urbanism de la Primăria Constanța.

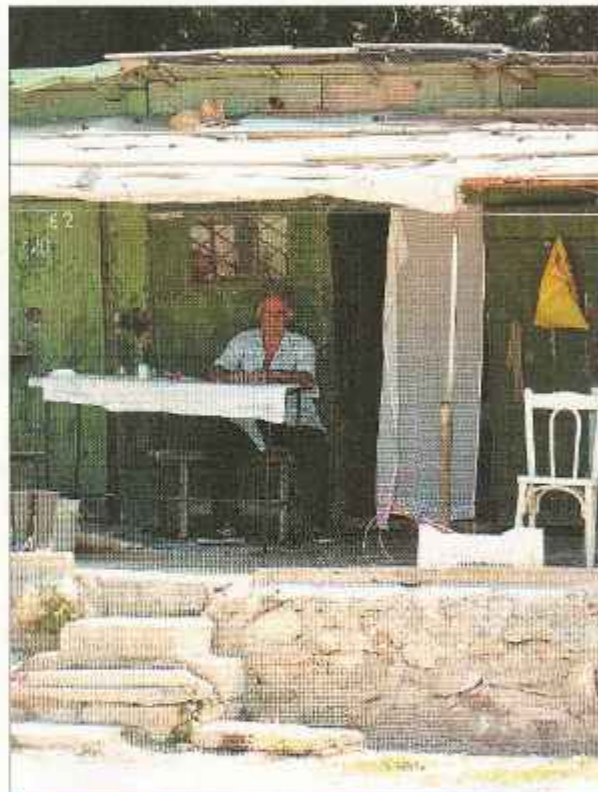
Ioan Băltărețu e pescar din copilărie. Adică de aproape 50 de ani. A crescut în Ovidiu, lângă baltă. Baraca inscripționată cu numărul 47 a cumpărat-o de la o cunoștință, în preț fiind

inclusă și barca. Zdravănă, pescărească, de 18 crivaci. Așa se numește distanța dintre „coastele” bărcii. Nu merge în larg mai mult de doi kilometri. Ii e destul pentru guvid, stavrid, lufar. „Important nici nu este să prinzi, ci pescuitul în sine. Stai pe mare, aștepti, e liniște și pace. Apa și peștele sunt o relaxare, tratament pentru inimă și astm. Eu n-am nevoie de doctori și spitale”, susține nea Ioan.

Dar ceva tot îi supără. Terenul pe care se află colonia de pescari a fost concesionat de la Apele Române. Și situația nu e prea clară. A auzit zvonuri legate de intenția primăriei de a interveni în zonă. Și nu se știe niciodată ce iese în asemenea situații. Parcă i-a părea rău să se

Un moș la 70 de ani, în fața barăcii, legănându-se în hamac. La viața lui, Mihai Cornățeanu a fost strungar. Dădea și el la pește, așa, într-o doară, la sfârșit de săptămână. Până ce chestia asta i-a intrat în sânge. Acum nu mai poate altfel. „Pescuitul îmi lungeste viața”, o spune mereu, cu o credință aproape religioasă. Din '73 și-a luat barcă cu motor: „În toamnă mi-a făcut-o, m-a lăsat motorul în larg. Am tras vreo două ore la rame, de era cât pe-aci să-mi dau duhul”. Și râde moșul nostru din orice. Și de oricine. Inclusiv de ziașiști. Ne-a adus un ditamai crapul, cică prins de el, să-l pozăm. Fotoreporterul, însă, a învățat la școală lecția despre crap. Care nici nu se gândește să trăiască în mare.

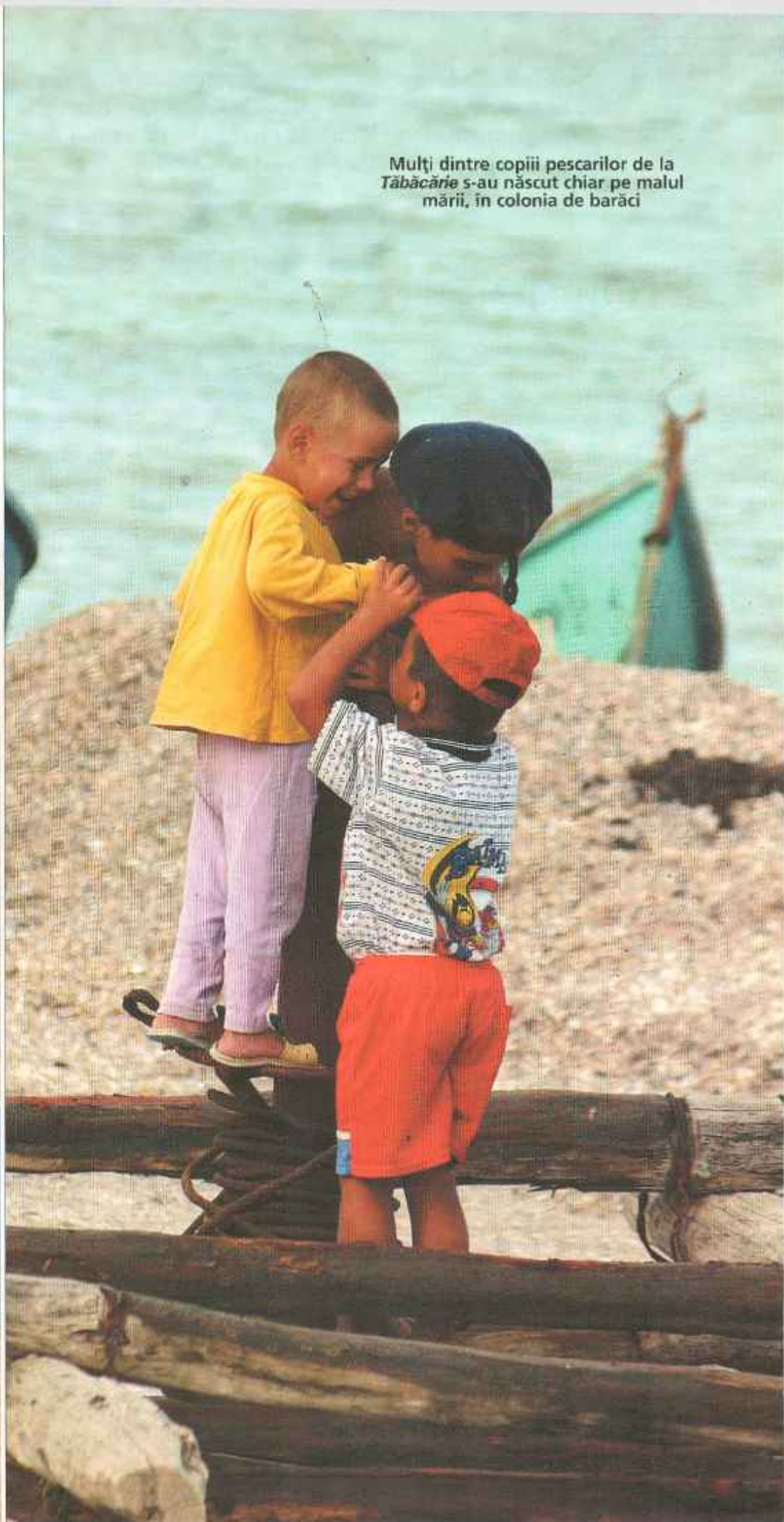

piardă farmecul locului. Mai bine ar trimite un utilaj să curețe malul de scoici. Sunt mormane întregi, așa că pescarii plătesc din buzunare pentru asta. Altfel s-ar împuți toată plaja cu miros de mortăciune. Contabilitățile pot strica până și liniștea pescărească: 650 de mii permisul; taxa pentru barcă tot cam atât; Poliția de frontieră îți mai ia și ea niște bani, ca să-ți pună o șampilă. Și uite-așa se adună. Din primăvară, din aprilie, oamenii locului au înființat Asociația națională a pescarilor de la Marea Neagră. Cu personalitate juridică. Ca să aibă un cuvânt de spus, dacă o fi cazul. Alte necazuri parcă n-ar mai fi pe aici. Ba nu, își amintește nea Ioan: „Ne-o mai poate face și natura, uneori. Prin '85 s-a dărâmat malul de pământ. A luat-o spre mare, cu barăci cu tot. Nu-i mare lucru, că le-am făcut la loc. Dar sper să nu se întâmple prea des.”

text **Liliana Petruș**
foto **Paul Agarici**

Mulți dintre copiii pescarilor de la
Tăbăcărie s-au născut chiar pe malul
mării, în colonia de barăci

Se tot spune, de sute de ani, că persoanei iubite i-ai da și Luna de pe cer. Dacă ai putea! Ei, uite că acum se poate. O firmă americană care are reprezentanță în România vinde nici mai mult nici mai puțin decât... pământ pe Lună.

Proprietăți pe Lună

Dacă aveți dubli, Adi Drăgan, „vânzătorul de Lună”, este unul dintre cei mai normali oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Are 33 de ani, o nevastă frumoasă foc, un băiețel, Cristi, și un apartament pe Nerva Traian. Și la capitolul studii stă bine: a terminat Construcțiile și ASE-ul, dar nu le-a mai licențiat, „din lipsă de timp”. Și poate și din sentimentul banalității, am zice noi. Zău că e prozaic să te chinul pentru o licență, în timp ce negociezi afaceri în Cosmos. „Invenția” nu-i aparține, recunoaște că nu s-ar fi gândit niciodată atât de departe. Ba chiar i s-au făcut ochii cât cepele, când a văzut asta pe Internet. Dennis Hope, patronul firmei americane Lunar Embassy, gestionează tot Sistemul solar, mai puțin Soarele și Pământul. Să tot fie vreo 54 de corpuri cerești, dar deocamdată se vând proprietăți doar pe Lună, Marte și Venus. Dacă n-ai priceput nimic, e de bine. Pentru că nu se pune problema de înțeles. Americanul cu pricina este, pur și simplu, primul om căruia i-a venit o asemenea idee. Și cum nu există o lege care să interzică tranzacțiile în Cosmos, nimeni nu l-a putut opri. Și nici n-a încercat, pentru că în SUA ceea ce nu este interzis este permis. Simplu!

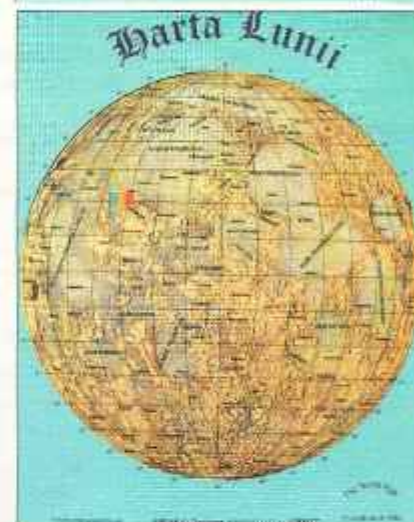
Adi Drăgan a luat legătura cu Dennis Hope și i-a propus extinderea afacerii și în România. Americanul nu numai că a fost de acord, dar a stabilit și prețuri preferențiale. Astfel că la noi Luna este mai ieftină decât în alte țări. Numai 50 de dolari o parcelă de 70 de hectare. Vânzarea la preț redus are un scop umanitar: înființarea unei asociații pentru sprijinirea persoanelor cu handicap locomotor. De data asta nu este o vrăjeală, cum se mai întâmplă. Eleonora, soția „agentului lunar”, are un astfel de handicap, în urma unui accident de muncă. De aceea este sufletul afacerii, pentru că dorește să-i ajute pe cei care repetă suferința ei. Deocamdată, însă, nu s-a ajuns acolo. Adi Drăgan s-a înregistrat legal, ca

Luna este suficient de mare încât să nu existe mai mulți proprietari pentru același loc. Nu se pune problema ca în România să se vândă proprietăți la mâna a doua. Doriința promotorilor acestei afaceri este ca oamenii care vor coloniza spațiul să nu fie supuși inegalităților de pe Pământ.

persoană fizică autorizată să comercializeze:

„La obiectul de activitate am trecut doar comerț, că nu puteam să scriu, totuși, că vreau să vând Luna.” În 2001 s-a prezentat primul mușteriu, Dan Măciucă, de la Sfinx Experience. Dorea un cadou deosebit pentru soție, de Crăciun. După aceea a venit Ziua îndrăgostiților și clienții au început să curgă. Printre ei se află persoane din guverne și ministere, reprezentanți ai corpului diplomatic, oameni de afaceri, VIP-uri. Teo, de pildă, a primit în emisiunea ei un astfel de cadou. Pentru Julia, de la Candy, asta a fost surpriza de născut. Și fetele de la ASIA au locurile lor pe Lună. Dar din partea polițistilor chiar că nu ne-am fi așteptat la atâta romantism. Ei, bine, toți judiciarilor de la Secția 11 Poliție au pus mână de la mână și s-au împroprietat și în

variantă cosmică. A nu se înțelege, însă, că oamenii obișnuiți sunt excluși. Nici vorbă! Portretul robot al cumpărătorului de pământ pe Lună, schițat de Eleonora, arată cam așa: „O persoană romantică, specială, care dorește să facă un dar original. Titlul de proprietate, individualizat, făcut sul și legat frumos cu un șnur tricolor, are, să știți, o notă de noblete. Dăruiești cuiva o idee, un vis care chiar există, numai că, deocamdată, nu l poți pipăi. Este un cadou cu foarte multe conotații.”

Desigur, mulți dintre posibili clienți fac băscălie cât cuprinde. Întrebă dacă își pot îngrădi parcela, dacă să meargă până acolo cu trenul sau cu mașina. Unii vor să știe dacă pământul de pe Lună se poate cultiva cu varză sau cu porumb. „Agentul lunar” răspunde întotdeauna civilizat. De fapt, în asta constă și greutatea acestei afaceri. În faptul că un om care vinde pământ pe Lună nu are voie să se supere niciodată.

Text: Liliiana Petruș

Foto: Octavian Tibăr

O CASĂ PENTRU TINE

cu creditul ipotecar de la BANC POST

Interviu cu Mariana Iosif, Director de Marketing

▼ **BANC POST a intrat de curând pe piața creditului ipotecar, deocamdată într-o fază pilot, în București și în județele Arad, Botoșani și Dâmbovița. Care sunt elementele speciale ale ofertei dumneavoastră?**

– În primul rând flexibilitatea, pentru că, atunci când am numit programul **BANC POST** de credite ipotecare *O casă pentru tine* am vrut ca dincolo de acest titlu să se regăsească chiar strategia noastră privind accesibilitatea la acest produs. Flexibilitate în ceea ce privește destinația creditului, beneficiarii, termenul, moneda și lista ar putea continua.

– **Putem vorbi deci și de construire și de cumpărare de locuințe?**

– Construire și cumpărare dar nu numai. Oferta noastră răspunde unei palete diverse de posibile solicitări, în sensul că împrumutul poate fi contractat și pentru extinderea, reabilitarea sau consolidarea locuințelor. Pentru toți cei care își doresc acum o locuință nouă sau pentru cei care vor să facă locuința pe care o au „ca și nouă”, creditul ipotecar oferit de **BANC POST** este soluția optimă.

– **În ceea ce privește construirea, BANC POST impune o anumită societate de construcții?**

– Impune nu este un cuvânt compatibil cu strategia **BANC POST**. Clienții noștri care doresc să-și construiască o locuință o pot face fie în regie proprie, fie în colaborare cu o societate de construcții care să le răspundă exigențelor.

– **Care este valoarea maximă a unui credit ipotecar la BANC POST și pe ce termene se acordă? De ce sumă de bani trebuie să dispună un client ca aport propriu?**

– Vorbim de credite de până la 50.000 euro sau echivalentul acestei sume în USD sau lei, pe termene cuprinse între 5-15 ani. Aportul propriu al solicitantului este de minimum 25% calculat ca procent din valoarea investiției, dar când spunem acest lucru gândul nu trebuie să ne fugă imediat la banii cash: aportul clientului poate fi și în natură, adică fie terenul pe care se construiește locuința, fie lucrările deja realizate până la data solicitării creditului, fie clădirea existentă atunci când aceasta se modernizează sau reabilitează. Un alt avantaj îl constituie și faptul

că în situația în care veniturile solicitantului nu sunt suficiente pentru obținerea creditului se pot lua în calcul și veniturile soțului sau soției.

– **Cum este garantat creditul ipotecar?**

– Garanția de bază a creditului ipotecar este chiar locuința care se cumpără, consolidează, reabilitează sau cea care se construiește.

Pe perioada creditului clientul va beneficia de o asigurare de viață și de asigurarea garanțiilor creditului. Costul acestor asigurări este suportat de către bancă și putem spune că acesta este încă un element care ne diferențiază pe piața bancară.

– **Ce ne puteți spune despre dobândă și modalitatea de rambursare?**

– Dobânda anuală percepută este în prezent de 8,5% pentru creditele acordate în euro, de 8,25% pentru cele în dolari SUA și de 23% la cele în lei. Rambursarea creditului și a dobânzii aferente se face în rate egale. Aș vrea să subliniez o altă caracteristică semnificativă a creditelor ipotecare acordate de **BANC POST** pentru construcții și anume aceea că pot fi eliberate nu numai integral ci și în tranșe (pe o durată de până la un an de la data încheierii contractului de credit), în acest

din urmă caz clientul putând beneficia de o perioadă de grație pentru rambursarea creditului, până în luna următoare ultimei tranșe.

– **Când va fi disponibil acest credit și în celelalte județe?**

– Extinderea programului la nivelul întregii țări ne preocupă în mod foarte serios și în mod sigur nu ne vom lăsa prea mult timp așteptați.

Iată câteva exemple de calcul al unui credit ipotecar acordat de Banc Post pe 5, 10 și respectiv 15 ani

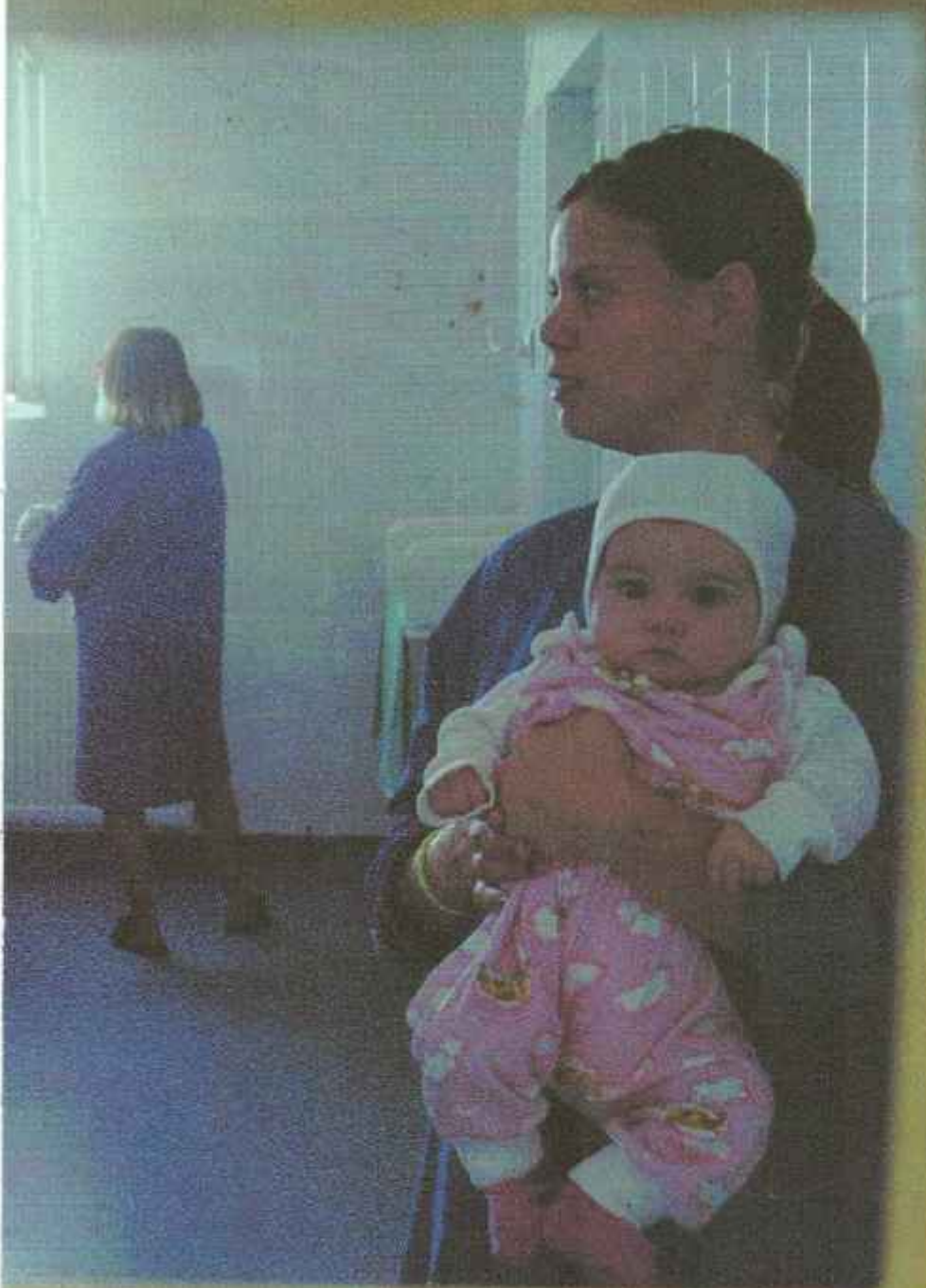
Valoare casă	Aport propriu 25%	Valoare credit	Perioada	Rata lunară
10.000 euro	2.500 euro	7.500 euro	10 ani	93 euro
10.000 euro	2.500 euro	7.500 euro	15 ani	74 euro
20.000 euro	5.000 euro	15.000 euro	15 ani	148 euro
10.000 dolari	2.500 dolari	7.500 dolari	10 ani	92 dolari
15.000 dolari	3.750 dolari	11.250 dolari	15 ani	109 dolari
300 milioane lei	75 mil. lei	225 mil. lei	5 ani	6,34 mil. lei
500 milioane lei	125 mil. lei	375 mil. lei	15 ani	7,43 mil. lei

A photograph of a woman with long dark hair, wearing a dark blue or black dress, holding a baby. The baby is wearing a light-colored onesie with a graphic and a small headband. They are in a prison cell, with a barred window in the background and a metal bed frame visible to the right. The lighting is somewhat dim, with light coming from the window.

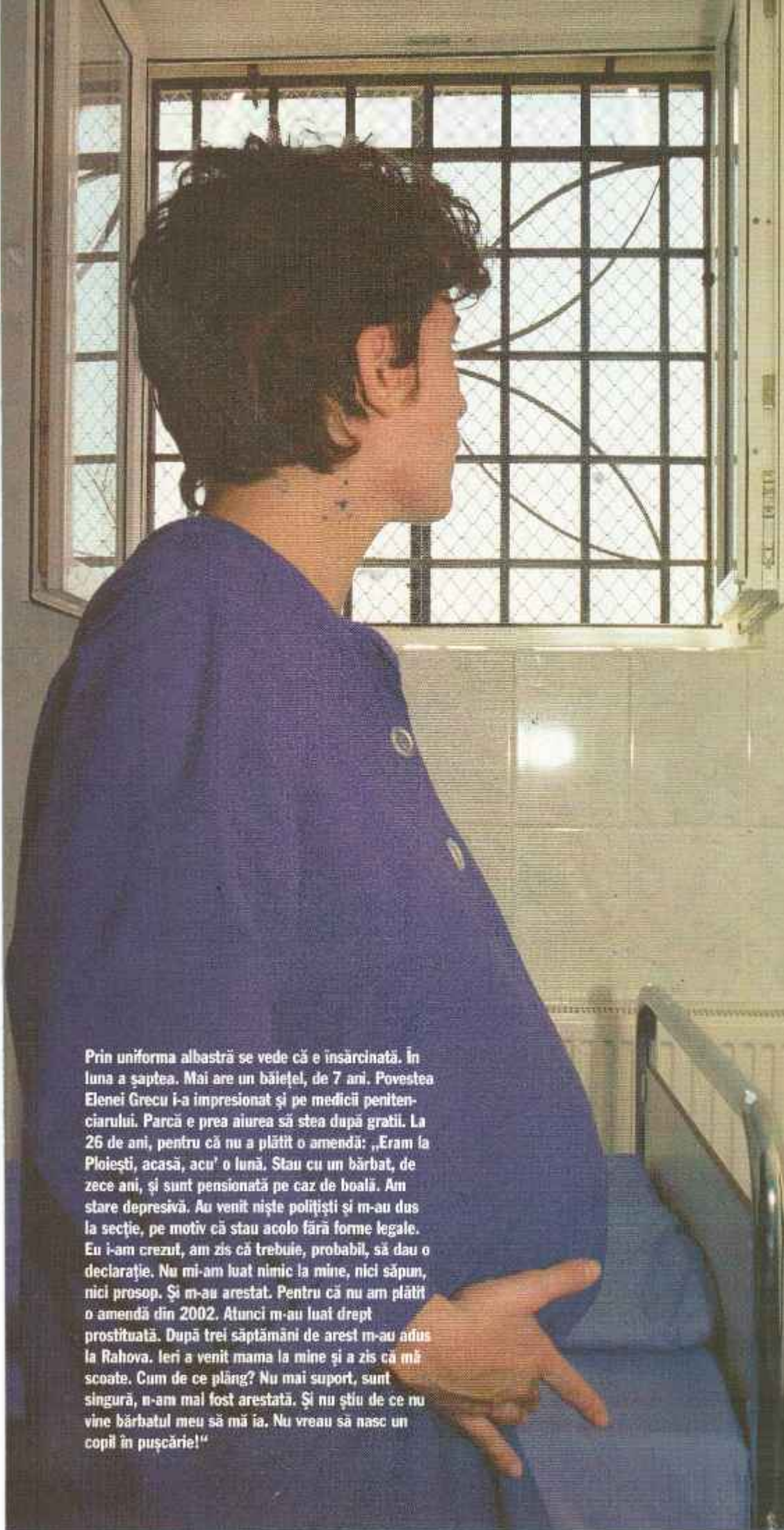
exclusivitate

Libertatea se termină lângă zidurile Penitenciarului Rahova. Cu un huruit greu, porțile metalice se închid în urma noastră. Sârmă ghimpată, gardieni, multe gratii. Senzație de teamă, de loc de pedeapsă. Care poate - sau nu - ispăși un păcat. Apoi, ca o ironie a sortii, scâncetul de copil. Sau primul lui hohot de râs, năvălind printre gratii. În ultimii nouă ani, aproape o sută de copii din România s-au născut cu gardianul la ușă. Primul lor an de viață s-a petrecut între zidurile închisorii. Grav, înduioșător, poate tragic. Dar sigur nedrept acest fel de a face cunoștință cu lumea.

Născuți cu gardianul

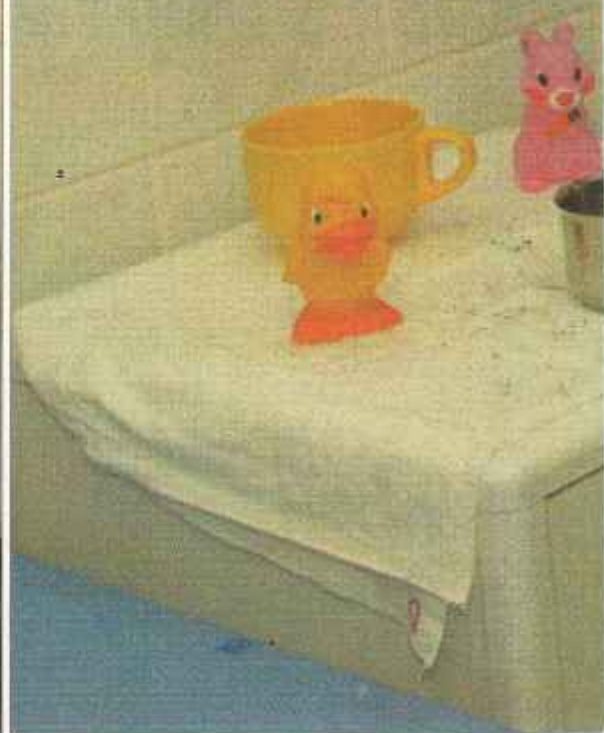
la uşă

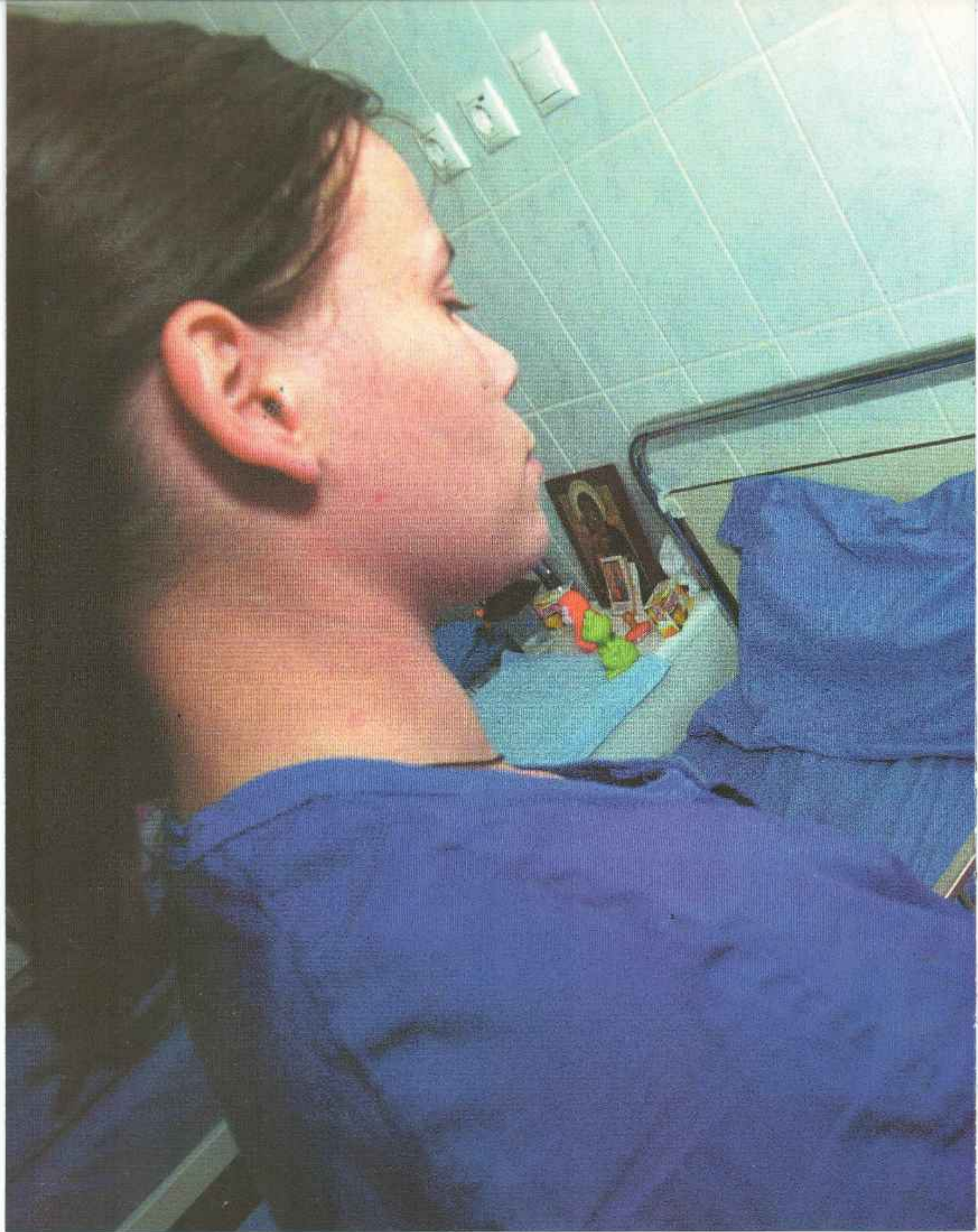
Prin uniforma albastră se vede că e însărcinată. În luna a șaptea. Mai are un băiețel, de 7 ani. Povestea Elenei Grecu l-a impresionat și pe medicii penitenciarului. Parcă e prea aiurea să stea după grații. La 26 de ani, pentru că nu a plătit o amendă: „Eram la Ploiești, acasă, acu' o lună. Stau cu un bărbat, de zece ani, și sunt pensionată pe caz de boală. Am stare depresivă. Au venit niște polițiști și m-au dus la secție, pe motiv că stau acolo fără forme legale. Eu i-am crezut, am zis că trebuie, probabil, să dau o declarație. Nu mi-am luat nimic la mine, nici săpun, nici prosop. Și m-au arestat. Pentru că nu am plătit o amendă din 2002. Atunci m-au luat drept prostituată. După trei săptămâni de arest m-au adus la Rahova. Ieri a venit mama la mine și a zis că mă scoate. Cum de ce plâng? Nu mai suport, sunt singură, n-am mai fost arestată. Și nu știu de ce nu vine bărbatul meu să mă ia. Nu vreau să nasc un copil în pușcărie!”

A fost botezată de „Ziua deținutului”

Fetița Iuliane Staicu este cel mai mare copil din Penitenciarul Rahova. Are șase luni. A fost botezată în 29 iunie, chiar de „Ziua deținutului”. Bineînțeles că în penitenciar. O cheamă Ana-Maria. Lumânarea de botez este păstrată, aproape cu sfîrșenie, în colțul salonului. Nașa a fost sora unei deținute. Se pare că maternitatea a schimbat-o pe Iuliana. Plînge și se învinovățește pentru că a furat libertatea propriului ei copil: „Nici nu vă dați seama cum mă simt când realizez că fetița asta suferă pentru mine. Plătește greșelile mele. Care sunt mari, nu zic. Trăgeam lanțuri de la gâtul cucoanelor. Apoi le vindeam la case de amanet. Da' eram drogată. M-a pus dracu' să intru într-o gașcă mai deocheată, era acolo și tatăl copilului. Eu lucram într-un bar, el șoma. Cică ne distrăm cu tâlhăriile astea. Până să mă dumiresc, am fost condamnată la cinci ani. Soțul la fel, el e la Jilava. Am făcut cereri peste cereri, dar nu i s-a permis să vadă fetița. Acum stau cum stau în pușcărie, că o am pe asta mică. Când o veni sorocul de un an, însă, cred că o să înnebunesc. Uitați-vă cât e de frumoasă! Cum să mă despart de ea? Și pe mâinile cui să o las? Chiar nu e drept să fim pedepsiți prin copii!”

„Bărbatul m-a uitat, trăiește cu o cumnată“

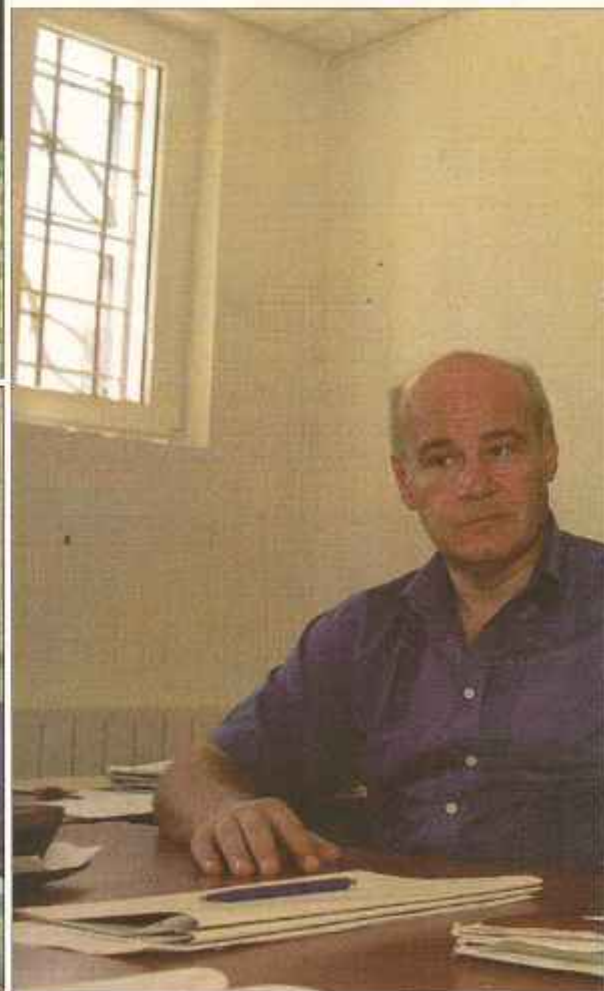
La doar patru luni, Diana-Mihaela râde la toată lumea. C-o fi medic, gardian, ziarist, nu contează. Pare fericită printre jucării și hăinuțe roz. Deocamdată nu știe că geamul ei are gratii. Nici că mama, Adriana, o copilă de doar 22 de ani, îi oferă lumea sub formă de tragedie: „Am fost proastă, doamnă, m-am încrezut în bărbat. Am luat pe mine fapta lui. Adică o tâlhărie, că a furat de la un om din buzunar și l-a mai și lovit. Eu nu mai am condamnări, am zis că scap cu suspendare. Bărbatul îmi era recidivist, lui îi dădeau mai mult. Și uite-așa m-am pomenit cu o condamnare de patru ani. Sunt venită aici de la

Jilava, am făcut cerere pentru întreruperea pedepsei, din motive de copil. Nu mi-au aprobat-o, că sentința nu e definitivă. Soțul s-a văzut liber și m-a uitat, acum trăiește cu o cumnată. Nici gând să vină să vadă fetița. Și mai am doi băieți, unul este la mama, altul la cămin. Nu știu ce fac cu asta mică, după un an. Aici e bine, sunt condiții, nu zic ba, dar eu vreau să-mi cresc copiii în libertate. Să nu-mi spună nimeni cum să-i țin în brațe, când să-i hrănesc, în ce fel să-i îmbrac. Sper să pot pleca repede acasă, după sentința Curții Supreme de Justiție. Deși nu m-aș mira să rămân în pușcărie, că legea de azi e în stare de orice.“

Când la puș

În penitenciarele românești se află, în momentul de față, în jur de 2.000 de femei. Înainte de-a fi „depusă” în pușcărie, fiecărei doamne sau domnișoare i se face, printre altele, un control ginecologic. Dacă este însărcinată, poate solicita întreruperea sau neînceperea executării pedepsei. Când aprobă cererea, judecătorii stabilesc și termenul „ferestrei”, funcție de situație. În general, însă, mama se întoarce la închisoare imediat după încheierea perioadei de alăptat, respectiv când copilul are un an. Deși pare ciudat, sunt multe deținute care nu doresc să nască în libertate, deci nu cer o pauză de pedeapsă. Motivele țin, evident, de situația socială și de nivelul de trai: locuiesc în condiții mizere, nu au soț, părinții nu le primesc acasă, nu-si pot permite, material, să crească un copil, nici măcar un an. În penitenciar nu au nici o grijă de acest fel. Pentru din ce în ce mai mulți români, la pușcărie este mai bine decât acasă. Femeile care rămân să nască „sub pedeapsă” trăiesc într-un regim normal de detenție, până în luna a șaptea. Atunci sunt transferate la Spitalul Penitenciar Rahova, singura unitate de acest fel

cărie este mai bine decât acasă

din România. Fără exagerare, aici sunt condiții de lux. Saloane scipind de curățenie, aparatură medicală de ultimă generație, lenjerie nouă și mult mai apretată decât la mama acasă. Nu tu criză de medicamente, nici vorbă ca pacientul să-și aducă haine sau mâncare de acasă. Dimpotrivă, i se dă totul, de la săpun până la pastă de dinți. Gravida este monitorizată non-stop, o armată de medici, asistente și personal auxiliar rezolvă orice „indispoziție” medicală, pe loc. Dacă faci abstracție de ușa metalică, închisă, de obicei, pe dinafară, și de gardianul care te privește, din când în când, prin vizor, zici că ai nimerit într-un hotel. Pentru momentul nașterii se apelează la rețeaua Ministerului Sănătății, unde, evident, realitatea medicală este mult mai dură: „Nu se pune problema că nu avem condiții în penitenciar, dar vrem să evităm stigmatizarea copilului. De ce să poarte după el, toată viața, niște acte în care scrie că s-a născut în închisoare? În acest sens, colaborăm cu Spitalul Bucur. Femeia naste acolo, supravegheată, tot timpul, și de un gardian. După câteva zile se întoarce în Spitalul Penitenciar Rahova, în saloanele desti-

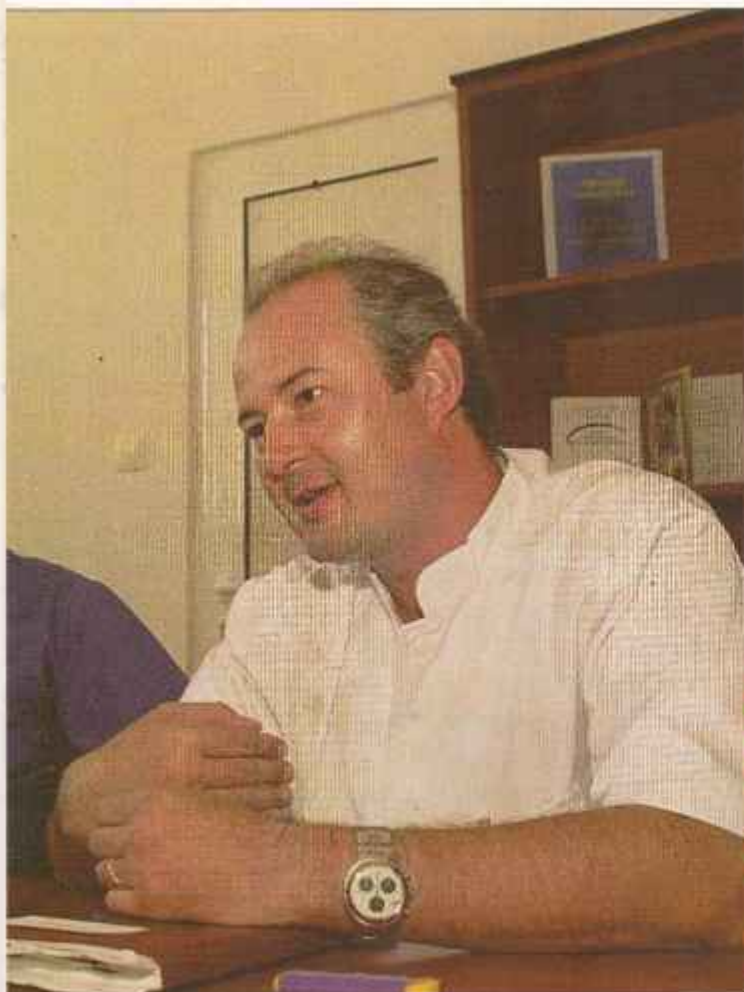
nate mamelor cu bebeluși”, ne explică Emanuel Părăușanu, șeful serviciului independent din cadrul Direcției Generale a Penitenciarelor.

Și, uite-așa se face că auzi scâncete de copii și în pușcărie. De nu mai înțelegi nimic. Mama și copilul stau împreună, într-un salon de trei paturi, cu baie și toate dotările de rigoare: masă de înfășat, cântar, pampers, produse cosmetice, mașină de spălat.

Masa bebelușilor este pregătită de asistente, în colaborare cu mămicile, spre a le responsabiliza. Din frigider nu lipsesc laptele, carnea de pui, ficățeli, fructele, legumele. Adică exact hrana potrivită pentru copii în vârstă de până la un an. Chiar dacă nu există studii de specialitate în acest sens, medicul Adrian Mocanu, comandantul Spitalului Penitenciar Rahova, susține că deținutele au o schimbare vizibilă de comportament, când devin mame: „Comportamentul se modifică mai ales psihic, pentru că au o altă preocupare, care devine majoră. Este o schimbare pozitivă, bazată pe responsabilitate și afecțiune. Cele mai multe deținute vor copilul din instinct matern, dar există și situații în care bebelușul

este folosit ca monedă de schimb.” După un an însă, ruptura devine inevitabilă. Copilul este încredințat familiei, dacă există așa ceva, sau autorității tutelare, cu destinația casele de copii. Mama rămâne în pușcărie, până la ispășirea pedepsei. Dacă despărțirea o traumatizează, intră pe mâna unui psihoterapeut. În alte țări, precum Spania, Germania, Lituania, închisorile au și creșe. Sistemul penitenciar românesc, însă, nu agreează acest model. Motivația pare întemeiată. Orice condiții i-ai da unui copil, la un moment dat el tot se va întreba ce e cu gratiile astea, cu zidurile foarte înalte, cu gardienii de la ușă. Poate este adevărat, poate libertatea chiar contează în dezvoltarea unui copil. Deocamdată, însă, nici în acest domeniu nu există studii de specialitate. Așa că am „studiat” doar starea de spirit a mamelor de la Rahova. Nu, nici nu vor să audă că vor fi despărțite de copii.

Interviul: **Liliana Petruș**
Foto: **Octavian Tîbăr**

Emanuel Părăușanu, șeful serviciului independent din cadrul Direcției Generale a Penitenciarelor, și Adrian Mocanu, comandantul Spitalului Penitenciar Rahova, au o slăbiciune aparte pentru copii. Mai ales când ei își petrec primele luni din viață în închisoare.

Din când în când, gardianul se uită prin vizor. Pentru că este femeie, se înduioșează. Printre gratii, niște mame își alintă pruncii.

media

Lumea în direct

A „făcut” șapte războaie. I-a luat la întrebări chiar și pe marii lideri politici ai lumii contemporane. Începând cu Yasser Arafat. A dat o fugă și până la Cercul Polar. Când s-a scufundat submarinul *Kursk*. Regele Hussein al Iordaniei nu a fost înmormântat înainte ca personajul nostru să ajungă la Amman. Nici stația orbitală *MIR* nu și-a permis să fie distrusă în absența sa. Albanezii au vrut să-l ciuruiască, în Kosovo. Dar nu le-a ieșit. Adelin Petrișor, vârful de lance al reporterilor *Antenei 1*, „încă” se mai află printre noi. Gata la orice oră, fie zi, fie noapte, să transmită, în direct, ultimul eveniment. De la Bacău sau de la capătul lumii.

Primul civil din România car

Adelin Petrișor tocmai a primit, la numai 27 de ani, marele premiu al Asociației Profesioniștilor de Televiziune din România. Poate de aceea, premiantul nostru s-a declarat puțin șocat: „Bineînțeles că sunt onorat, este primul mare premiu acordat, ca nu cumva să stric ceea ce am obținut, deja. Evident,

Birouri, calculatoare, televizoare deschise non-stop, pe toate programele importante din lume. Sticle cu apă, cafele, ziare, pachete de țigări, stikșuri. Și o mulțime de reporteri agităndu-se printre ele. Cam așa arată departamentul de știri al Antenei 1. La prima vedere, Adelin Petrișor este un personaj oarecare. Se remarcă doar celebra lui vestă, uneori antiglonț. Cu zeci de buzunare. Stă cuminte, la birou, cu ochii când pe CNN, când pe fluxurile de știri. Dacă se întâmplă să fie amândoi în redacție, mai trage câte o ocheadă și spre Maria Coman, prietena lui. Responsabilă cu informațiile de la Guvern. Tihna asta, însă, ține întotdeauna foarte puțin. Mereu se întâmplă ceva important. Și mereu reporterul nostru trebuie să ajungă cam primul acolo. Cu mașina, cu elicopterul, cu un avion închiriat, nu contează. În asemenea momente, lucrurile se derulează șnur. Producătorul la banii și ceilalți țâșnesc ca din pușcă. Graba este esențială, dar uneori te mai și costă: „Când a murit Săhleanu, am avut un accident de mașină. M-am aies cu vreo 12 fracturi și cu trei luni de spital. A fost cumplit. Din cauza asta, căderea lui Miloșevic și începutul Intifadei le-am văzut la televizor. M-am simțit foarte ciudat în postura asta. Pe de altă parte, când a izbucnit criza de la Moscova, cu ostatici, eram la Bacău. M-au sunat după jurnalul de

Împreună cu Vlad Petreanu, șeful departamentului Știri, discutând evenimentele importante ale zilei

5 august 2002.
Un interviu în
exclusivitate
cu Yasser Arafat.

Ministrul Apărării Naționale
l-a avansat în grad:
locotenent în rezervă

e a zburat cu un supersonic

mânia (APTR). O distincție acordată, de obicei, mai spre vârsta a treia, când ți-ai pus toată viața în reușita profesională, dat de APTR pentru reportaj. Dar mi-e și frică, asta mă obligă. O clipă m-am simțit ca și când ar trebui să ies la pensie, mi-a trecut repede. Întotdeauna se poate și mai mult”.

noapte și a doua zi transmiteam în direct din capitala Rusiei. Așa că, oricât de mari ar fi riscurile, trebuie să te miști repede.”

Pentru evenimentele interne, echipa este formată cam din zece oameni: reporterul, operatorul, producătorul, șoferul și cei de la departamentul tehnic, cu satelit, relee și alte amănunte. În afara granițelor, însă, echipa se „subțiază” până la doi: reporterul și operatorul. Transmisiiile se fac prin satelit și costă de te usucă: „Nu sunt birocrat, nu pot să vă spun cifre exacte. Știu doar că pentru războiul din Golf s-au cheltuit sute de mii de dolari. La transmisiiile în direct e bătaie, e un fel de care pe care. Trebuie să te lei de gât cu alți reporteri, pur și simplu, pentru un spațiu de cinci minute. Evident, nu este și cazul televiziunilor mari. Cei de la RAI, de pildă, își iau spațiu în avans, își permitau să închirieze o oră, pentru câteva minute.”

Adelin nu se dă în vânt după amănuntele legate de pericol. Știe că riscul face parte din meseria lui. Nu-l prea interesează că era să moară, de vreo câteva ori, că n-are unde dormi sau că mâncarea este proastă, în cel mai fericit caz: „În Afganistan eram 200 de ziaști și aveam la dispoziție o singură budă. Apa era element de lux, ne spălam pe dinți cu Coca-Cola. În Bagdad doar puil la rotisor era o mâncare sigură. Găseai, era bine, dacă nu,

răbdai. Nimeni nu stă să-și ia mâncare la pachet când tocmai izbucnește un conflict. Și nici nu te duci la război cu pretenții de cinci stele. Te descurci, pur și simplu, după cum ți-e norocul. În Kosovo, în '98, când trăgeau albanezii în noi, pe un drum forestier, am mers cu o rablă de mașină în marșarier peste un kilometru. În jur ardeau case și benzinării, era sinistru. Credeți că eu și operatorul, în astfel de momente, ne mai gândim unde dormim, sau ce mâncăm?”

Altfel, Adelin Petrișor este un om absolut normal. În timpul liber, puțin, cei drept, nu face lucruri spectaculoase. Îi plăcea să schizeze și să se dea pe role, dar acum nu mai poate. Din cauza fracturilor despre care am amintit. Fuge din București imediat ce are o „fereastră”. La munte, în general, și, de vreo trei-patru ori pe an, la Buzău, la părinți. Acolo are o mândrețe de lup ciobănesc. L-a adus în vizită, în Capitală, dar a fost un chin. Nu se va mai repeta. Ca să n-o mai lungim, un reporter special nu prea are viață personală. Doar cu țărâita, printre evenimentele lumii. În 2002, când era corespondent TVR în Israel, Maria a hotărât să-i facă o surpriză, de ziua lui. S-a pomenit cu ea la Ierusalim și, normal, s-a bucurat. Numai că taman în 29 iulie, în loc să ciocnească o cupă de șampanie, s-a ciocnit cu tancurile, în cartierul general al lui Arafat.

Ținea morțiș să-i ia un interviu, așa că și-a „sărbătorit” ziua alături de o călăuză palestiniană, înotând prin praf. Și nici măcar nu i-a ieșit. Și-a luat revanșa pe 5 august: „Am stat cu Arafat cam o oră, am băut cafea, am făcut interviul, am povestit și în afara subiectului. M-a întrebat, printre altele, de ce l-am omorât pe Ceaușescu. I-am răspuns că nu știu nici eu foarte bine, pe vremea aceea aveam doar 14 ani.”

Chiar dacă a terminat Dreptul și are o diplomă de jurist, Adelin știe că va fi reporter toată viața. E dependent de pasiunea lui, nu mai speră în vindecare. Dar asta nu înseamnă că n-are și regrete. De fapt doar unul, dar chinător. Este fascinat de zbor. Dacă ar fi să o ia de la capăt s-ar face pilot: „Mi-e greu să vă spun de ce. N-are nici o legătură cu lumea pământeană, cu viața noastră. E complicat, frumos, incitant. Luna trecută, când am zburat cu un MIG 21 Lancer, la Baza aeriană 86 Fetești, am crezut că-mi iese inima prin combinezonul de zbor. A fost o misiune de luptă, cu bombe reale. Am filmat singur. Pentru mine este chiar important faptul că sunt primul civil din România care a zburat cu un supersonic.”

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr** și arhiva **Antenei 1**

Pe străzile din Bagdad, când încă se mai „purtau” portretele lui Saddam

O convorbire amicală cu Rahim Mizied, unul dintre nepoții lui Saddam

Cu Nick Robertson, de la CNN

Într-un MIG 21 Lancer

În Bethlehem, printre tancuri

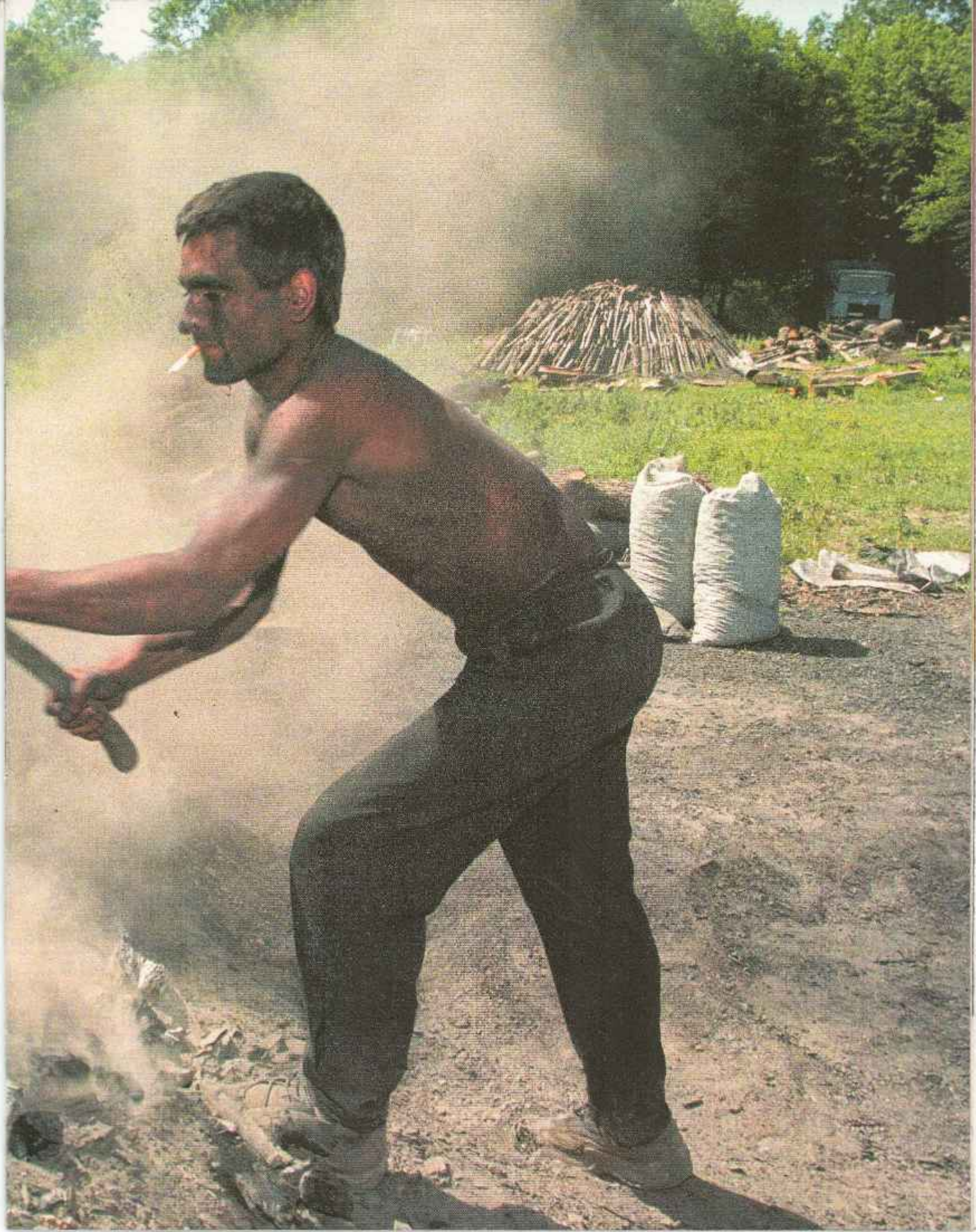

reportaj

DE VEGHE ÎN FUMUL DE MANGAL

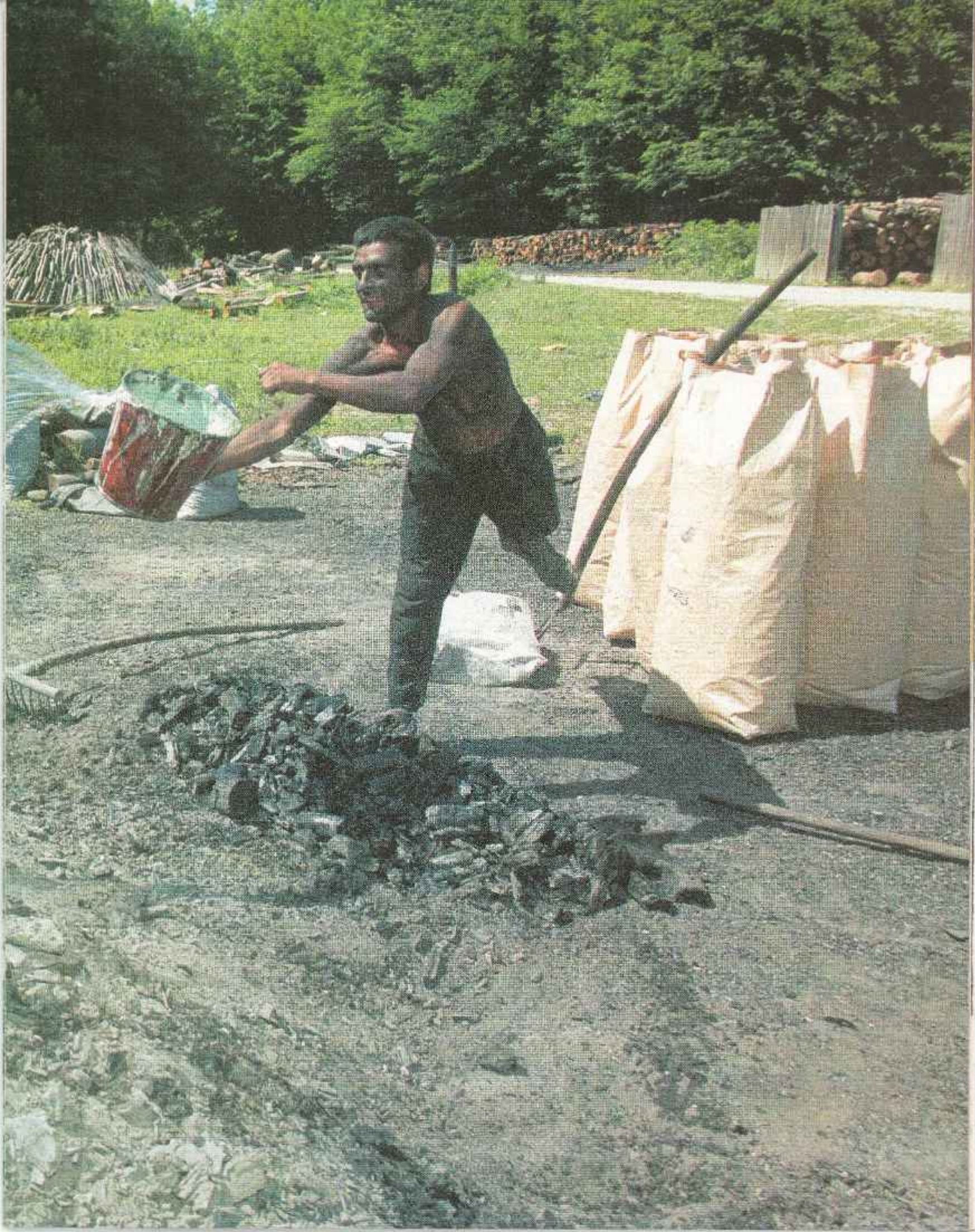
Mergeam pe drumul forestier care desparte posesiunile Romsilva din județul Dâmbovița. În apropiere de Moreni. După un cot al drumului am intrat în întuneric. Șoferul a frânat și am stat să ne dăm seama. Când vântul a îndepărtat negura am văzut o movilă de lemne, mare cât un bordei, care scotea fum. Un fum negru și gros care întuneca șoseaua. În jurul ei roboteau doi țigani cu niște furcoale de fier înroșite de căldură. Negri de funingine, îndemânateci și iuți ca niște draci. Elvis și Dolete, mangalagiii.

Dolete are treizeci și doi de ani și merge o dată la două luni la el în Ardeal, să-și vadă nevasta și fetițele. Pe Carmen, Lucica și pe Minodora. El a învățat meserie de la tatăl său, care a căzut victimă focului, acum doisprezece ani. Bătrânul a murit de pe urma arsurilor provocate de jarul mangelului.

Sunt ca rinocerii,

Elvis și Dolete sunt angajați ai *Romsilva*. Sunt din familii țigănești stabilite de generații în Ardeal. Sunt profesioniști ai arderii înfundate, mocnite. În timpul sezonului cald (aprilie - octombrie) sunt în cantonament în pădurea Colibași, Dâmbovița. Dorm pe jos și mănâncă pe masă. Sau invers. Dorm pe masă și mănâncă pe jos. După cum au chef, sau după cât este de răcoare. Mai depinde și de stadiul procesului de coacere: „Întâi se face movila, ne explică Dolete. Se aleg esențe moi pentru intern. Adică pentru noi românii, amărăștenii. Plop, arin. Mai ieftine. Care dă căldură mai mică. Pentru export sunt stejarul, carpenul, fagul. La nemțalăi.” Cât timp lemnele stau în stive trebuie să aibă grijă să nu se fure. Elvis doarme afară. Să le păzească. Apoi se face grămada. Cu mestesug. Lemnele se aranjează circular, în rânduri suprapuse: „Ca la pepeni. Și se dă foc pe sus, pe la horn. Să ardă rotund, uniform”. Și doarme afară Dolete, ca să aibă grijă să nu se „șperlească”. Adică să nu se transforme în cenușă care „fuge”.

„Dar fumul nu vă face rău?” „Nu știu. Stau

se freacă uneori de colțul cabanei

de dimineață până seara în fum. Ce rău să mai îmi facă? Țsta micu' (Elvis, are 23 de ani) se mai îmbată de la fum. Îți dă, așa, o ameteală. Ca drogurile. Da', îi dau o palmă și se dezmeticește. Sau, l-am învățat să chiuie. Ca să se limpezească din ameteală. Ia chiuie, mă!" Băiatul tipă și se scutură ca un câine de apă. Văiește pădurea de hăuiala lui. După care îi dă o palmă după ceafă unui alt băiat, acuiat pe lângă stive, căruia îi spun amândoi „Blondul.” Așa, de veselie. Blondul are 16 ani și nu este angajat *Romsilva*. Nu face, propriu-zis, parte din echipă. Este tolerat, ca ajutor. Și primește doar mâncare. El nu este negru de funingine, deși este murdar. L-am întrebat când se spală. I-a bufnit râsul. Se spală când pleacă acasă. Elvis pleacă mai des. Pentru o zi, două. Nevasta lui și copilul de doi ani stau la ruște rude, pe lângă Târgoviște.

Sunt semisălbatici. Elvis este expansiv. Chiuie și râde din te miri ce. Tare, copilărește, provocator. Și are o predilecție sadică față de Blondul, pe care-l înghiontește sau îl batjocorește. Dolete este mai rezervat, dar și el îl chinuie,

cumva, pe cel mai mic dintre ei. Îmi e cunoscut comportamentul ăsta. L-am mai întâlnit la foștii copii ai străzii întârziați prin canalele bucureștene. Blondul este o combinație de fată în casă și un câine de pripas. Conviețuirea sa cu mangelagii conține ambiguități homosexuale. Am dedus asta din glumele și aluziile pe care le făceau (îi mai ziceau și blonda). Pe „Blonda” nu îl lăsau să se apropie de foc. Îl puneau „să facă curat”. Ei, care sunt un fel de regi ai mizeriei. Funinginea de pe corpul lor a prins crustă. Nu-i mănâncă pielea. Sunt ca rinocerii. Se freacă uneori de colțul cabanei.

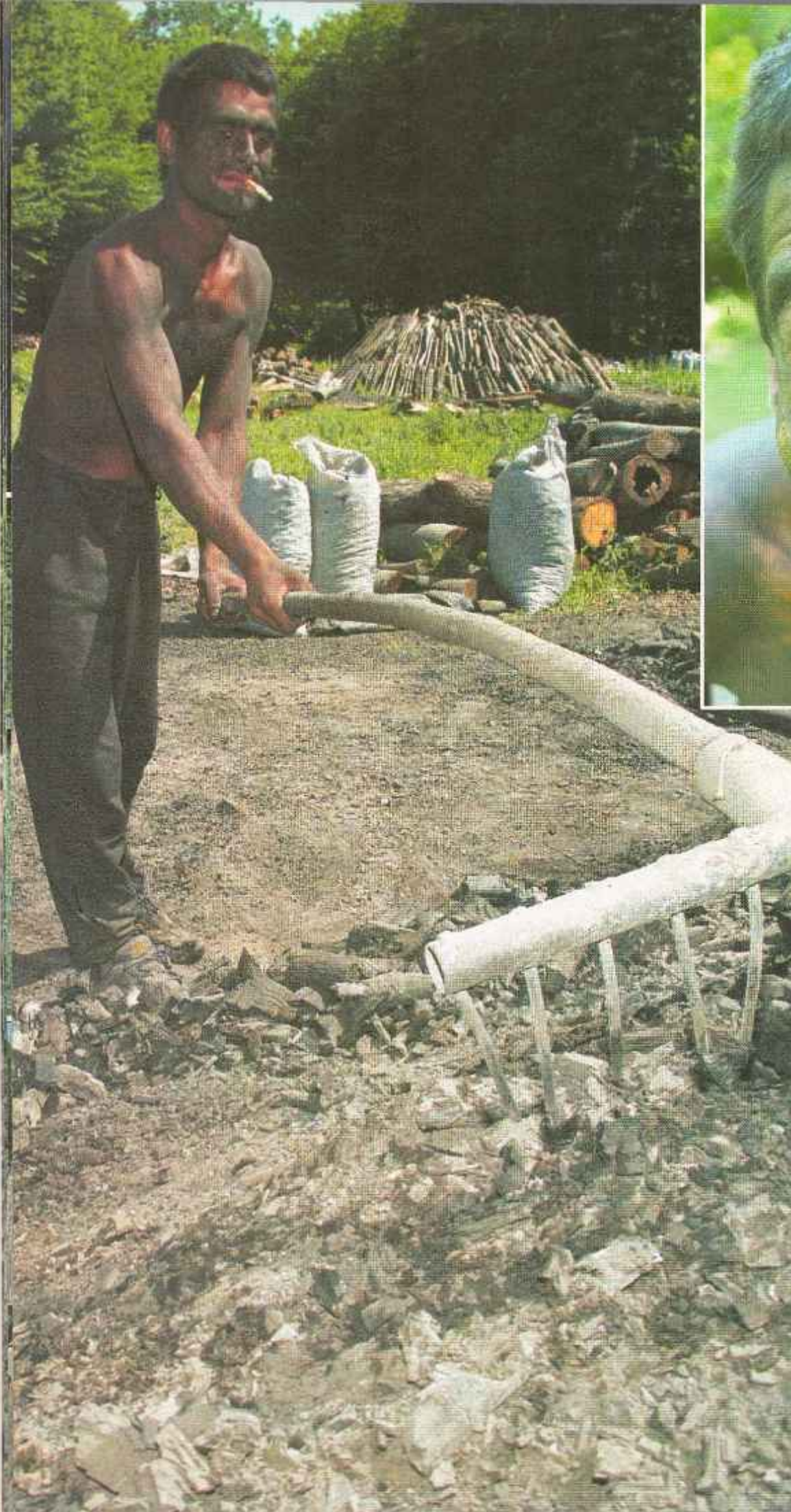
Când mangelul este gata, îl încarcă în saci de hârtie cu desene care stilizează munți și lacuri. Cu modele și mesaje nemțești. Sau românești. După caz. Sacii sunt ușori și umplu două încăperi din refugiul *Romsilva*. O dubiță a firmei încarcă sacii la intervale regulate și, uite așa, produsul arderii mocnite vegheate de Elvis și Dolete face primii kilometri spre îndepărtatele și pitorești locuri de recreere stilizate pe sacii de hârtie.

Un sac de mangel îi costă pe excursioniștii

germani, la popasurile din Pădurea Neagră, un euro. O monedă micuță, arămie, a cărei valoare e în creștere. Rezerva de căldură conservată în striurile carbonizate ale fibrei de fag preparate de Elvis și Dolete e suficientă ca să rumenească un kilogram de cârnați proaspeți, vienezii. Care costă de șapte, opt ori mai mult. Nu este un preț prea mare pentru bunăstarea de o seară a unei familii germane. Pentru muncitorul de la exploatarea forestieră de pe valea Dâmboviței, care nu poate dormi de chiuiturile lui Elvis, este,

„Ăla bătrânu’ punea mâna pe jar“

„Este foarte ușor să cazi în foc, ne explică Dolete, făcând echilibristică pe butucii de arin. Focul te atrage. Și, dacă bei ceva, prinzi curaj. Umblând tot timpul cu jarul, te înveți cu el. Și nu te mai temi. Păi, ăla bătrânu’ putea mâna pe jar. Și picioarele. Și spunea că nu simte nimic. Că lui nu-l face focul nimic. Păi, să încercați dumneavoastră să puneți un degetel numai.“

Face o pauză, neștiind ce să mai spună, apoi adaugă.

„Eu cred că, de fapt, el a vrut să moară. După ce a murit mama...“

„De ce a murit?“

„A avut o tumoare pe creier. Dumneavoastră nu știți, dar noi țiganii suferim două ori mai mult.“

„De ce?“

„Nu știu să spun. Ne legăm cu inima.“

text **Marian Marin**
foto **Octavian Tibăr**

Paris – Un vis posibil,

circuit 10 zile 280[€]

Servicii incluse în preț: transport cu autocar modern minim 2⁺; cazare 8 nopți; la hoteluri 2⁺RO; ghid specializat.

Coasta de Azur și Paris,

circuit 12 zile 330[€]

Servicii incluse în preț: transport cu autocar modern minim 2⁺; cazare 9 nopți; ghid specializat.

Parisul Turistic,

sejur 4 zile, 481[€] adult, 243[€] copil

Servicii incluse în preț: 3 nopți cazare la hotel de 2-3⁺, loc în camera DBL mic dejun bufet pentru hotelurile din lanțul Exclusive Hotels; pat suplimentar pentru copil până la 12 ani (cazarea gratuită în camera cu părinții) bilet avion București - Paris - București.

Pentru cazare în hoteluri de 3-4⁺, în condiții similare, prețul este de **512[€] adult, 243[€] copil.**

Disneyland-ul Turistic,

sejur 8 zile, 938[€] adult, 359[€] copil

Servicii incluse în preț: 7 nopți cazare cu mic dejun din care: 3 nopți la hotelul Santa Fe 2⁺ în Disneyland; 4 nopți la hoteluri 2⁺ în Paris; bilet avion București - Paris - București; acces nelimitat în parcurile tematice Disneyland pentru 3 zile.

Fascinația Italiei și rafinamentul

Coastei de Azur,

circuit 13 zile 370[€]

Servicii incluse în preț: Transport autocar modern minim 2⁺; cazare 10 nopți; 7 mic dejunuri; ghid specializat; Supliment opțional.

Italia-Franța-Spania-

0 incursiune în lumea latină,

circuit 15 zile 450[€]

Servicii incluse în preț: Transport autocar modern minim 2⁺; cazare 12 nopți; 7 mic dejunuri; ghid specializat.

Romantic Travel Studio

Calea Moșilor 145/2 /București
Tel: 210 15 16, 211 32 18; Fax: 211 07 08

Romantic Travel Sediu Central

Str. Mihail Georgescu nr. 24/2/ București
Tel: 326 04 35/ 36/ 37/38/ 39/ 40,
Fax: 326 30 36

office@romantic.ro
rezervări on-line: www.romantic.ro

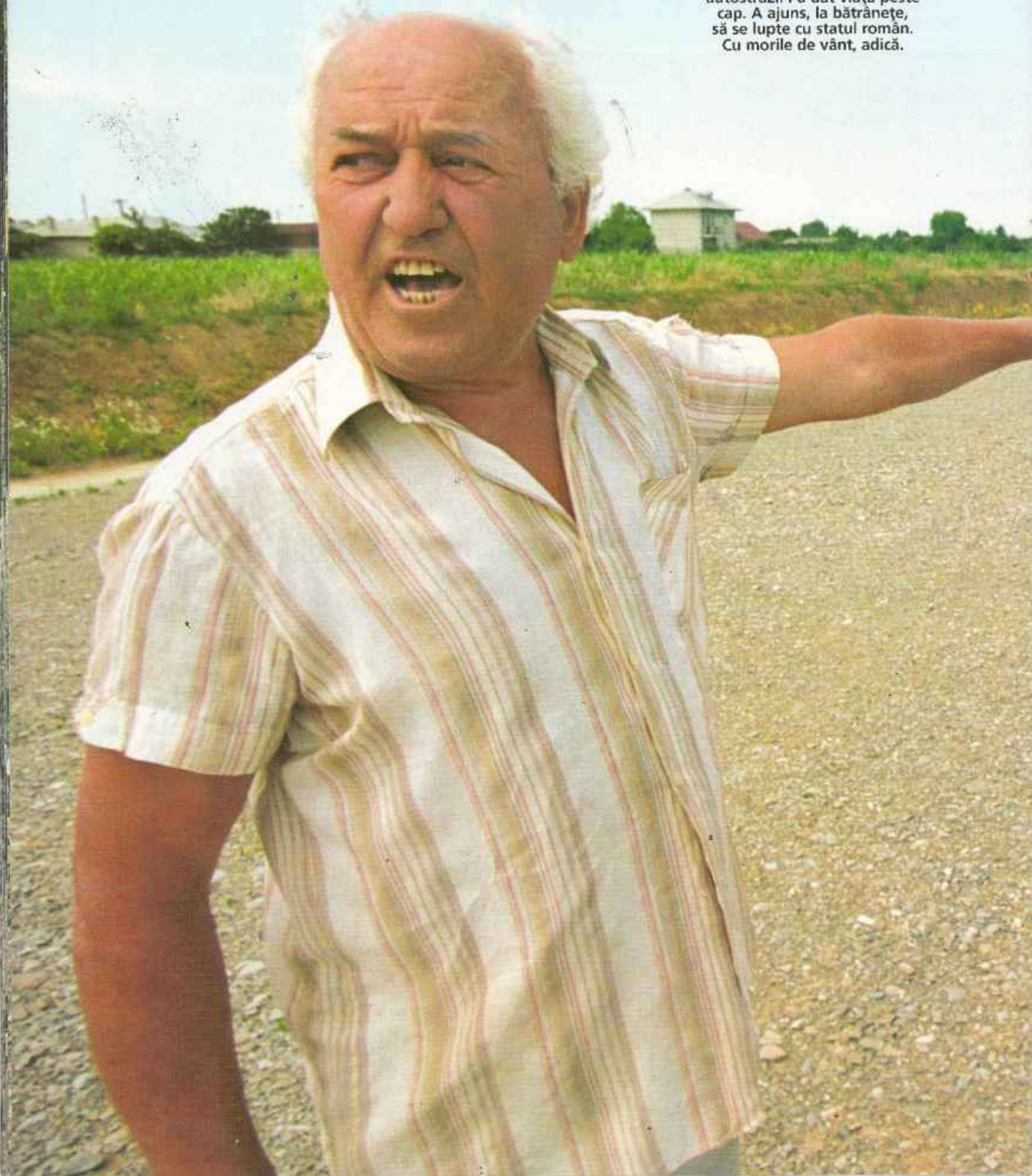
Călătorește și descoperă cu
25[€]/zi

Citește oferta și rupe-o! ...la lăsa prin Europa

Romantic Travel

Filimon Vitan susține că proiectul
autostrăzii i-a dat viața peste
cap. A ajuns, la bătrânețe,
să se lupte cu statul român.
Cu morile de vânt, adică.

Cu o singură autostradă – și aceea impracticabilă din diverse motive – România apare precum *Groapa Marianelor* pe traseele europene. Și asta fiindcă la noi dimensiunea continentală a unei astfel de lucrări a fost înlocuită cu una dâmbovițeană. Altfel spus, la noi dictează mai întâi politicul și apoi economicul. Dar suntem plini de proiecte ca măgarul de purici. Românii construiesc drumuri pentru români. Pe unde vor ei. Au construit un canal navigabil, pe care însă îl ocolește toată Europa, avem o autostradă mai ponosită decât un drum comunal din Germania și am ratat negocierile cu vecinii noștri bulgari și unguri pentru construcția a două noi autostrăzi. Am preferat să facem una spre Constanța și nu spre Giurgiu. O alta de la București la Brașov este în proiect. Pentru asta ar trebui mutați munții din loc.

documentar

Autostrada

tratat de descompunere

Agencia imobiliara Guvernul S.R.L.

Primul lucru pe care ți-l spune un șofer, fie el român sau străin, e că România are cele mai proaste drumuri din Europa. În 2004, pe lângă drumurile reabilitate conform proiectelor existente, vor fi construite aproximativ 150 de n

Autostrada spre Pitești, singura din România, este parțial închisă pentru reparații. În urmă cu doi ani, cei peste o sută de kilometri fuseseră reparați și modernizați. Lucrările au costat aproape 300 de miliarde de lei. La puțin timp de la redarea ei în circulație, drumul s-a stricat văzând cu ochii. Asfaltul s-a scufundat sub presiunea mașinilor și 23 de kilometri sunt mai accidentați decât un peisaj selenar.

Într-un raport al Curții de Conturi a României, dat publicității în luna aprilie, se menționa faptul că lucrările de modernizare a autostrăzii au fost de cinci ori mai scumpe decât

milioane de dolari și 46 de miliarde de lei. Acum reluarea reparațiilor ar mai costa AND-ul 8-10 milioane de dolari, fonduri care vor fi suportate de la buget. Adică din buzunarul nostru.

După ce raportul Curții de Conturi a fost dat publicității, ministrul Mitrea a destituit întreaga conducere a AND. Noilor boși le-a dat sarcina de a repara reparațiile. Numai că, deși vremea este bună, lucrările înaintază cu greutate. Puțini drumari dau la lopată. La sfârșitul săptămânii nu se lucrează iar noaptea nici atât. Pe sensul dinspre Pitești spre București, de la Bolintin până la pârâul Sabar, adică până la km 35, drumul e plin

contractelor, dacă situația nu va fi remediată. Deși au trecut de atunci aproape doi ani, situația a rămas aceeași. După cum aceleași au rămas și motivele pentru care autostrada înaintază cu greutate.

Proiectul unei autostrăzi spre Constanța nu este unul nou. Chiar înainte de 1989 Ceaușescu intenționa să o construiască pe aceleași amplasamente ca și cele de acum. Din acest motiv, au fost preluate câteva parcele de la un fost CAP și trecute în proprietatea statului. Prin 1992-1993 țărani s-au pomenit că noile autorități postrevoluționare intenționează să ducă la îndeplinire greaua moștenire a lui Ceaușescu. De bunăvoie sau siliți de autorități țărani și-au vândut pământurile statului cu 50 de lei metrul pătrat. Cu prețul a două beri, adică. Din lipsă de finanțare, vreme de șapte sau opt ani nu s-a mai auzit nimic de autostradă. Apoi au venit banii de la Banca Europeană de Investiții. În 1999.

Autostrada spre Constanța trece peste terasa colonelului Marin Anton. Cum a ajuns să fie așa, e o poveste lungă. Ea începe acum mai bine de 10 ani, când fostul colonel de poliție economică a ieșit la pensie. Și-a construit o casă la marginea satului Cățelu, comuna Glina. Chiar pe terenul destinat autostrăzii. S-a mai și extins omul, cât l-a ținut buzunarul. Și pentru că buzunarul său de vechi milițian îl ținea, a pus pe picioare și o afacere de creștere a porcilor și vitelor, care a prosperat văzând cu ochii. Numai că socoteala prășpătului țaran nu s-a potrivit cu aceea a autorităților. Mai întâi au venit inginerii cu planurile în mapă. Vizorul teodolituului ținea ca o teavă de tun exact balconașele de fier forjat ale sufrageriei. Apoi au venit și buldozerele. Ex-colonelul s-a văzut în situația de a-și închide afacerea și a muta casa din loc. Spațiu însă nu prea ar fi, întrucât proprietatea se învecinează de cealaltă parte cu drumul comunal. Și-apoi, în ce fel să muți ditamai casa cu tot cu garajele ei subterane, fie și cinci metri mai încolo? Cum Administrația Națională a Drumurilor (AND) i-a oferit 4 dolari SUA pentru fiecare metru pătrat expropriat, când el cerea 20, s-a adresat instanței. Necazurile domnului colonel nu par să-i impresioneze prea mult pe țărani din Cățelu. Mai întâi pentru că domnul colonel nu este considerat de-al locului, vila sa cu etaj, termopan și aer condiționat stârnind invidia sătenilor. Apoi, omul a mai avut și proasta inspirație să pună la cale o afacere care le-a dat clasă țăranilor simpli care-și încep ziua la muncă și o termină tot acolo.

Filimon Vitan și mai tânărul său consătean **Constantin Nicolae**, din comuna Glina, își amintesc că terenurile expropriate acum din rașuni de stat le-au primit moșii lor, de la Vodă Cuza.

permitea aprobarea dată de guvern, au fost făcute de mântuială, fără respectarea normelor metodologice minime și nu au fost finalizate așa cum prevedea contractul. Raportul mai menționa că Administrația Națională a Drumurilor (AND) a risipit cu 1.247 miliarde de lei mai mult decât fusese planificat. La care se adaugă încă 840 de miliarde pentru intervalul 2000-2002, bani aruncați pe repararea unui drum care tocmai fusese dat în folosință. Cu aceste sume s-ar fi putut repara șase autostrăzi de dimensiunea celei existente sau s-ar fi putut construi alte patru noi.

Perioada de garanție pentru o astfel de lucrare este de regulă de zece ani. Prin contractul încheiat între AND și consorțiul italian FAT care a executat lucrarea și între timp a dat faliment, garanția a fost stabilită însă, în mod cu totul inexplicabil, la un an. Astfel că, în momentul de față, nu se mai poate încasa nici măcar garanția firmei antreprenoriale, constituită inițial la șase

de fisuri în asfalt, gropi și bucăți de gard lipsă. E drept că trupele reparatorilor sunt masate ceva mai încolo, la km 36, în fața restaurantului, unde și-au parcat mașinile. Ar mai fi două „puncte de lucru”, la km 43 și la km 66, adică la restaurantele *Casa Albă* și *Soleil*. Pe traseu însă, mișcarea e subțire. Doi-trei muncitori dungați cu portocaliu împrăstie plictisiți câteva lăpți de nisip.

Cealaltă direcție de mers, adică dinspre București, are și ea zilele numărâte. Din cauza suprasolicității, acest tronson a început să cedeze. Cu certitudine, va fi închis atunci când se va deschide cealaltul.

Construcția autostrăzii care duce spre Constanța e deja în întârziere cu câteva luni față de proiecte. La 1 septembrie 2001, pe când făcea o „vizită de lucru” pe terenul gloduros pe unde ar trebui să treacă autostrada, Miron Mitrea s-a arătat foarte nemulțumit de stadiul și modul de execuție al lucrărilor, amenințând cu rezilierea

vinde casă cu autostradă în curte

uri din Europa. La începutul mandatului său, ministrul Transporturilor, Miron Mitrea, promitea că, până în 2007, 100 de kilometri de autostradă. Până în momentul de față trebuie să ne mulțumim cu mai puțin de jumătate.

Pe nea Ion Manolache l-am găsit în poiată, frământând turte de mălai pentru păsări. Dialogul se leagă greu. Omul s-a săturat de necazuri. Aruncă ritmic cocoloașe de mălai către niște ghemotoace de culoarea cozonacului. „Vedeți dumneavoastră, totul se trage de la sensul giratoriu. Până să apară el eram un om fericit. Urmau să mă exproprieze cu 400 de m. Voiam să-i fac pe terenul rămas o casă băiatului. Sensul giratoriu m-a nenorocit”.

Necazurile lui nea Ion au început în urmă cu doi ani. Atunci omul a aflat că, în locul viei și livezii peste care era stăpân, urma să înflorească o mândrețe de sens giratoriu care bloca ieșirea la drum a viitoarei case.

Pentru a-și căuta dreptatea, omul și-a tocmnit avocați și experți agricoli independenți. Și pentru că aceștia nu lucrează gratis, țăranul a mărit și el prețul pretins pe metrul pătrat de teren la 24 de dolari americani, în speranța că va obține măcar jumătate. Mai ales că în sat au apărut firme fantomă care oferă chiar și 20 de dolari pentru terenurile din apropierea viitoarei autostrăzi.

Casa familiei Vitan este înconjurată de o livadă dolidă de fructe. Paznicul grădinii este cățelul Florică, secundat de un molan vârgat, cocotat pe un butoi ruginit. În dreapta flutură velința unui duș de vară improvizat sub nuc. La stânga, o poiată cu câteva găini cotcodăcând speriate.

Nea Filimon plivește ceapa. Este pensionar și nu se grăbește. Scoate tacticos o ceapă din pământ și o împerechează cu alte surate. Măine le va vinde pe piața bucuresteană. „Cea mai mare batjocură o îndurăm de la Anghelescu, expertul agricol de la AND. Merge prin sat și-i amenință pe oameni. Se dedă la intimidări. Și-i merge fiindcă noi toți suntem pensionari, oameni în vârstă. Nu mai avem putere să ne luptăm cu statul. Anghelescu a zis că niciodată nu o să ne dea mai mult de 4 dolari pe mp. Eu am 1.800 mp în litigiu. De la părinți am 1,5 hectare cu totul. Le-am propus să ia primăria banii și să-mi dea teren la schimb și nu vrea. Sunt pensionar. La fel și soția și sora. Stăm toți în aceeași casă. Dacă se face autostrada vom fi la 100 de metri de ea. Ne vor crăpa pereții casei, că sunt tencuiți cu pământ și nisip, nu cu altceva”.

Omul nu are bani să tocmească avocați și vrea 15 dolari pentru fiecare metru pătrat de pământ, cifră considerată absurdă de către conducerea AND-ului.

În urmă cu doi ani, nea Ion Mihalache intenționa să-i construiască fiului său o casă. Pentru că în fiecare an traseul autostrăzii s-a schimbat, materialele de construcție au fost năpădite de scaietii la terenul va găzdui un sens giratoriu.

În zona comunei Cătești, autostrada se descompune văzând cu ochii. Se fură pietriș ziua în amiaza mare. Din afacerea asta, unii se umplu de bani. Alții, respectiv contribuabili, plătesc.

În dreptul viei colonelului Anton, limba de pietriș se sfârșește brusc. Proprietarul a înfipt chiar câțiva stâlpi în pământ, pentru a-și delimita mai bine terenul care îi aparține.

Procese peste procese, cheia marilor progrese

Familia lui Manole Dragnea este născută-crescută în Cătelu. Cățeleni din tată-n fiu, s-au trezit că autostrada le taie gospodăria-n două. Jumătate pe de-o parte a autostrăzii, cealaltă jumătate dincolo. Adică pătrunjelul și loboda aici, trifoiul dincolo. „Noi am vinde bucuroși pământul către AND, dar nu ne-am înțeles la preț. Păi, ne-au oferit 4 dolari pe metru pătrat, în bătaie de joc. Am mai vândut la stat și anul trecut, în primăvară, o parcelă de 100 de metri, cu 7 dolari metrul. Acum ne expropriează cu 3.000 de metri și ne oferă un preț de bațocufă”, ne spune țăranul. „În timp ce toate celelalte prețuri cresc, valoarea pământului nostru scade”, adaugă soția impricinatului, care știe parcă mai bine cum devine situația. Ai lui Dragnea nu pricep de ce nu cumpără statul tot pământul pe care familia ar vrea să-l vândă la un preț bun. Păi, cum să treacă fața Vasilica joiana de cealaltă parte a autostrăzii, la păscut? Cu praștia? Pe pasarelă? Nici în ruptul capului. Cei 400 de metri pe care țăta Vasilica i-ar mai avea de cealaltă parte sunt deci iremediabil pierduți. Oamenii au mers la judecată și au speranța că vor avea câștig de cauză, întrucât expertul tribunalului a evaluat pământul la 10-12 dolari metrul pătrat și nu la 4, cât vrea AND-ul să dea. Numai că înfățișarea de la tribunal le-a oferit o surpriză. Din partea AND-ului nu s-a mai prezentat nimeni. Nu mai avea cine, întrucât conducerea AND-ului fusese destituită în bloc, pentru alte potlogării, legate tot de autostrăzi.

În comuna Cătelu sunt zece familii care au dat în judecată statul. Cum în instanțele românești un proces trenează și patru ani de zile, mai avem ceva de așteptat până la deznodământ. Între timp AND a plătit penalități față de antreprenor în valoare de 5,6 milioane de euro, în condițiile în care valoarea totală a contractului pe tronsonul București-Fundulea este de 40,7 milioane de euro. Pentru că lucrările stagnează de luni bune, pe anumite tronsoane a început să dispară piatra de pe autostradă, iar terasamentul ridicat în urmă cu cinci ani se surpă și trebuie reparat. De către cine și cu ce bani se vor acoperi aceste pierderi nu e greu de ghicit. Cărțile fac coadă, ziua în amiaza mare, să încarce pietrișul și piatra pentru construcții. Se spune că ies bani buni din afacerea asta. Mai ales că nu stă nimeni să păzească bunătate de material de construcție, abandonat pe marginea drumului.

Și totuși, cei care au hotărât comun cu autostrada sunt învidiați în comună. De ce? Dacă-i deștept și știe să se descurce, intră omul în afaceri. Mai un butic, mai un praz, un pătrunjel sau o legătură de lobodă de grădină. În viziunea sâtenilor, șoferii de pe autostradă, tentați de oferta de sezon, vor întrerupe drumul, zăbovind la cumpărături. Pentru că, spun oamenii locului, la verdeată și legume nu-i întrece nimeni. Așa că au dat lovitură.

text **Daniela Șerb**

foto **Robert Hanciarec**

În cei 13 ani de istorie postdecembristă, România a reușit construcția a mai puțin de o sută de kilometri de autostradă. Vreo 7-8 kilometri pe an.

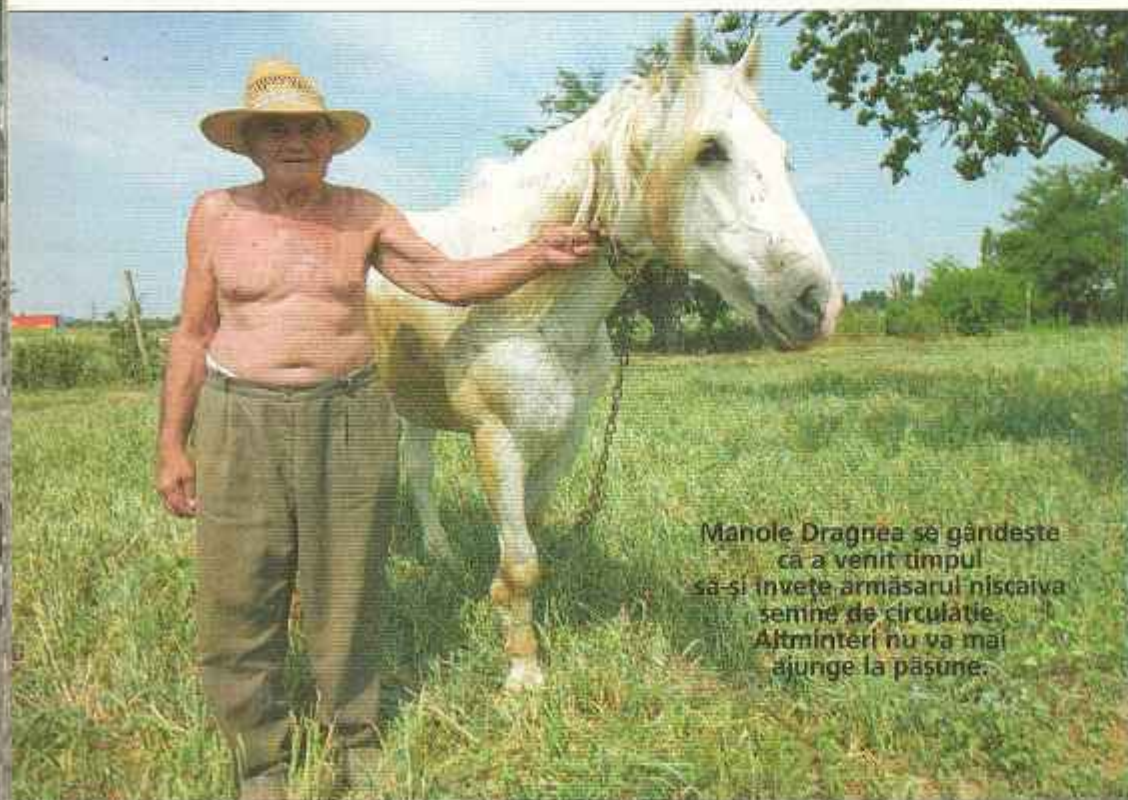
Cu fiecare schimbare de guvern, ambițiile au fost și mai mari. Prioritățile erau însă mereu altele, în funcție de culoarea politică. Și evaluările au fost altele. Dacă pentru fosta guvernare un kilometru de autostradă la deal-munte costa 6-9 milioane de dolari, actuala putere l-a prețuit la 18 milioane de euro.

Fostul premier Radu Vasile a rămas în istorie cu intenția de a construi o autostradă de la București la Albița, cu trecere prin Buzău și Focșani. A reușit, în cele din urmă, să facă un drum modernizat pe această rută.

Actualul ministru al Transporturilor a avut și el un vis. Imprumutat, în parte, de la fosta guvernare. Acela de a lega Bucureștiul de vestul Europei printr-o autostradă.

Aceasta avea să treacă prin Ploiești-Brașov-Sibiu-Deva-Nădlac. Tronsonul București-Ploiești urma să aibă patru benzi și o lungime de 60-70 de km, în funcție de aliniamentul selectat. Se spune că valoarea totală a proiectului București-Brașov ar fi de 1,750 miliarde de euro, și ar urma să fie realizat printr-un parteneriat public-privat. Dar și această autostradă se opintește la intersecțiile politice. Lungimea ei crește sau descrește în funcție de teodolitul Administrației Drumurilor, care se izbește mereu de terenurile oamenilor cu dare de mână și influență în partid. Construcția autostrăzii Nădlac-Deva este proiectată să înceapă în 2005 și să dureze șapte ani. Pe hârtie ar trebui să aibă 215 kilometri lungime. Ea beneficiază de finanțarea BERD, completată prin contribuția băncilor comerciale și a Guvernului României. Până la viitoarele alegeri mai este aproximativ un an.

Timp în care se pot schimba multe lucruri. Chiar și în materie de autostrăzi.

Manole Dragnea se gândește că a venit timpul să-și învete armăsarul niscaiva semne de circulație. Altminteri nu va mai ajunge la pășune.

www.ASA.ro

Cu noi sunteți deja în viitor...

Alex Apolitoș, Fondator, Președinte

interviu

Cristi Tabără un diplomat în vârtoarea știrilor

Personalitatea complexă a lui Cristian Tabără se dezvăluie discret, străjuită bine de precepte înalte și punctată de hârjoana cu Blacky, un câine vârtos, ca și stăpânul lui. Jurnalist printre teologi și teolog printre jurnaliști, Cristian Tabără și-ar dori să realizeze o emisiune de educație și întâmplare religioasă, cum numai el știe. Premiul obținut cu *Parte de carte* e o garanție că se poate, nu neapărat abstract și complicat, ci mai degrabă firesc și simplu, cum ai răsfoi o carte.

„Românii preferă să rămână în viață

▼ **Cu Blacky comunicați excelent. Vi se întâmplă și cu alți câini? Poate și cu oameni?**

– Mă înțeleg foarte bine cu câinii. Oamenii nu sunt întotdeauna la fel de receptivi ca și câinii. Sunt mai preocupați de propriile opinii, decât de comunicarea cu ceilalți. Asta e criza umanității în momentul ăsta, nimeni nu mai are răbdare să mai asculte pe nimeni.

– **Nu pot oamenii nici măcar cât câinii?**

pe cel pe care-l iubești. În *Noul Testament* s-a trecut la alt nivel, bazat pe iubire.

– **Reușiți să iubiți ca la carte?**

– Da, încercând să nu fac rău. Este nivelul elementar de la care trebuie pornit. Apoi, încetul cu încetul, devii mai blând, mai calm, mai iubitor.

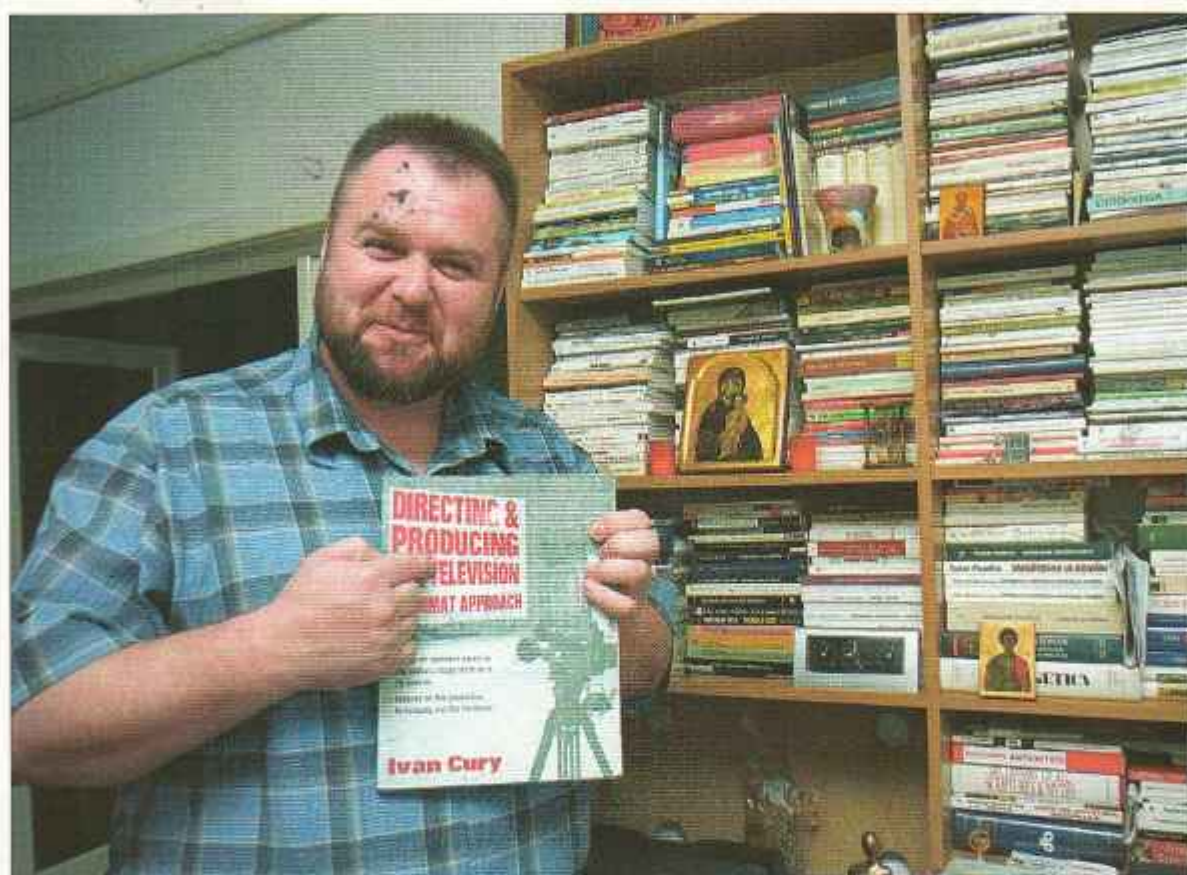
– **Nu v-ați dori o mănăstire?**

– Una numai pentru mine? Ha, ha, o mănăs-

pe sponsorii laici, aceia care pompează bani în publicitate au domenii de activitate străine de lumea spirituală.

– **PROTV n-ar putea face un efort?**

– PROTV este o instituție de presă profitabilă. Aici se fac orice fel de emisiuni, dacă sunt vândute. Ar putea face și o emisiune de religie, fără îndoială, dacă aceasta ar fi profitabilă. Parte de carte a avut întotdeauna spon-

Apartamentul e, în primul rând, spațiul de desfășurare al rotweiler-ului Blacky (3 ani), un câine deștept și cu mare dorință de a-și mulțumi stăpânul. Sunt semne că aici ar fi și locul de liniște și gând bun al lui Cristi Tabără: icoane vechi, noi, muzică stivuită riguros, cărți mari, importante, și multe, multe apariții de ultimă oră. Găsești aici, pe lângă lucrări ale mitropolitului Antonie Plămădeală, și cărți despre informare și dezinformare în televiziune, ba chiar o psihoterapeutică ortodoxă, alături de psihologia eroticii feminine sau masculine. Ultimele, pe care tocmai le-a prezentat în emisiunea sa, *Parte de carte*, conțin mici semne de carte, colorate, acoperite de scris mărunt. Fiecare volum prezentat e însemnat cu marker galben sau verde și schematizat la obiect. Dormi să citească și el, Blacky a ros cu sărgă *Biblia*, cartea de capătăi a stăpânului. N-a fost aspru pedepsit, pentru că în dogmă trebuie și libertate.

– Într-o anumită privință, nu. Dacă e ceva ce trebuie să învățăm de la câini, aceea e răbdarea. Pe de-o parte, ei au dorința de a-și mulțumi stăpânul. Pe de altă parte, percep mai bine decât noi nevoia de ordine. Câinii vagabonzi traversează pe trecerea de pietoni odată cu oamenii. Veți vedea mai mulți oameni care traversează anapoda, decât câini.

– **Ei au dorința și răbdarea de a avea un stăpân. Oamenii au aceeași nevoie?**

– Nu. Nici măcar pe Dumnezeu nu-l recunosc oamenii de stăpân. Relația e mai degrabă una de tip mercantil. Fac un fel de comerț cu Dumnezeu. „Doamne, uite, eu fac atâta, tu-mi dai atâta. Mai fac eu un pic de milostenie, tu-mi dai un pic de noroc...”. Relația cu Dumnezeu nu e bazată pe iubire, ci mai degrabă pe teama de pedeapsă. E adevărat că-n *Vechiul Testament* se spune că frica este începutul înțelepciunii, dar chiar și acolo nu era frica de pedeapsă, ci frica de a nu-l supăra

țire particulară? Da, am cochetat mereu cu ideea asta. Am avut și o încercare de a sta într-o mănăstire, dar la vremea respectivă s-a dovedit că eram prea tânăr pentru așa ceva. Uneori, am senzația că ar fi doar o fugă, și atunci nu-i corect. Alteori, cred că asta e soluția, că asta va fi calea pentru viitor. Deocamdată, nu știu foarte bine ce va fi cu mine. Dar, periodic, îmi găsesc liniștea în mănăstiri.

– **Cum ați vedea o emisiune de tip religios?**

– De mult mi-am imaginat asta. Aș face-o neconvențional, în manieră *travel*. În limbaj liber, pe cât posibil neteologic, decât acolo unde este nevoie, cu informația oferită simplu, întotdeauna însoțită de argumente filmate. Cred că secretul ar fi ca emisiunea să nu albească cu tot dinadinsul iz clerical. Dar e foarte greu să găsești sponsori pentru un asemenea proiect. Bisericele au propriile lor probleme financiare. Construiesc în stărsit pe lângă ele așezăminte sociale. Iar în ceea ce-i privește

sor. Grupul farmaceutic Novartis, care n-are o legătură directă cu cărțile și cultura. Le sunt foarte recunoscător. Și mi-aș mai dori, dacă nu voi mai fi la stiri într-o zi, să mă întorc în zona *talk-show*-ului. Aș vrea să fac asta, dar altfel decât se fac acum. Nu e-ar fi o idee supergenială, dar e a mea și deocamdată nu vreau s-o dezvălu.

– **Tocmai ați primit un premiu, pentru cea mai bună emisiune culturală, din partea CNA. Ce valoare are, pentru dumneavoastră, acest premiu?**

– Uriașă. Din toate punctele de vedere. O dată, pentru că mă simt bine, pur și simplu, că munca unei echipe restrânse, întinsă pe doi ani, își vede eforturile încununare de succes și mă bucur că recunoașterea vine din partea unei instituții care e foarte severă cu tot ceea ce se întâmplă în media. Pe de altă parte, mă bucur că există interes pentru o emisiune care în principiu nu este foarte importantă. Indiferent de cât de generos aș fi, trebuie,

ă, înainte de a deveni eroii culturii!"

totuși, să constat că publicul țintă al unei asemenea emisiuni este destul de restrâns.

- Nu e profitabil cititul, astăzi?

- Cititul e întotdeauna profitabil. E adevărat că, în societatea actuală, efectele imediate ale cititului sunt mai greu de observat. Oamenii sunt grăbiți să câștige, să se miște, să se învârtă, să se sucească... Mai puțin se spetesc românii citind. Și de-asta mă bucur foarte mult că e băgată în seamă o asemenea emisiune. Și mai am un al treilea motiv, în felul ăsta măcar s-a mai liniștit și PRO TV, care susține emisiunea de doi ani, cam împotriva curentului.

- Credeți că publicul încă nu e pregătit pentru ceea ce faceți? Că numai puțini au parte de carte?

- Publicul merge către altceva. Nu că n-ar fi pregătiți. Deopotrivă, toți căutăm să supraviețuim. Dar nu multă lume este dispusă să citească pe stomacul gol.

- Dar pe stomacul gol s-a construit cea mai mare parte din avuția noastră culturală.

- E adevărat. Dar cei care au făcut asta au fost recunoscuți, de regulă, după moartea lor. Și românii preferă să rămână în viață, înainte de a deveni eroii culturii.

- E indicat să fim sihaștri ca să putem citi?

- Nu. E indicat să vrem, pur și simplu. În realitate, în toată nebunia asta, cred că oamenii și-ar putea rupe o oră pe zi pentru lectură. Și nu-țeleg de ce n-o fac.

- Aveți semnale că emisiunea e eficientă?

- Semnale care vin din partea editorilor, da. Au fost destul de multe situațiile în care editorii au lansat pe piață un al doilea tiraj al cărții tocmai datorită faptului că discuțiile noastre au stârnit gustul telespectatorilor.

- Există, totuși, destui tineri care și-ar dori mai variate emisiuni din această zonă, și care sunt chiar revoltați că nu li se oferă.

- Tinerii aceștia, despre care știu și eu, sunt un grup restrâns. Nu mai departe decât azi, am primit o informație conform căreia există în București un liceu în care procentul de promovabilitate la bacalaureat este de 0,7%. Ei, în condițiile astea, nu cred că putem să ne îmbătăm cu apă rece crezând că tineretul este avid de cultură.

- Atunci, folosesc cuiva analizele sociologice, politologice, mediatice, chiar religioase pe care le inițiați?

- Scopul principal al emisiunii n-a fost niciodată acela de a epuiza un anumit subiect, ci doar acela de a pune probleme și de a determina pe telespectator să ia cartea, să o citească, și, mai departe, să-și folosească propria inteligență și propria imaginație ca să dezbata subiectul respectiv. De aceea, emisiunea este ținută în mod deliberat la un nivel mediu. Ea ar putea să fie o emisiune de elită,

asta. Nu e nevoie de locuri speciale. Sunt convins că fiecare are un colțisor unde se simte bine și unde are încrederea de a citi. Măcar o oră pe seară. Dar sunt prea multe ispite cărora trebuie să le faci față. Ispita televizorului, a berii reci, a ieșitului la o terasă...

- Faceți față acestor ispite?

- Ha, ha, televizorul nu mă mai ispitește de mult și berea rece pot s-o țin la frigider dacă vreau și să stau cu berea-n stânga și cu cartea-n dreapta. Nu-i o problemă.

- Mai credeți în puterea formativă a media?

- Da. Dar media are și o putere deformativă. Glumesc.

- Să stabilim totuși: formatoare sau deformatoare?

- Media formează. Țasta este adevărul. În bine sau în rău. N-ai cum să eviți cele două aspecte, pentru că orice lucru lansat în televiziune poate fi înțeles acasă în milioane de feluri, câte milioane de telespectatori sunt. Atunci e foarte greu să îi arăți omului ceva și să-i spui: „Vezi că trebuie să înțelegi corect ce ți-am arătat!”

- Aveți momente de jenă când sunteți nevoiți să prezentați anumite știri?

- Da. Dar nu neapărat pentru că știrea respectivă s-ar găsi în jurnalul ProTV, ci pentru că o asemenea întâmplare există. Eu cred în faptul că știrile au datoria de a prezenta lucruri: bune, rele,

foarte bune, foarte rele. Pentru că nici ascunderea, escamotarea realității sau cosmetizarea ei n-ar folosi la ceva. Ar trebui să uităm că televiziunea ar trebui să educe. Nici vorbă de așa ceva. Sau, cel puțin, nu televiziunile private sunt chemate să educe.

- Atunci cine pe cine educă?

- Să educe școala, familia, părinții. Dacă educația unei națiuni ar sta în sarcina televiziunilor, ar fi dramatic. Deși comunicarea pe care o realizează televiziunile are un impact uriaș; nu aici trebuie să fie educația. Cei care promovează ideea asta cu educația prin televiziuni, ar trebui să înțeleagă că patosul lor e profund deplasat. Dacă, într-adevăr, se simt responsabili pentru soarta națiunii, ar trebui să construiască un sistem educativ rezonabil, nu să se bazeze pe televiziuni. Dacă oamenii ajung să creadă orice tâmpenie spusă la TV sau imită un personaj trist, înseamnă că ei au o problemă de dinainte de a se fi uitat la televizor.

interviu de **Gia Iova**

foto **Robert Hancianec**

dar nu asta ne-am propus. Publicul românesc are și inteligență, și deschidere necesară, în oarecare măsură chiar și cultura necesară pentru emisiuni corecte cultural. Problema este alta. Publicul românesc i-a dispărut, de o bună bucată de vreme, simțul dezbaterii și spiritul critic.

- Cum așa? Sunt simțuri exersate în tot felul de show-uri și scandaluri televizate.

- Nu prea. Și talk-show-urile au cam dispărut. S-au redus ca interes. Cred că publicul din România a intrat într-o cvasilehamite. Nu mai vrea să se gândească la nimic, să fie lăsat în pace...

- Există plăcere în a gândi?

- Există, sigur că da. Dar, din păcate, publicul nostru refuză să mai gândească. E scârbit de tot și de toate. Evident, o emisiune de cultură luptă greu cu genul ăsta de refuz. Trebuie să se adreseze unui segment de public destul de strict delimitat.

- Aveți timp să citiți, să vă reculegeți?

- Da, oricine trebuie să-și facă timp pentru

Antract a ieșit pe piață cu album Nou. Nu multe s-au schimbat: toboșarul (acum Szabi Bozsoky) și o anume împlinire a sentimentului primordial în muzica lor, dragostea. Altele au rămas la fel: vechii componenți ai trupei (Paur – voce, Bobiță – bass, Manole – chitară), dezlănțuirea din concerte și publicul zguduind sala. Și Paur a rămas cam același: „Sunt încă un copil, semnele maturității sunt bine ascunse în mine. Voi fi un copil viața toată!”

Copilul teribil cântă rock

Paur are acum 31 de ani. I-a împlinit pe 1 iunie. Ziua Copilului va fi ziua lui și când va ieși la pensie. O pensie privată, desigur, pe care artistul și-a asigurat-o, prevăzător, lăcătând un semn de maturitate. Chiar dacă se poate trăi bine din muzică, trebuie se ne gândim și la bătrânețe. Aitfel, dacă ar fi să-l ascultăm pe Radu, prietenul lui, Paur ar fi un poznaș, un teribilist, un mare nonconformist. Paur însuși recunoaște: „Am fost întotdeauna un copil rebel, un Gigi contra, dar nu neapărat cu orice chip. Toți colegii mei de trupă sunt înșurați, eu copil, Bobiță tocmai a devenit pentru a doua oară tată, eu încă nu vreau să mă așez. Nu prea mă văd stând în casă, pe lângă familie. E mult mai frumoasă căutarea. Vânătoarea.” Este doar știut, un rocker vânează des. Trebuie să aibă cu ce să-și hrănească sufletul, mintea, trupul, pentru că pe scenă, consumul e imens. Și Paur reușește să emoționeze. Să răvășească. Să bucure. El spune că viața lui, adică a unui rocker veritabil, nu diferă de a oricărui ins deținător de *open mind*. „Forța mea vine din interior. Din ceea ce am acumulat până acum. Sunt un om liber. Mi-am câștigat libertatea de a mă trezi când vreau, de a mă întăini cu ce femeie vreau, de a cânta exact ce vreau.” Există, bineînțeles, și

Chiar dacă transformările din ultimul timp au mai deschis orizontul, Paur continuă să susțină că întotdeauna muzica rock va fi îngrădită. „Rock-ul înseamnă forță și sinceritate. Este și normal ca societatea să nu-și dorească să promoveze asemenea muzică. Nu e bine să dai putere maselor.”

îngrădiri pe care ți le impune musai societatea.

Publicul Antract se exhibă vijelios. Uneori zbuliumul se potolește, pentru că dragostea din cântec este

mult prea dureroasă (*Singur, Ca și cum, Știu*). Alteori ritmul aduce aminte de o joacă inocentă de copil, chiar dacă unora limbajul li s-ar părea deocheat: „Mi-am luat lopățica/ Și cu * cucu* gol/ Mă duc să fac castele/ Micuțe de nămol.” Acest tip de text nu vine dintr-o dorință de exhibiționism, deși Paur nu suferă de pudorare exagerată. Să ascultăm povestea piesei: „Eram copil, la Tg. Ocna, mergeam la strand cu mama și fratele meu. Țin minte că am plâns foarte tare pentru că mama nu mi-a dat chiloței, deși fratele meu avea. Ea susținea că eu nu sunt conștient de goliciunea mea. Este una dintre cele mai pregnante amintiri din copilărie.” Locuia la Râmnicu-Vâlcea pe atunci.

Acolo a și învățat să cânte la chitară, printr-a șasea. De atunci n-a mai lăsat-o din mână. Că doar și chitara e o feminină... „Noi doi comunicăm perfect, eu și chitara. Avem cea mai strânsă relație.” Tocmai pentru că se pricepe să transmită ușor un sentiment, cu prietenie, compozițiile lui nu se nasc scrâșnit, din chinul decibelilor. „Mă joc, și din joacă iese ceva. Nu mă arde, nu simt focul creației. Am foarte multe compoziții care n-au apărut încă pe un album. Una dintre piesele mele la care țin foarte mult, *Ai prins rădăcini*, pe care

o găsești pe albumul trecut, a fost scrisă pe la 14 ani. Și-acum mă minunez de ce am fost în stare! Compozițiile mele sunt bazate pe ficțiune. Pentru mine, categoric, viața nu bate filmul! Chiar și așa, sunt mai degrabă un trăitor decât un privitor.” Paur cântă despre dragoste. Sau, mai bine: Paur își cântă dragostea. Optimistă, frumoasă, tristă, dureroasă. Cum o știm cu toții. Dragostea universală. Noroc cu prietenul Radu, aflat prin preajmă. Știe el ce știe. De ceva vreme, printre altele, dragostea lui Paur capătă trup focos de blondă. Aici Paur ține să ne informeze: „La o femeie îmi plac două lucruri: sânii.” Adică susține, totuși, ideea de pereche. Uite-așa trec informațiile prin fața noastră, perechi-perechi. De-aici încolo se poate naște, profundă, muzica. Un veritabil *Pau(ă)r Play*.

text: **Gia Iova**

foto: **Robert Hancianec**

ultramarin travel

Ghidul tau pentru Egipt.

BUCURESTI

str. Banului nr. 3 A

tel: 021 3138504

fax: 021 3134594

e-mail: office@ultramarine.ro

www.ultramarine.ro

Arunca o privire!

Excursii

pe urmele Egiptului faraonic

Sejururi

Sharm el Sheikh

hotel 5*

Jolie Ville Movenpick Golf&Resort

Croaziere

vapor 5*

Luxor-Edfu-Kom Ombo-Assuan

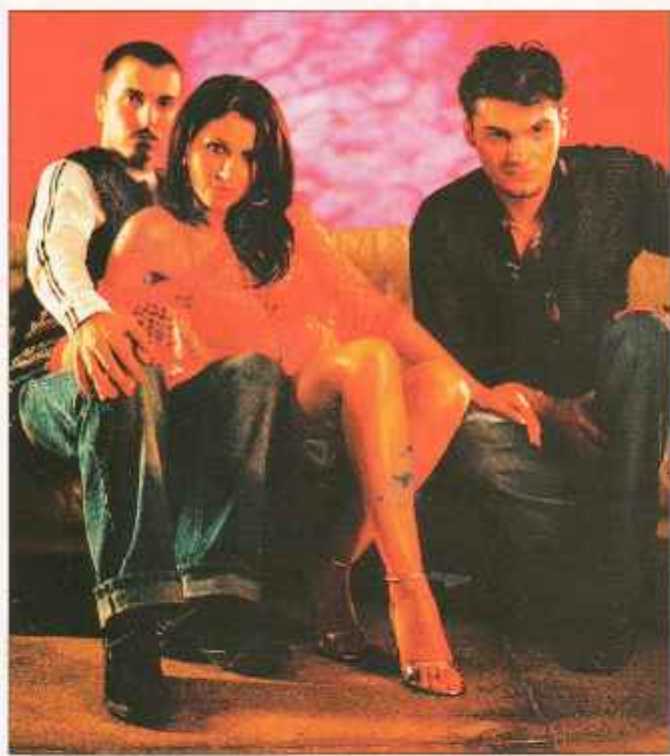
Scufundari

de la mal

diving safari

Paradisul recifelor de coral

Anamaria de la Demmo își petrece vacanța pe scenă. Aglomerarea de concerte pe Litoral sau în țară este prilejuită, fără îndoială, de proaspăta lansare a albumului, *Trei*. Totuși, Anamaria și-a permis o vacanță înainte de ritmul aprins al concertelor. Ea a trăit zile de vis pe Coasta de Azur, la Cannes și Saint Tropez, dar și în Monte Carlo ori San Remo.

Senzualitatea bine declarată aduce întotdeauna succes. Mai ales când voluptatea trupului este în deplină concordanță cu muzica. Anul trecut, Anamaria a apărut, fierbinte, în *Playboy*. Imaginile au făcut furori. Anul acesta, în noul album al trupei, vocea Anamariei exersează diverse inflexiuni senzuale, într-un cod ușor de dezlegat. Să faci cu vocea

ceea ce ușor faci cu trupul, poate fi o performanță. „Nu a fost ideea nimănui, pur și simplu, așa am simțit eu că trebuie să interpretez piesele acelea. A venit firesc și natural, așa cum este tot ceea ce se întâmplă în trupa *Demmo*. Poate și de aceea publicul este receptiv la tot ceea ce facem noi”, spune solista. Alături de George și Vik, Anamaria cântă de patru ani. Au petrecut trei veri împreună, de aceea chiar așa se numește noul lor album: *Trei*. Pe ce se bazează această îndelungată

Mare amatoare de locuri exotice, Anamaria va găsi timp în această vară, cu siguranță, pentru un relax deosebit.

Demmonstrație de senzualitate

muncă de echipă? Care este secretul stabilității lor, în condițiile în care show-bizz-ul românesc este caracterizat de instabilitate? „Seriozitate, ambiție, prietenie, consecvență. Toate acestea ne fac să trecem peste orice și să rămânem împreună”, ne lămurește Anamaria. Băieții trupei au primit foarte bine, la acea vreme, fotografiile din *Playboy*. Ca toți băieții, foarte buni cunoscători ai feminității. „Colegii mei au fost primii cărora le-am cerut părerea despre apariția mea în *Playboy* și nu au avut nimic împotrivă, ba chiar le-a plăcut pictorialul. Familia mea la fel.” Poate chiar pe asta se bazează stabilitatea trupei. Dacă ar fi cântat alături de alte două fete, ar fi apărut, până acum, invidii, rivalități. „Am avut norocul de a-l cunoaște pe cel doi colegi ai mei alături de care mă simt extraordinar, atât pe scenă, cât și în viața de zi cu zi. Nici nu-mi pun problema cum ar fi să cânt cu altcineva.” Munca de echipă a adus succese, nominalizări la importante premii

românești: Premiile Industrii Muzicale 2002 (categoriile *Debut* și *Cea mai bună trupă dance*) și Premiile MTV 2003 (categoria *Best Dance*). Deși încă n-au fost premiați, *Demmo* își continuă activitatea cu mare priză la public.

Între timp, Anamaria și-a permis o binemeritată vacanță pe Coasta de Azur. „Am avut ocazia să vizitez mai multe stațiuni de pe Coasta de Azur, printre care Cannes și Saint Tropez, apoi am fost la Monte Carlo și la San Remo. Am fost foarte impresionată de tot ceea ce am văzut, în special la Monte Carlo. Luxul care te înconjoară din toate părțile este de-a dreptul copleșitor. Mașinile, lăciturile imense, vilele care par că au crescut direct din munte... Peisajele sunt absolut superbe și sper să pot călători din nou acolo, cât de curând.” Din fericire, visul ei poate deveni ușor realitate. Si-ar mai dori, e drept, apariția în România a unei reviste tip *Playboy* pentru femei. „Sunt multe VIP-uri masculine care ar merita să apară într-o astfel de revistă. Dar nu nud. Ar fi draguți cu chiloții.” Până când și această dorință îi va fi satisfăcută, Anamaria se bucură din plin de clipele intense pe care i le oferă dragostea, o dragoste nouă, aprinsă și stimulativă. „Dragostea este indicată oricui și la orice vârstă. Numai când iubești simți că trăiești. Recomand tuturor acest tratament pentru o viață fericită și împlinită”, ne sfătuiește Anamaria. Iar în ceea ce privește frumusețea, alt sfat: „O femeie sexy trebuie să fie neapărat naturală. Eu nu am un regim special de viață. Încerc să fiu fericită și fac totul în acest sens. Mișcare fac destulă pe scenă, în timpul concertelor. Cât despre diete, nici nu poate fi vorba. Fac parte dintre acei oameni norocoși care pot mânca ce vor”.

text **Gia Iova**

foto **A&A Records**

in direct

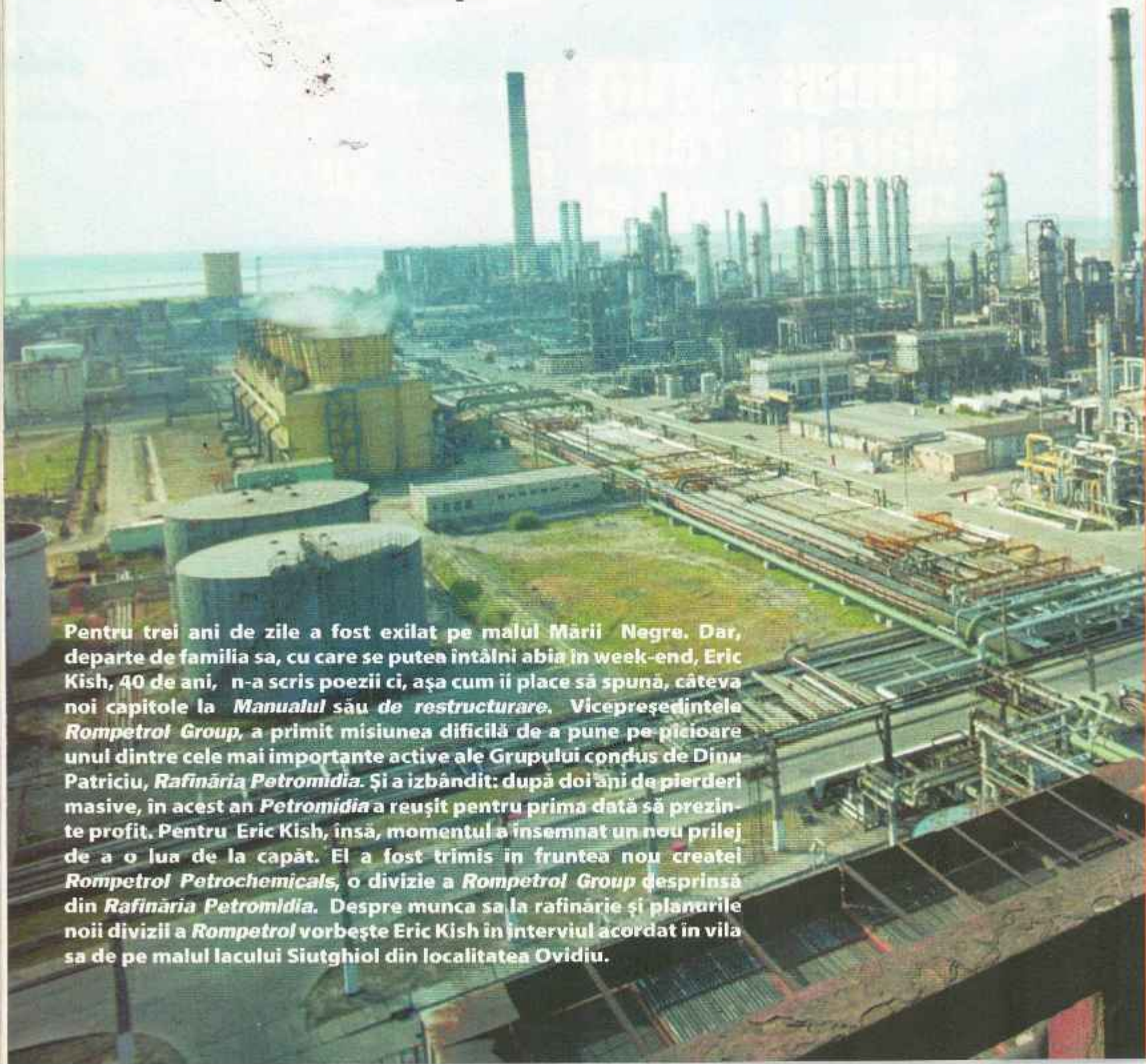
Hüingaroring Calificari - Sambata
Marele Premiu 23 August ora 15:00
ai Ungariei Cursa - Duminica
24 August ora 15:00

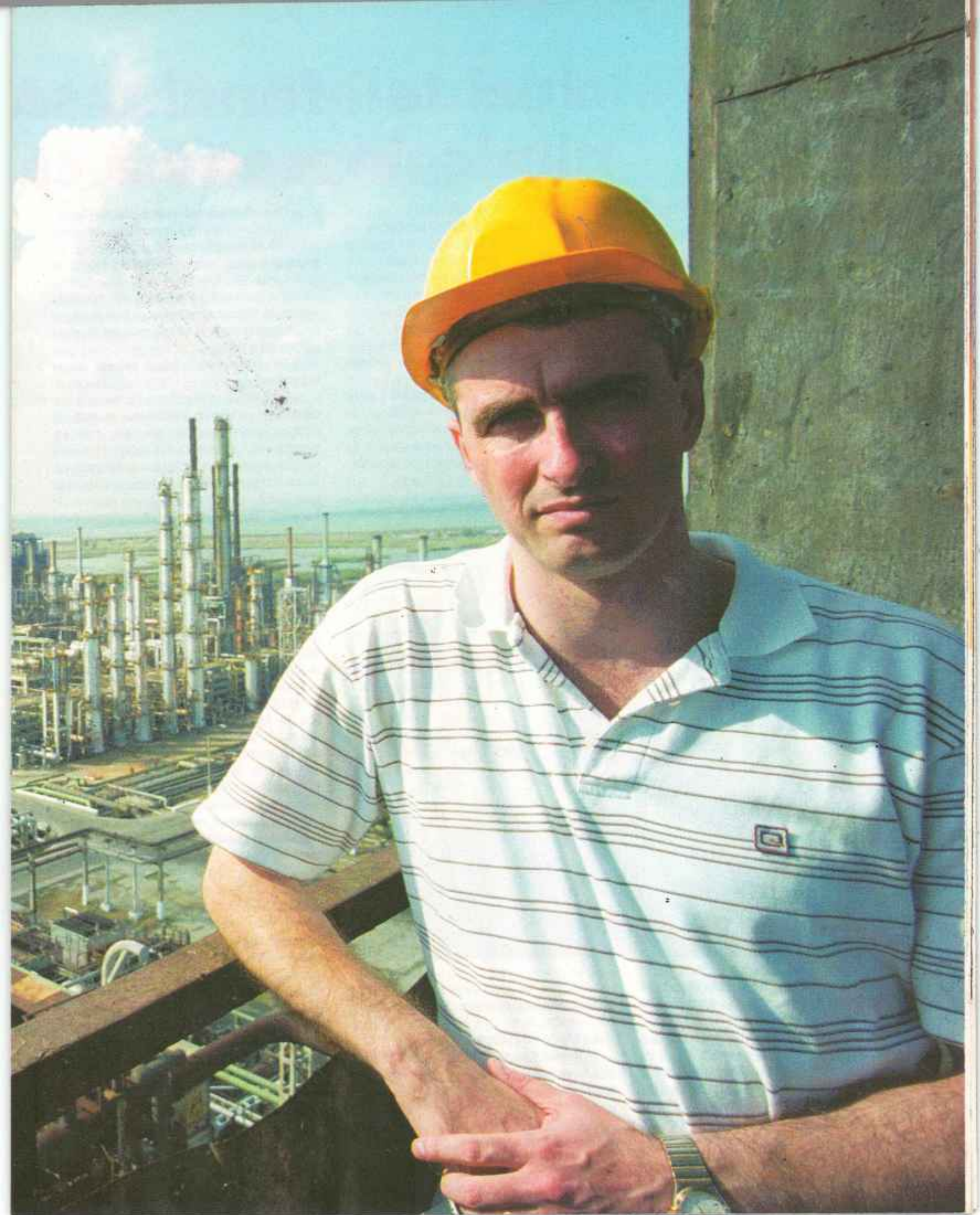

„Vin, schimb și plec la următorul obiectiv“

interviu cu Eric Kish, vicepreședinte
al *Rompetrol Group*

Pentru trei ani de zile a fost exilat pe malul Mării Negre. Dar, departe de familia sa, cu care se putea întâlni abia în week-end, Eric Kish, 40 de ani, n-a scris poezii ci, așa cum îi place să spună, câteva noi capitole la *Manualul său de restructurare*. Vicepreședintele *Rompetrol Group*, a primit misiunea dificilă de a pune pe picioare unul dintre cele mai importante active ale Grupului condus de Dinu Patriciu, *Rafinăria Petromidia*. Și a izbândit: după doi ani de pierderi masive, în acest an *Petromidia* a reușit pentru prima dată să prezinte profit. Pentru Eric Kish, însă, momentul a însemnat un nou prilej de a o lua de la capăt. El a fost trimis în fruntea nou createi *Rompetrol Petrochemicals*, o divizie a *Rompetrol Group* desprinsă din *Rafinăria Petromidia*. Despre munca sa la rafinărie și planurile noii divizii a *Rompetrol* vorbește Eric Kish în interviul acordat în vila sa de pe malul lacului Siutghiul din localitatea Ovidiu.

„Dacă închizi telefonul o să nimic, înseamnă că

▼ **Domnule Kish, care dintre cele două cărți de vizită e valabilă: cea cu funcția de director în divizia de petrochimie sau cea de vicepreședinte responsabil cu activitatea de mergers-aquisitions?**

– Ambele. Acum patru ani de zile pe mine m-a angajat Dinu Patriciu cu un rol foarte precis și anume restructurări de întreprindere. Mie îmi dai o întreprindere bolnavă cu bube în cap, eu o curăț, o aduc la profitabilitate sustenabilă și o predau la cheie, ceea ce am făcut cu *Petromidia*. Asta este rolul meu. Întotdeauna eu am fost vicepreședinte al grupului cu probleme de dezvoltare de afaceri. Asta a însemnat în special achiziții de societăți. Dar a însemnat, de exemplu, și înființări de noi societăți pe direcții de business noi. Cam asta este rolul meu generic: noi afaceri sau curățire de business-uri pe care le cumpărăm.

mă mut la următorul obiectiv. Au adăugat acest *mergers & acquisitions* pe cartea de vizită pentru că acum este clar că ne dorim ca această creștere la nivel regional să se facă și prin achiziții și fuziuni, fuziuni pe linii de business sau achiziții de societăți cu legătură cu *core business*-ul nostru. Când mă refer la expansiune regională mă refer la Turcia, Bulgaria, Serbia, Albania.

– **Rompetrol dorește să ajungă o societate regională?**

– Noi credem că *Rompetrol* are vocație regională și acum eforturile grupului se adresează în special consolidării pieței românești și expansiunii de care am vorbit. Eu voi fi cel care va conduce acest efort de expansiune.

– **Ce companii ar putea să cumpere Rompetrol?**

– De două ori mai mare după cifra de afaceri.

– Dar eu nu cred că *Petrom* a avut vreodată apetit să se extindă regional, pe de o parte, și, pe de altă parte, nu cred că știe să o facă. Ei au o mentalitate foarte națională, nicidecum nu au văzut potențialul Balcanilor din punct de vedere al industriei petrolului, dovadă că nu s-a întâmplat nimic în ultimii zece ani de când puteau să o facă.

– **Are Rompetrol cash-ul necesar pentru expansiune?**

– Cash-ul se atrage. Cash nu am avut nici când am cumpărat *Petromidia* și iată că *Petromidia* are finanțări, are țitel, este eficientă, este profitabilă. Managementul este cel care poate să atragă cash-ul necesar. Se poate atrage prin zece metode: prin ieșire la bursă, prin emitere de obligațiuni, prin credite bancare. Când am cumpărat *Petromidia*, eram de zece ori mai miți decât *Petromidia*.

– **Până acum nu ați emis nici obligațiuni, nici n-ați ieșit la bursă.**

– Ideea *Rompetrol* este de a se lista peste patru-cinci ani pe o bursă externă când compania va ajunge să fie atractivă. Nu discutăm de bursa românească, nu ne interesează bursa din București. Dacă vrei să atragi într-adevăr fonduri trebuie să te listezi undeva, la Londra, unde în primul rând există lichiditatea necesară și ca să poți să te listezi la Londra trebuie să ai dimensiunea necesară, istoricul necesar, cifrele corecte. Noi nu suntem încă acolo, cred că o firmă interesantă de listat ar fi una de trei-patru miliarde de dolari cifră de afaceri, iar noi suntem la 1,2 miliarde.

– **Când spui că vrei să te extinzi în exterior înseamnă că posibilitatea să te extinzi pe propria piață e limitată.**

– E greșit. Există două axe, una este de consolidare a pieței românești, ceea ce înseamnă că noi ne propunem să desfacem prin propria noastră rețea aproape o treime din producția rafinării *Petromidia*. Este o producție foarte mare, să nu uităm. Astăzi desfacem o treime, dar numai 10% prin rețeaua de retail. Noi vom continua cu planul de construcții de benzinării în România. Nu este zona mea și nu pot să vă spun prea multe, dar pot să vă spun care este direcția strategică: să devenim numărul doi după *Petrom* în retail. Asta înseamnă să acaparăm aproximativ treizeci la sută din piață, care ar fi o limită rezonabilă. Mai sus de atât nu cred că este rezonabil pentru nimeni să aibă o cotă de piață mai mare de 30%.

– **Am înțeles că termenul de fuziuni & achiziții s-a adăugat acum. Este un semn pentru ambițiile grupului?**

– Da, *mergers & acquisitions* s-a adăugat acum. Eu mi-am încheiat perioada de directorat la *Petromidia*. În doi ani societatea a fost restructurată, este profitabilă și atunci ea trebuie predată cuiva care s-o păstrească. Eu nu sunt un păstor, eu sunt genul care vin, schimb, las în urmă o echipă managerială și

– E greu de spus pentru că nici nu am început. Ceea ce ne dorim este expansiune în zona de vânzări en gros și en detail de carburanți, benzinării și depozite.

– **Petrom a încercat lucrul ăsta în Ungaria și încă nu se poate vorbi despre o poveste de succes acolo.**

– Puteți compara cele două societăți?

– Da, *Petrom* este mai mare.

– *Petrom* este puțin mai mare.

ptămână și nu se întâmplă ți-ai făcut treaba"

- În ce perioadă estimați să ajungeți la această cotă?

- Vrem să o facem într-o perioadă scurtă. La noi totul se face repede. Pe de altă parte, o altă treime vrem să o desfacem tot prin propriile noastre rețele de holding și retail la nivel regional, în Turcia, în Bulgaria (aici avem deja un depozit la Ruse). Se dorește o expansiune mai mare în regiune. O să găsim parteneri puternici locali cu care o să creăm aceste entități *Rompetrol* Turcia, *Rompetrol* Bulgaria și care o să ne permită să desfacem această treime a producției proprii în regiune. Restul, ultima treime ar fi exporturile mari, pe nave mari, pe Marea Mediterană, de produse finite. Dacă ai acest echilibru, după părerea mea, ai optimul de profitabilitate la nivel de glob.

- Anul trecut *Petromidia* a realizat încă pierderi. Când ați făcut-o profitabilă?

- Pe primele cinci luni ale anului acesta a terminat cu 11 milioane de dolari profit. *Petromidia* singură.

- *Petromidia* are peste un sfert de miliard de dolari datorii. Cum poate să devină profitabilă cu acele datorii?

- Datoria *Petromidiei* la preluarea ei de către *Rompetrol* a fost de 330 de milioane de dolari, datoriile ei astăzi sunt de 326 de milioane de dolari, ceea ce înseamnă că noi ne-am plătit toate datoriile curente. Ceea ce am moștenit, datoria istorică, n-am creat-o noi, a creat-o statul român, aparține statului român și noi am propus statului român să rezolve problema. Nimeni nu poate să spună că noi nu ne-am plătit datoriile curente. Numai în 2002 am plătit la bugetul de stat 190 de milioane de dolari. Când noi am preluat *Petromidia*, plătea la bugetul de stat 15 milioane de dolari pe an.

- Ce ar însemna conversia acestei datorii în acțiuni?

- Cam 35%, am făcut noi socoteala, ar reveni statului.

- Asta înseamnă că *Petromidia* valorează acum 1 miliard de dolari?

- Sigur că da, absolut. Așa spune cel care a evaluat *Petromidia*, nu facem noi evaluarea.

- Grupul *Rompetrol* a cumpărat *Petromidia* cu 50 de milioane de dolari bani cash, iar restul în investiții de până la 250 de milioane. Vreți să spuneți că valoarea *Petromidiei* ar fi crescut de cel puțin trei ori înăștia trei ani?

- O rafinărie care nu funcționează nu valorează nimic. Una care funcționează eficient și profitabil valorează foarte mulți bani. Dacă eram la o bursă în New York exact asta s-ar fi

întâmpiat. Prețul acțiunii probabil s-ar fi dus de patru ori mai mult.

- Cum ați făcut *Petromidia* profitabilă?

- Primul lucru pe care l-am făcut a fost să umplem țeava. Să ducem rafinăria la maximum de capacitate pe care o poate ea prelucra - 4 milioane tone de țiței pe an. Înseamnă că această rafinărie în sfârșit a început să funcționeze. Doi, ca să poți să ții o rafinărie profitabilă trebuie să ai costuri de producție mici. Am investit în tehnologie cam 100 de milioane de dolari și foarte mult s-a dus în capacitatea rafinării de a produce combustibil euro, carburanți euro. Eu am lăsat-o cu 19,5 pe tona de țiței, de la 55 dolari în 2000. La ora actuală rafinăria are 1.400 de angajați, de la 3.600 când am luat-o, și este pe profit din ianuarie.

- Să faci asemenea reducere de costuri impune totuși decizii dure, le-ați luat?

- Altfel cum credeți că aș fi ajuns la 19 dolari pe tonă, cu binișorul?

- Aveți badigari?

- Am și badigari, asta e, asta îmi e meseria. N-am intrat în jocul ăsta pentru că n-am vrut. Am intrat pentru că îmi place și știu să-l fac. În viața mea am avut destule momente de stres. *Petromidia* a fost unul dintre ele, dar nu cel mai mare, pot să vă spun. Da, nu este ușor, am avut și aproape grevă acum un an, erau să mă bată, nici o problemă și ce să facă. Și m-am așezat frumos acolo și am zis: măi băieți, vă place, nu vă place, asta e. Dar când o faci trebuie să o faci corect, pentru că altfel oamenii nu te urmează.

- Asta a fost soluția dumneavoastră: întru și dau afară?

- Nu, asta nu este o filozofie, să dai afară. Ceea ce trebuie să faci este să intri în aceea organizație și să găsești talentul. În toate organizațiile românești, toate pe care le-am întâlnit eu și toate de care am auzit, există oameni de mare valoare, îngropați în șapte nivele de management, pentru că sistemul românesc nu a

promovat talentul managerial în vârf și a promovat talentul politic. Și atunci, când vii frumos la o întreprindere din asta de stat, ăia care stau pe crăcile de sus sunt ăia care au știut să zâmbească mai frumos, să vorbească mai frumos, nu ăia care au știut să conducă întreprinderea. Acum, nivelul de sus este schimbat cam 80%. Exceptând o singură persoană, nivelul de sus e schimbat tot, de fapt nivelul doi a urcat la nivelul trei și nivelul doi a dispărut. Dar n-a dispărut pentru că am vrut eu. A dispărut pentru că nu s-a putut adapta în doi ani de zile. Eu nu am dat afară imediat.

- Ce ați făcut ca să plece?

- I-am invitat acasă. E foarte simplu: îi chem, le arăți că nu mai sunt compatibili și le arăți ușa, le dai un pachet de plecare și am terminat.

- Au fost pachete compensatorii?

- Toată lumea are pachete compensatorii.

- Cât? 25 de salarii ca la Tractorul?

- Ce, noi suntem statul? Conform contractului colectiv de muncă, între 6 și 9 salarii, contract pe care l-am moștenit. În această industrie oamenii sunt bine plătiți, față de nivelul economiei românești, ei sunt foarte bine plătiți. Costul mediu al unui angajat în *Petromidia* e 850-900 de dolari, inclusiv impozitele, iar venitul mediu net este cam 360 de dolari.

Eric Kish și soția sa Cristina alături de cei doi copii, Adina Iasmin (4 ani) și Alexander Anei (9 ani), în grădina vilei lor din localitatea Ovidiu, lângă Constanța

- A crescut venitul mediu?

- Salariile au crescut, venitul mediu a crescut în primul rând datorită productivității. Noi folosim mai puțini oameni la mai multe lucruri. Mai stau ore suplimentare, mai câștigă din chestii din astea, li s-a consolidat salariul în dolari de la început. În plus de asta, angajații au tot felul de beneficii suplimentare, de tipul bonus de masă, transport, noi trebuie să îi ducem cu autobuzul pentru că nu există

transport în comun acolo. Au dispensat ultra-modern, s-au băgat foarte mulți bani în instruirea oamenilor. O să vă spun că în *Petromidia* toată lumea folosește calculatorul, și dacă nu-l folosește nu mai poate să-și facă treaba, pentru că toate informațiile sunt pe Internet. Toată rafinăria este plină de internet cafe-uri și de *Internet chioscuri* la dispoziția angajaților. Noi am instruit numai anul trecut 1.200 de oameni în folosirea calculatorului.

- Dar de ce ar avea nevoie un om care lucrează la întreținere de internet cafe?

- În primul rând ca să-și bage datele de întreținere, ce a făcut pe mașina nu știu care, în al doilea rând să afle care e salariul lui. Salariul la noi se află pe Internet. Unele sunt pe Internet, altele pe intranet. De exemplu pontajul e pe Internet. Poți să-ți bagi pontajul de acasă. La sfârșitul lunii se virează tot la șeful tău, ăla dă ordin de aprobare, s-a ajuns la salarii. Este un exemplu de ce ne trebuie calculator.

- Cum s-au adaptat oamenii la noile cerințe?

- Foarte bine. Eu cred că totul pleacă de la încredere și de la construirea unei încrederi. Noi, când am preluat *Petromidia*, am fost primiți cu ostilitate, cum se întâmplă de altfel în toate aceste privatizări, mai ales în condițiile în care dacă spui ceva și nu te ții de cuvânt. Dacă spui că nu poți să o faci, nu le promiți. Trei, comunică cu ei, este foarte important să comunici cu oamenii. Noi am ajuns la experimente de comunicare, nici nu mi-am imaginat vreodată că o să ajung la aceste experimente, dar am ajuns la concluzia că cel mai bun canal de comunicare cu oamenii este un radio. Noi am înființat o stație radio, *Radio Petromidia* la noi în rafinărie. Muncitorii au un hot-line, dau telefon, pun întrebări, nu este un canal de știri unilateral, unidirecțional, chestia asta nouă ne-a permis să educăm și să construim această încredere, motiv pentru care eu n-am avut probleme cu sindicatele.

- Ați fost un om de vânzări, cum v-ați transformat într-un restructurator?

- Eu în primul rând am fost inginer, după aia am optat să lucrez în zona asta de vânzări, care m-a purtat pe meridiane. Am lucrat în America, am lucrat în Germania, în Olanda, lucru care mi-a permis să văd lumea. Și am început să am o viziune mai clară asupra culturii, diferențelor dintre economii. Eu când am venit aici aveam un bagaj de cunoștințe foarte mare vizavi de cum funcționează societățile umane în general și economice în particular. În 1997 m-a angajat firma *TetraPak* care m-a pregătit trei ani intens, ca să devin top manager în Rusia. Și au pompat în mine management ca la balamuc.

- Dar nu aveți o experiență în a curăța.

* - Nu, am avut cultură generală și am avut acest apetit de a o face. Am luat de la mici firme cum a fost *Rompetrol SA* și a culminat cu acest gigant.

- A început să vă placă?

- Îmi place.

- Acum trebuie să creșteți afacerile, să adăugați, care sunt diferențele?

- Eu consider că activitatea mea este un succes în momentul în care eu pot să las în urma mea o echipă, care poate să ducă business-ul în continuare. O testez foarte simplu: dacă ești director la o companie din asta mare, și închizi telefonul o săptămână, și nu se întâmplă nimic, atunci ți-ai făcut treaba.

Deci eu cred în manageri, și asta este de fapt problema, să orchestrezi, să alegi, să-i motivezi, că ei își fac treaba. Eu nu știu să rafinez țitel, le-am spus de la început: eu am venit să rafinez dolari, nu să rafinez țitel.

- Ce garanții avea domnul Patriciu în momentul în care v-a angajat că știți să faceți aceste lucruri?

- Nu știu. E un om care gândește intuitiv. Atunci am văzut un om care are curajul să-mi dea pe mână ceva de genul ăsta. Și am demonstrat la prima, la a doua. Din una în alta mi-am făcut și eu manualul meu de restructurare pe care îl aplic în continuare cu succes.

- Nu prea mai aveți de restructurat de acum înainte.

- Eu știu ce mai cumpără domnul Patriciu în următoarele 12 luni? Acum reconstruiesc, nu mai am nevoie de restructurări. Anii Petrochimia de ridicat, care după părerea mea are un potențial uriaș. Eu sunt absolut sigur că în 12 luni vom ajunge la o cifră de afaceri de 120 de milioane și după încă șase luni o să ajungem la 200 de milioane de dolari, care ne va situa fără probleme în primele 30 de firme din țara asta. Vădăm de Rompetrol Petrochemicals care n-are nici o treabă cu Rafinăria.

- Marja de profitabilitate este mai mare în petrochimie decât în rafinare?

- Pentru că este mult mai multă valoare adăugată, marja este mai mare, dar riscul business-ului este și el mai mare. Preturile variază mult mai brutal.

- Ați înființat o companie separată pentru a dezvolta afacerea de petrochimie?

- Da, Rompetrol Chemicals SRL. Este o firmă total independentă de rafinare: se finanțează singură, are managementul separat și linii de finanțare separate. Asta-i permite să fie flexibilă și rapidă. Dovadă că în ultimele trei luni de zile a devenit foarte profitabilă.

- Cine sunt clienții mari pentru petrochimice?

- Jumătate din producție se duce la export, în Turcia, în special, iar jumătate sunt mari plasticari din România, vreo șase mari, care, neavând un producător local până acum, nu au putut să se dezvolte. Acesta e vidul pe care vrem noi să-l capturăm.

- Ați luat o decizie strategică în momentul în care ați optat pentru o companie românească și nu pentru Rusia. Aveți îndoieli acum?

- Nu am niciodată îndoieli. Eu iau decizii și nu mă mai uit înapoi. Decizia mea de a merge la Rompetrol a fost luată în urma unui consiliu de familie. E genul de decizie în care, dacă n-ai familia alături este foarte greu. Eu am stat la Constanța doi ani de zile, iar familia mea era la București. Făceam neveta la sfârșitul săptămânii. Aici mă umpleam de nervi, veneam cu nervii acasă.

- Sunteți un dur?

- Nu trebuie să fii un dur ci un om ferm. Mie muncitorii mi se adresează pe numele

mio: Eric. Dar deciziile le iau ferm și nu mă întorc din drum nici să cadă lumea.

- Cât de importantă e poziția dumneavoastră în cadrul grupului?

- Nu știu. Meseria mea este restructurator de profesie. Eu întotdeauna am făcut același lucru în grup.

- Ați putea prelua în viitor conducerea executivă a grupului.

- Mă îndoiesc. Nu aceasta este dorința mea. În următorii cinci ani poziția lui Dinu Patriciu în funcția de Președinte și CEO este vitală. Patriciu și-a dat de altfel seama că el este părintele viziunii și numai el poate să ducă grupul unde dorește.

- Rompetrol și-a asumat un mare risc, investind într-o companie care are datorii enorme. Statul poate oricând introduce procedurile de faliment.

- E un risc foarte real. Dar și pentru stat există riscul ca 15 mil de oameni să iasă în stradă și să nu mai primească 200 milioane de dolari anual la buget, cât plătim noi anual în taxe.

- Nu-i obligatoriu să o oprească. Rafinăria poate lucra și în procedură de faliment.

- Dar ce bancă îi va mai acorda bani pentru finanțarea unei companii aflate în faliment? Noi îi propunem statului să-i dăm în schimbul datoriei 30% din societate.

- Statul nu-i grăbit se pare să accepte propunerea dumneavoastră.

- Da, dar nici nu-i grăbit să o lichideze. Dar nu e bine pentru că nu putem atrage surse de finanțare atâta timp cât situația e incertă.

- Dar fără Petromidia n-ar mai rămâne mare lucru din Rompetrol.

- Ba ar rămâne foarte mult. Avem extracție

în Kazachstan, rețeaua de benzinării, rafinăria Vega și multe altele.

- Care e relația cu OMV după preluarea de către acesta a 25% din Rompetrol Group?

- Foarte bună. Există un director adjunct adus la Petromidia din cadrul OMV, iar toate stațiile OMV din România sunt aprovizionate exclusiv din Petromidia. În plus Acționariatul OMV ne-a adus un mare câștig la capitolul imagine.

- La capitolul imagine și dinamism OMV nu excelează.

- Eu vorbesc de imaginea pe care ne-a adus-o nouă, achiziționând acțiunile grupului.

- Ați făcut armata în Israel, ați umblat prin toată lumea. Sunteți un agent Mossad?

- Nu, mulțumesc. Eu am plecat în Israel în 1988 și am primit cetățenia israeliană. Când ești cetățean israelian trebuie să te duci să faci armata. Am fost comandant de tanc. A fost o experiență folositoare și în domeniile în care am activat ulterior pentru că armata israeliană promovează o atitudine de leadership.

- Cum de v-ați întors în România?

- M-a adus TetraPak în 1996. Eu am plecat în Israel în 1988 și în 1990 a venit și soția mea care nu este evreică. Sincer nu mă așteptam să mai revin vreodată în România.

- Există vreo șansă ca firmele românești petroliere să rămână independente?

- Nu pe termen lung pentru că trăim și în acest domeniu efectul globalizării.

- Dar una e să fii globalizat cu o companie occidentală, alta e să te cumpere una din Rusia...

- Eu am vorbit cu multă lume și toți erau surprinși de cât de occidental sunt conduse unele companii petroliere din Rusia. Este greu de spus cine va globaliza. Întrebarea e: cum poți să ieși mai bine din acest proces?

- Dar avem o istorie în domeniul petrolului, de ce să renunțăm la ea.

- Tocmai asta-i problema. Mai bine ne-am lua gândul că avem o istorie în țitei și să ne gândim la altceva. La software, de exemplu. Israelul e doar pământ sterp și a reușit să-și creeze niște nișe pe care le domină: înaltă tehnologie, telecomunicații, diamante. Următoarea generație de afaceri nu va mai fi în benzină. Poate că nici mașinile nu vor mai circula cu petrol peste o bucată de vreme.

- Credeți că veți avea, în continuare, o carieră în România sau în vreo companie din afară?

- Nu-mi fac planuri. Mă duc acolo unde este nevoie de mine și de experiența mea.

- Există multe companii în România care au nevoie de restructurare?

- În România circa 80%, dar marea majoritate nici nu înțeleg nevoia recrutării unui management profesionist. Și dacă nu-i înțeleg valoarea nici nu știu s-o plătească.

- Unde investiți banii dumneavoastră?

- În copii mei.

interviu de Dan Tornea
foto Robert Hancianec

Societatea românească este una îmbătrânită din punct de vedere demografic. Sistemul de pensii să arunce în mizerie viața unor indivizi care ar merita, cu siguranță, mult mai mult. Pensia, asigure acestuia un trai decent. Cu ceva noroc, cei

Pensia privată oprește coș

Politica demografică dusă de regimul comunist din România, în anii 1966-1989, chiar prin încălcarea grosolană a drepturilor cuplurilor de a decide asupra numărului de copii, nu a împiedicat extinderea îmbătrânirii demografice a populației. În decursul timpului, structura pe vârste a populației a înregistrat modificări însemnate. Direcția acestor mutații structurale este de creștere a ponderii populației vârstnice. În câțiva ani, fiecare al cincilea locuitor al României va intra în categoria vârstnicilor.

Problema majoră care trebuie rezolvată este cea a asigurării traiului și a protecției sociale la această categorie de indivizi. Un sistem de pensii eficient ar putea fi soluția. În România însă, sistemul actual de pensii se dovedește a fi unul falimentar. „Aceasta este soarta oricărui sistem de pensii contributiv, cum este cel al țării noastre. În momentul în care raportul dintre numărul pensionarilor și cel al persoanelor active se dezechilibrează. În România acest raport este supraunitar. În primul trimestru al acestui an, unui salariat îi reveneau 1,5 pensionari”, afirmă Irina Isaic, cercetător specializat în analiza calității vieții.

Cu o contribuție de 30% la fondul de pensii venit din partea fiecărui salariat, printr-un calcul simplu, se constată că pensia medie, ce poate fi asigurată prin sistemul public de pensii, nu are cum să depășească 1,8 milioane lei lunar. Insuficient pentru o persoană ale cărei capacități funcționale încep să se diminueze odată cu înaintarea în vârstă. „Am peste 35 de ani în câmpul muncii. Mă trezeam în fiecare zi la cinci dimineața pentru a-mi asigura un trai decent. Am reușit să pun și ceva bani deoparte dar i-am pierdut prin devalorizare. Acum la 72 de ani am ajuns să-mi târâi zilele. Când primesc pensia, primul lucru pe care-l fac este să-mi plătesc întreținerea și curentul. Mai rămân cam cu cinci sute de lei pentru o lună întreagă. Nu-mi ajung nici de medicamente. Noroc că mă ajută copiii”, ne-a spus Elena Alexescu, pensionară.

Exista totuși o variantă de a se asigura, din partea statului, un minim de decență în traiul vârstnicilor de astăzi. Banca Mondială propusese un proiect de susținere a pensionarilor actuali prin intermediul unor fonduri provenite din privatizare. Ideea, îmbrățișată de Guvernul Isărescu, a murit odată cu câștigarea alegerilor de către actualul partid de guvernământ. Soarta vârstnicilor a rămas, astfel, la voia întâmplării.

Este greu să se stabilească un echilibru atunci când, pentru a se asigura șase milioane de pensii se încasează contribuții doar de la cinci milioane de contribuabili. „Vârstnicii au tot dreptul să primească pensii rezonabile, în jur de 80% din venitul mediu lunar net avut în timpul vieții active, însă acest lucru este imposibil în sistemul de pensii actual. Presiunea fiscală asupra persoanelor active este deja mult prea apăsătoare”, spune Irina Isaic. În prezent, multe persoane active evită plata contribuțiilor la sistemul public de pensii. Deloc de condamnat atât timp cât se simte dificultatea în care acesta se află și că oricum este incapabil să ofere contribuabililor un trai decent la bătrânețe.

Noi politici de pensii ar putea schimba optica angajaților privind asigurarea bătrâneții lor. Fondurile de pensii private pot aduce o creștere a încrederii populației, reprezentând singura variantă viabilă, în condițiile în care cele de stat nu pot rezista.

Dacă prezentul este compromis, viitorul ar putea arăta ceva mai bine. Singura șansă pentru viitor este crearea unei piețe a pensiilor și în România, așa cum există în Europa. Se estimează o dublare a pieței pensiilor din Europa, până în 2010, când se va ajunge la aproape 11.600 miliarde euro, reformele guvernamentale urmând să revigoreze acest domeniu de investiții. Sistemele de pensii și asigurări, care au atins, în 2002, 6.500 miliarde euro, vor crește anual cu aproximativ 7,5% până în 2010, se arată într-un studiu realizat de Allianz Dresdner Asset Management, preluat de Reuters. Bulgaria, Croația, Kazahstan și Polonia

Un milion sau două de lei lunar este cam tot ce au cei mai mulți pensionari din România. Pentru unii dintre ei nici copiii nu reprezintă vreun sprijin. „Ponderea persoanelor care locuiesc și se gospodăresc singure este în creștere și se

diferențiază net pe sexe. Un vârstnic din cinci locuiește, în prezent, singur. La bărbații vârstnici numai unul din zece se gospodărește singur, în timp ce la femei, mai mult de una din patru persoane vârstnice locuiește singură”, susține Irina Isaic, cercetător specializat în analiza calității vieții.

au introdus deja sisteme private obligatorii de pensii. În Cehia și Slovacia au fost introduse sisteme de pensii private pe bază de voluntariat. Și România va da curând O.K.-ul cetățenilor ei de a-și asigura liniștea la bătrânețe. „Trebuie creat un sistem de contribuții obligatorii, administrat de fondurile private de pensii, prin care, o parte din contribuția obligatorie pentru asigurările sociale plătită de salariați să fie dirijată către investiții. Un al treilea sistem, pentru care trebuie să existe reglementări legislative, este cel al pensiilor ocupaționale, cu caracter facultativ”, afirmă Irina Isaic.

Deși nu a respectat ordinea firească de punere pe picioare a celor două sisteme de pensii complementare celui public, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei a demarat procesul de elaborare a legislației. A fost conceput proiectul de lege

bazat pe principiul solidarității sociale (pay as to go) nu poate face, în aceste condiții, decât cam singura sursă de existență a unui individ trecut de perioada vieții active, ar trebui să-i mai tineri dintre noi, ar spera la o bătrânețe liniștită.

marul bătrân și neliniștit

privind pensiile ocupaționale, care ar putea fi adoptat de către Parlament până la sfârșitul acestui an. În ceea ce privește Legea fondurilor universale de pensii, aceasta ar putea fi adoptată până la sfârșitul anului 2004.

Înființarea sistemului de pensii ocupaționale presupune crearea unui fond special, din care să fie asigurată participanților o pensie alternativă, în afara celei asigurate de sistemul public. Schemele ocupaționale pot fi propuse doar prin contractul colectiv de muncă, în urma negocierilor dintre patronat și sindicate. În mod uzual, nivelul contribuției lunare la fond poate fi cuprinsă între unu și cinci procente, cu posibilitatea creșterii acestuia la cererea participanților. Contribuțiile participanților se deduc din salariul net al acestora. Ele nu fac parte din baza de calcul a impozitului lunar și asupra lor nu se datorează plata contribuțiilor

Clauzele contractelor de asigurare privind pensiile viagere diferă între companiile de asigurări. Înainte de a opta pentru o astfel de pensie este bine să vă interesați asupra întregii oferte de pe piață. Fiind vorba despre un contract pe termen lung, asigurați-vă că banii vă sunt protejați de inflație și că firma de asigurări, căreia îi încredințați dreptul de a vă gestiona banii pentru pensie, este una puternică.

sociale. Angajații, mai ales cei tineri, apreciază noul proiect de lege privind pensiile ocupaționale. „Aș fi dispus să renunț chiar și la cinci procente din venitul meu pentru a pune ceva deoparte pentru bătrânețe. Sunt sigur că în compania în care lucrez se va propune acest lucru. Patronatul va găsi astfel o măsură de fidelizare a angajaților. Mai mult, există și avantajul că, cheltuielile cu contribuțiile datorate la fondul de pensii ocupaționale sunt deductibile fiscal și asupra lor nu se datorează plata contribuțiilor sociale din partea angajatorului”, spune Laurențiu Podoreanu, angajatul unei companii multinaționale din domeniul telecomunicațiilor.

Nu de aceeași părere sunt și liderii sindicali. Ei au declanșat un întreg lanț de dispute în relația cu guvernul, atacând noul proiect de lege. Principalul argument constă în faptul că noul proiect de lege nu rezolvă problema persoanelor care mai au puțini ani până la pensie. Ei propun ca soluție crearea, cu prioritate, a sistemului bazat pe contribuții obligatorii la fondurile de pensii private. Reprezentanții sindicatelor apreciază că beneficiarii ai sistemului de pensii ocupaționale nu pot fi decât angajații marilor companii, care oricum au salarii foarte mari și ar putea beneficia de o pensie frumoasă și prin sistemul actual de pensii. Guvernul rămân neclintit și propun, pentru început, doar sistemul de pensii ocupaționale. Argumentul lor este simplu: problemele care există cu încasările la sistemul public de pensii.

Un lucru este cert. Cei care sunt la începutul vieții active pot spera la o bătrânețe ceva mai liniștită decât cea a părinților sau bunicilor lor. Sfârșitul lui 2004 ar putea da startul unei normalități privind comportamentul românilor de a-și asigura traiul decent la bătrânețe. „Alinierea României la standardele europene impune o reformă reală și în domeniul pensiilor. Contribuțiile obligatorii la fondurile de pensii private vor fi cele care se vor regăsi în nivelurile unor pensii

decente. Nu trebuie neglijate nici schemele ocupaționale. Sumele provenite de pe urma acestora îi vor diferenția pe pensionarii cu dare de mână de ceilalți”, susține Irina Isaac.

În așteptarea reglementărilor legislative, o posibilitate de a pune acum ceva deoparte pentru bătrânețe o reprezintă încheierea unei polițe de asigurare de tip pensie viageră. Pe piața de asigurări din România există câteva companii care oferă astfel de produse. Multe dintre ele sunt nume marcante ale pieței mondiale. Mecanismul care stă la baza pensiilor viagere este simplu. Companiile de asigurări fructifică sumele plătite de asigurat, investindu-le în instrumente financiare. De cele mai multe ori acestea sunt titluri de stat, obligațiuni și acțiuni. Pensia obținută printr-o astfel de poliță diferă în funcție de modul în care sunt investite primele. Riscul cel mai mic îl poartă titlurile de stat dar nu trebuie omis faptul că plasamentele care au risc redus atrag și o rentabilitate diminuată.

Pensia viageră la o companie de asigurări poate fi o opțiune mai ales în rândul persoanelor cu venituri fluctuante. Plata unei prime anuale sau semestriale îl poate scuti pe aceștia de povara unor plăți lunare. „Am încheiat o poliță de asigurare de tip pensie viageră încă de acum trei ani. Am ales să plătesc o primă anuală, în luna iulie, pentru că vara mi se întâmplă, prin contractele de muncă pe care le am, să obțin cele mai mari venituri. Cred că alegerea mea este una bună. Mi se garantează o pensie lunară cam la jumătate din prima anuală pe care o plătesc. Așa voi putea și eu să-mi asigur traiul la bătrânețe”, spune Cristian Radu, actor.

Situația pare sumbră dar cu șanse mari de ameliorare. Pentru cei care au fost o viață întreagă „generația de sacrificiu” nu se mai vrea sau nu se mai poate face mare lucru. Ne resemnăm în fața trecutului însă nu trebuie să lăsăm prezentul să ne ucidă viitorul.

text **Giani Grădinaru**
foto **Octavian Tîbăr**

Internetul și lupta cu sistemul

Atunci când am scris despre bănci, speram că o să vă scutim de niște drumuri inutile până la ghișee doar pentru a vă informa. Dacă privim însă problema statului la coadă, realizăm că de fapt cel mai mult timp îl pierdem pe la diverse autorități publice și locale. Dar vremurile s-au schimbat și acum Internetul vă poate ajuta chiar și la plata impozitelor.

Un exemplu în acest sens este Primăria Sectorului 2. La www.ps2.ro se găsește un site care nu-ți încântă ochiul printr-o grafică deosebită dar care este creat special pentru a fi ușor de accesat și totodată foarte util. În primul rând, avem la dispoziție sistemul de care vorbeam la început, cel de plată a impozitelor locale prin intermediul Internetului. Deoarece la noi cărțile de credit nu sunt suficient răspândite, utilizatorul trebuie să aibă un cont bancar la una dintre cele două bănci agreate de Primărie. Cu datele de la bancă și cu ceva informații personale accesați site-ul, vă autentificați, vedeți care este situația impozitelor locale și efectuați plata. Destul de simplu. Mă rog, ar fi fost mai simplu dacă puteam introduce banii în, să zicem, unitatea de discetă, dar nimic nu este perfect.

Alte aplicații care vă pot fi de folos sunt acelea legate de necesarul de acte pentru anumite situații.

Pentru asta accesați domeniul „Aveți o problemă? Noi o rezolvăm”. Aici vă întâmpină

un nou câmp de domenii care la rândul lor se ramifică până la identificarea clară a situației care vă deranjează. Din acest moment mai aveți doar să vă notați necesarul de acte și eventual programul centrului de relații cu publicul.

Dacă la adresa de mai devreme găseați un necesar de acte, dar nu și niște modele pe care să le puteți completa, ei bine la www.biroulunic.ro situația se schimbă. Site-ul Biroului Unic vă pune la dispoziție cam toate formularele pe care altfel trebuia să le luați de la ghișeu. Dar asta este doar o mică parte din ceea ce vă oferă această pagină. Practic cam orice nelămurire legată de domeniul de activitate al Biroului Unic vă poate fi clarificată. Operațiunile sunt descrise pe larg, sub formă de întrebări și răspunsuri, accesibile chiar și celor cu puțină experiență. Și dacă tot nu v-ați lămurit aveți și o secțiune în care vă puteți trimite întrebările către experții BU. Și asta nu este tot, pentru că tot aici găsiți și o secțiune de legislație, una privind ultimele taxe și tarife și alta care cuprinde denumirile domeniilor de activitate și codurile din Nomenclatorul CAEN.

Rămănem tot în domeniul finanțelor și facem o vizită pe site-ul ministerului de profil. La adresa www.mfinante.ro ne stau la dispoziție, pe lângă declarațiile de avere ale demnitarilor din minister, și câteva formulare:

declarații de înregistrare fiscale, fișe fiscale, declarații de impunere etc. Toate sunt accesibile prin domeniul „asistență contribuabili”, asemănător cu cel de la Biroul Unic.

Tot pe pagina Ministerului de Finanțe găsiți și ultima versiune a legii privind TVA, informații despre bugetul de stat, dar și informații despre agenții economici. Practic, de pe site puteți accesa informații legate de sediul unei firme, de obiectul de activitate, numărul de înmatriculare de la Registrul Comerțului etc.

Lăsăm la o parte taxele, impozitele și firmele și trecem direct la amenzi. Mai exact, la amenzi de circulație. Nu, Internetul nu vă scapă de amenzi, deși încă mai căutăm o modalitate, dar vă ajută să vă descurcați prin birocrația poliției rutiere. Pentru început trebuie să vă sugerăm să nu abordați meniul legislație. Aici veți găsi vechiul decret, cel din 1968. Pentru a citi noua legislație aveți un link în pagina principală, atât către Ordonanța 195/2002 cât și către Regulamentul de aplicare a acesteia. Este vorba despre două documente de dimensiuni mari, în format pdf., care evident sunt tare stufoase și complicate. Cu puțină răbdare o să reușiți însă să descărcati legislația și să aflați cam cât vă mai costă micile „greșeli”. Dacă, însă, cel mai tare vă îngrijorează situațiile în care vă puteți pierde permisul de conducere, aveți la dispoziție un document explicativ separat, accesibil tot de pe pagina principală. Pentru final am păstrat ceea ce era mai bun. Știți buletinele acelea de la radio care vă spun unde sunt radarele? Ei bine, pe site, la „informații de ultimă oră”, găsiți și amplasarea aparatelor radar în București și alte județe. Locațiile se pot schimba însă „în funcție de condițiile meteo și situația operativă”.

Jos: Mugurel Mărgărit

Compania de editură
Editura Niculescu, în colaborare cu
Adriana Candit, Bacău

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
a scrisorilor dumneavoastră este **24 Septembrie 2003**, data poștei

Concurs organizat de EDITURA NICULESCU

Always connected!

ATC XTREM SERVERS

A-Tronic Workgroup Server

- Intel server chassis SC5250 - KPTBASE450
- Intel server board Bryson - SE7501BR2, 2-way Intel Xeon, up to 8GB DDR/266 ECC, U320 SCSI single channel controller, ATI Rage XL 8MB SVGA controller, 1xINTEL PRO/1000+server adapter
- Single Processor Intel Xeon 2.4 GHz, 512K, 533MHZ, BOX
- 2x36.7GB CHEETAH, 10000rpm, 4.7ms, Ultra320 SCSI, 68pin, 8MB cache, ST336607LW
- 2x512MB DDRAM ECC KINGSTON/TRANSCEND
- Sony Floppy Disk Drive 3.5"
- Sony CD-ROM 52X ATAPI, UDMA33

€ 1,890

Microsoft
Partener Comercial

A-Tronic Departamentala Server

- Intel server chassis SC5200 - KH03HSRP650 (Hudson III), Hot-Swap hard-drives & Redundant power supply
- Intel server board Harlingen - SE7501HG2, 2-way Intel XEON, up to 12GB DDR/266 ECC, U320 SCSI dual channel controller, ATI Rage XL 8MB SVGA controller, 2xINTEL PRO 1000+ server adapter
- Dual Processor Intel Xeon 2.4 GHz, 512K, 533MHZ, BOX
- 3x36.7GB CHEETAH, 10000rpm, 4.7ms, Ultra320 SCSI, 80pin, 8MB cache, ST336607LC
- INTEL RAID Controller SRCZCR ("Coldwell"): ROMB solution for U320 SCSI drives, 32MB PC100 SDRAM ECC
- 2x512MB DDRAM ECC KINGSTON/TRANSCEND/VIKING
- Sony Floppy Disk Drive 3.5"
- Sony CD-ROM 52X ATAPI, UDMA33

€ 3,391

- Windows Server Standard 2003 English 1pk CD 1-4CPU 6 Cit

€ 643

- Small Business Server 2000 English 1pk DSP CD 1-4CPU

€ 1,071

Instalari Retele

- Proiectare retea UTP 8 €/ora
- Instalare rack 40€/buc
- Conectorizare patch panel RJ45 1.2 €/port
- Pozare cablu UTP 0.3 €/m
- Instalare canal cablu 0.9 €/m
- Instalare priza RJ45 simpla 1.2 €/buc
- Confectionare patch cord cu conector RJ45 1.2 €/buc

Blue Ridge International Computers S.R.L.

www.blueridge.ro

www.blueridge.ro

MAGAZIN

Șos. Ștefan cel Mare 50
Sector 2 București
Tel.: 210 68 28 Fax: 211 69 68
e-mail: sales@blueridge.ro

SERVICE

Str. Mihai Eminescu 115
Sector 2 București
Tel.: 210 19 69 Fax: 211 73 68
e-mail: service@blueridge.ro

EXIMBANK
ROMANIA

Mariana Diaconescu, președinte *Eximbank*

EXIMBANK S.A.

**OFERĂ SERVICII DE FACTORING,
SCONTARE ȘI FORFETARE LA COSTURI REDUSE**

Serviciile de factoring, scontare și forfetare ale Băncii de Export Import a României – EXIMBANK S.A. au devenit operaționale.

În cadrul serviciilor de factoring, EXIMBANK S.A. finanțează creanțe comerciale pe termen scurt și se obligă să recupereze banii de la partenerul dumneavoastră de afaceri în schimbul unor comisioane reduse.

EXIMBANK S.A. vă garantează proceduri operative, costuri reduse și o foarte mare flexibilitate deoarece finanțarea se poate face pentru o livrare sau pentru toate livrările unui contract de export, în cadrul unui acord global de factoring.

În cadrul serviciilor de scontare, se finanțează pe termen scurt creanțele comerciale evidențiate

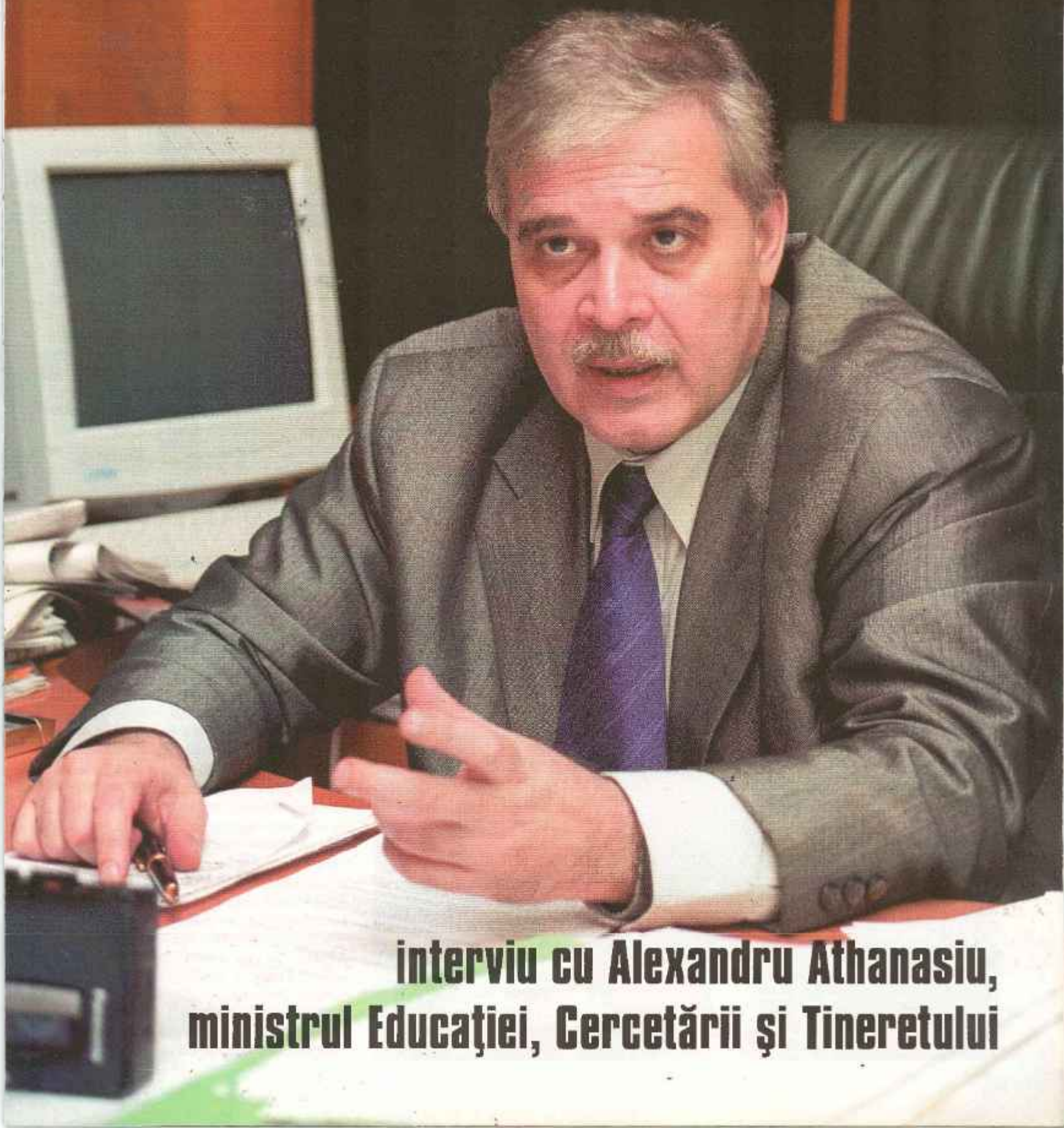
sub forma unui titlu de credit. Titlurile de credit pe baza cărora se acordă finanțarea sunt biletele la ordin emise de către Importatorii externi, cu polițe de asigurare *Eximbank* sau cambii trase de către exportatorii români asupra importatorilor externi și acceptate de către aceștia. Finanțarea se acordă în euro sau dolari.

În cazul forfetării, se finanțează pe termen scurt, mediu și lung creanțele comerciale evidențiate sub forma unui titlu de credit. Valoarea finanțării reprezintă 100% din valoarea nominală a titlului de credit și se acordă atât în euro cât și în dolari. Titlurile de credit pe baza cărora se acordă finanțarea sunt bilete la ordin emise de către importatorii externi, cambii trase de către

exportatorii români asupra importatorilor externi și acceptate de către aceștia, avalizate sau garantate de o bancă sau cambii trase asupra unor bănci în cadrul unor acreditive documentare și acceptate de către acestea.

Pentru a beneficia de serviciile de factoring, scontare și forfetare tot ce trebuie să faceți este să veniți la EXIMBANK S.A. să completați o cerere de finanțare, să aduceți factura și celelalte documente comerciale pe baza cărora ați exportat sau titlul de credit, să prezentați situațiile dumneavoastră financiare și să încheiați o poliță de asigurare de tip *Eximbank*. De asemenea, extrem de important este să nu aveți datorii restante raportate la Centrala Riscurilor Bancare.

„Nu am cerut această funcție“

**interviu cu Alexandru Athanasiu,
ministrul Educației, Cercetării și Tineretului**

„În mod deliberat, n-o să mai

▼ **Ați trecut cu bine peste perioada de adaptare la noul loc de muncă?**

– Nu era chiar un debut total, pentru că am mai ocupat o funcție de ministru, dar am avut responsabilitățile unei perioade dificile, pe care într-un fel sau altul am depășit-o și pe care aș dori să o uit...

– **N-a fost un început cu dreptul: scandal la bac, scandal la titularizare...**

– Bun, bun, au fost, sigur, niște disfuncționalități ale acestui proces, mai multe la bacalaureat – la titularizare n-au mai fost decât într-o măsură mică și nu legate de atribuțiile ministerului. Întârzierea în copierea unor subiecte nu poate fi pusă în sarcina ministerului, când existau responsabilități pentru buna desfășurare a concursului.

– **Responsabili care sunt însă subordonați ministrului.**

– Sigur, dar nu poate ministrul să fie făcut responsabil pentru ceea ce era în mod expres dat în responsabilitatea inspectoratelor școlare județene! E încă un reziduu mental, în care Centrul este cel care hotărăște tot și răspunde pentru tot!

– **Cu bacalaureatul s-a tras vreo concluzie?**

– Eu am preluat trenul din mers, și încă în viteză mare! Dar nu e un mod de a mă deroba. De asta mi-am și asumat în mod explicit răspunderea pentru concursul de titularizare. În legătură cu bacalaureatul s-au luat niște măsuri de sancționare în privința acelor comisii care au făcut anumite erori. În plus, e o chestiune de sistem: a fost primul an în care s-au aplicat teste-grilă. Întotdeauna noutatea poate fi un factor de progres, dar și un vector al dezordinii. Apoi, e vorba de dimensiune:

bacalaureatul a fost prima dată cu două promoții (12, respectiv 13 clase), cu un număr imens de absolvenți, 165.000. Iar pentru titularizare au fost cei mai mari număr de posturi scoase la concurs în ultimii zece ani, 43.000, cu 66.700 de candidați. Sigur însă că și o singură eroare contează, aici nu funcționează statistica, e vorba de destinul unei persoane, pe care nu-l poți snoba! Dar au fost și lucruri foarte bune: de pildă, spre deosebire de alți ani, n-au existat plângeri penale pentru fraude.

– **Învățământul românesc are o problemă de fond: tot în acest birou, domnul Liviu Maior îmi spunea că lasă în urmă o reformă comparabilă cu a lui Spicu Haret; Andrei Marga a făcut și el o reformă; Ecaterina Andronescu – alta. Cât ne mai reformăm?**

– E o întrebare foarte bună. Nu știu dacă răspunsul va fi la fel de bun! E mult mai important să vorbești despre scopuri decât despre mijloace. Dacă ne lăudăm cu reforma, care poate însemna multe lucruri, nu toate bune, cred că avem o mare problemă. Actuala conducere a ministerului nu are un mandat mare, și acesta este un avantaj: noi nu antamăm eternitatea. Sunteți prima publicație care află de la mine că, în mod deliberat, n-o să mai folosesc termenul de reformă. Cred că învățământul românesc trebuie să realizeze trei lucruri: îmbunătățirea calității predării, absolvenți care să aibă cât mai multe oportunități pe piața muncii și profesori stimulați instituțional și material. Restul sunt cuvinte!

– **Ați apucat să vă cunoașteți echipa? Ați făcut un tur al ministerului?**

– Sigur, sigur! Nu un tur complet, pentru că au fost situații care cereau soluții rapide, un

fel de „figuri impuse”, dar am început să lucrăm la strategie. Suntem într-o fază avansată a elaborării unor reglementări care să asigure finanțarea învățământului preuniversitar, cu modificări radicale ale legii, în privința modului de alocare a costurilor – vrem să trecem la sistemul *per capita* (costuri medii pe elev). Asta va da posibilitatea unei flexibilizări reale a deciziei conducătorului de unitate școlară, va duce la profesionalizarea managementului de școală: cele cu peste 250 de elevi vor avea personalitate juridică și buget propriu. Se va crea și posibilitatea ca un cadru didactic să facă două norme, dacă statul de funcțiuni o permite. Vrem ca acel Consiliu de Administrație din „legea Maior”, că tot ați amintit de el, să fie mai implicat. Școala poate deveni un actor important în comunitatea locală, dacă prin CA se atrag forțele acesteia, care să sprijine eforturile școlii și să obțină resurse materiale pentru un învățământ de calitate. Sigur, știu bine că România nu are același nivel economic în toate zonele, dar acest program, care va avea la bază și un împrumut de la Banca Mondială, trebuie să înceapă odată! Noi nu avem, de pildă, nici un criteriu de evaluare a școlii în funcție de performanțele elevilor după absolvire! Ce-au făcut, cum au urcat în alte cicluri de școlaritate, cum s-au integrat pe piața muncii...

– **O să vă acuze lumea că faceți dosare de cadre.**

– De ce?

– Păi, îi urmăriți pe absolvenți...

– Dar nu e normal ca școala să fie evaluată după rezultatele în viața socială ale absolvenților? Noi nu avem acum nici o posibilitate

Alexandru Athanasie, ministrul Educației, Cercetării și Tineretului, s-a născut la 1 ianuarie 1955, în București. Absolvent de Drept, a fost magistrat la Curtea de Apel București, secretar științific al Universității, deputat, președinte al PSDR, ministru al Muncii și Protecției Sociale, vicepreședinte al Senatului. Este profesor la Facultatea de Drept și doctor în această disciplină. În 1995 a primit Premiul Simion Bărnuțiu al Academiei Române pentru volumul *Legea asigurărilor sociale*. A publicat 18 cărți și peste 40 de articole și studii de specialitate. Cunoaște franceza, engleza și italiana. Este căsătorit cu Florentina Athanasie, director în Ministerul Justiției, și au doi copii.

folosesc termenul de reformă"

de evaluare a „produselor” unei școli! Sigur, n-o să facem asta pentru grădinițe sau pentru învățământul primar, dar oare toate specializările universitare sunt necesare? Avem un studiu despre cum va arăta România peste zece ani, de ce tip de pregătire va avea nevoie țara asta? Nu trebuie să confundăm acest lucru cu *numerus clausus* comunist, cu atribuirea administrativă a locurilor în facultăți. Dar unde intervenim să încurajăm? E bine să fie cât mai multă lume în școli, dar nu putem ignora necesitățile dezvoltării globale. Noi nu mai putem vorbi acum doar pentru România, din 2007 sperăm că vom fi în Uniunea Europeană, trebuie să nu ne punem în afara sistemului de diplome recunoscut în UE. Nu trebuie privit acest spațiu ca unul străin: „Ne fug oamenii!” Vom fi parte într-o piață de muncă europeană. Bacalaureatul, de pildă, a devenit opțional – trebuie văzut dacă asta nu creează probleme de certificare a diplomelor, când se va pune problema să se lucreze în alte țări!

– Până la urmă, tot faceți reformă, chiar dacă nu mai folosiți termenul.

– Nu în sensul în care s-a pretins câteodată că se face. Cred că publicul românesc este plictisit de acest drum lung al cărui capăt nu se vede, iar stațiile se schimbă scriind pe ele alte numere de autobuze...

– Dar o să aveți timp să le faceți pe toate? Dacă în 2004 vine alt ministru și schimbă ce-ați făcut?

– Dacă ceea ce voi face eu va fi derizoriu sau rău, e foarte bine să schimbe tot. A face bine înseamnă pentru mine ceva care să împingă lucrurile înainte, o ameliorare ireversibilă. Lucrurile bune nu sunt reversibile. Cele care pot fi ușor modificate sau anulate înseamnă că nu au avut forța să se impună. Chiar dacă ideile care au stat la baza lor au fost generoase. Chiar dacă au anticipat realitatea. Aici e o problemă: au fost miniștrii care au anticipat prea mult. Nu putem lansa zepelinuri care nu au loc de aterizare sau avioane care trebuie alimentate din zbor. Ele trebuie să aterizeze în realitate, să urce pasagerii în ele!

– Predecesorii dv. a stârnit proteste prin modul în care a fost organizată licitația manualelor alternative. O să păstrați sistemul?

– Am avut discuții, chiar și azi, cu Asociația Editorilor de Carte Școlară. Încă nu vă pot spune soluția finală, dar am stabilit o altă întâlnire, în care să fim și noi foarte bine pregătiți, așa încât să fie o dezbatere pe fond. Am deja niște idei, dar trebuie să le validez cu colaboratorii mei. Cartea școlară este o dimensiune esențială a educației, nu o chestiune de negociere cu niște parteneri care ne plac sau

ne displac, o retragere în tranșee, de două părți. E un parteneriat și un efort comun. Premisa „comercianților verosi” care vor să câștige bani, iar ministerul, dacă dă banii, hotărăște ce și cum, e falsă și păgubitoare. Pentru manualele învățământului obligatoriu, finanțate integral de stat, constrângerea bugetară te împiedică să le achiziționezi pe toate. Dacă standardele de calitate sunt întrunite de 100 de manuale ale unei discipline, ele vor avea acreditarea noastră, dar nu le putem cumpăra pe toate! Aici va juca un rol prețul. Vom achiziționa doar câteva, însă vom publica lista tuturor, care pot fi cumpărate de elevii care le consideră utile.

– Au existat însă situații bizare, cu oferte de manuale care costau mai puțin decât un caiet gol!

– Criteriul de calitate este primul, dar pentru achiziționare nu poate să nu joace un rol prețul! Sigur, trebuie văzut în ce proporție, 60-70%, cum e acum, sau mai puțin – oricum, nu în totalitate. Cât despre manualele de liceu, acestea sunt pe piața liberă, în care administrația nu trebuie să stabilească decât reguli de calitate. E o prostie să spui: „Să nu se producă decât cinci manuale!” Să fie o mie, dacă sunt de calitate, și vor fi acreditate! Nu trebuie să ne sperie erorile. Există această tendință, că dacă apare o greșeală într-o idee, distrugem ideea! E ca și cum arunci copilul odată cu apa murdă din copaie.

– Ministerul gestionează și alte două domenii importante. Poate ați auzit că, azi, cercetătorii se consideră cerșetători...

– Nu-mi propun scopuri ambițioase, ci măsuri concrete. Primul lucru care trebuie făcut este dublarea procentului din PIB alocat cercetării, care a scăzut la 0,16%. Din păcate, 1-2% este nefezabil și suntem sătul de vorbe sau de promisiuni de demisie dacă nu reușim. Mie îmi plac bătăliile duse în tăcere, cu victorii durabile și concrete. Mă voi consulta cu ministrul de Finanțe și cu premierul, pentru că, în fond, este o decizie politică. În Europa se vorbește acum de 3% și, din 2010, de 7% pentru cercetare. Nemaivorbind că PIB-ul românesc nu este foarte mare... Dar cred că o dublare e posibilă. În al doilea rând, trebuie eliminate discriminările dintre institutele de cercetare: unele sunt bugetare, iar altele nu pot să-și asigure cheltuielile decât din programele realizate. În al treilea rând, am început un „recensământ” al institutelor (programe și probleme), pe baza cărui vom construi o strategie. Trebuie modificată repede legea de aprobare a Ordonanței 57, care a lăsat pe piața concurențială orice fel de tip de program. Ideea de competiție e foarte bună, dar nu și dacă unii au la start o sută de metri înainte... Pe de altă parte, trebuie să creăm

stimulente fiscale pentru ca întreprinzătorii privați să acceseze cercetarea, mai ales cea aplicativă. În al patrulea rând, trebuie să dezvoltăm niște parcuri tehnologice – mă gândesc, de pildă, la Măgurele. Probleme esențiale ale cercetării sunt subfinanțarea, unele zone de corupție în distribuția banilor, dar și existența unor programe care n-au nici o relevanță pentru dezvoltarea României, dar „prind” bani, în detrimentul altora. Există și institute care cercetează de zeci de ani același lucru... E un domeniu complicat. După părerea mea, sistemul de salarizare e greșit. În toate țările cu care vrem să ne comparăm, salariul cercetătorului are o parte fixă și una care depinde de performanța cercetării.

– Cât despre tineret...

– În ultimii doi ani s-au făcut primii pași pentru o activitate coerentă, instituționalizată, în acest domeniu. S-au elaborat legi importante, a fost creată ANSIT, care a demarat în forță cu programe susținute de Comisia UE. Anul acesta, ONG-urile de tineret au primit două milioane de euro, sunt deja șase Centre de Tineret locale, cred că este o activitate care a început să prindă contur. Despre tineret s-a vorbit și după 1990 ca în timpul comunismului: un trecut glorios, un viitor luminos, dar prezentul... Eu cred că trebuie să vorbim despre prezent. Ce trebuie să facem? Să le asigurăm tinerilor baza pentru a-și dezvolta capacitățile profesionale: programe de cunoștințe antreprenoriale, posibilitatea de a cunoaște spațiul european, de a fi prinși în programe de cooperare, acțiuni de voluntariat, festivaluri, universități de vară. Sunt deja niște pași făcuți, nu putem spune că s-a realizat foarte mult, dar trebuie continuat.

– Nu era mai bine să rămâneți liniștit, ca profesor și om politic, ce vă trebuia un post atât de dificil? Nu regretați că l-ați acceptat?

– Regretele sunt de regulă apanajul bătrâneții sau ale reputinței. Nu mă consider încă bătrân și îmi place să cred că nu sunt neputincios. N-am avut regrete, deși – o spun public prima dată – nu am cerut această funcție. Am făcut pasul în cunoștință de cauză. Eu nu cred că un ministeriat este un privilegiu; ci o responsabilitate. Sper să nu devină o povară! N-am urmărit să bifez o rubrică într-un CV, era deja bifată. Cred că un eventual refuz ar fi fost o dovadă de comoditate. Iar în politică, și comoditatea, ca și lășitatea, penalizează destinul unui om care pretinde, cel puțin, că slujește cetatea.

Interviu de Tudor Călin Zorojanu

foto Robert Hancianec

Tudor Călin Zorojanu

România în cifrele esențiale

O butadă afirmă că ar exista trei feluri de neadevăruri: minciuni mici, minciuni mari și statistici. Glumă are la bază, mai mult ca sigur, existența unor cifre calculate corect, dar irelevante pentru presupușii beneficiari ai datelor. În această categorie intră în special celebrele medii de tip „tone de oțel pe cap de locuitor”, de unde și bancurile asortate: „Dacă eu mănânc trei găini pe lună și tu nici una, înseamnă că în medie mănâncăm o găină și jumătate”.

Există însă și statistici mai mult decât pertinente, care măsoară realitatea fără drept de apel. În ceea ce privește România contemporană, majoritatea acestora sunt de-a dreptul năucitoare. Un dureros exemplu este informația recentă (inexplicabil de puțin comentată!) conform căreia, la început de mileniu trei, 42 la sută dintre români trăiesc în locuințe din chirpici sau paie (în județul Vaslui cifra atinge pragul de 96%). Dacă scădem cele câteva milioane de locuitori ai marilor orașe (dominate de blocuri), reiese că mult peste jumătate din restul conaționaliilor n-au de-a face cu cărămida, betonul sau măcar BCA. „Chirpici” și „paie” sunt cuvinte venite din alt secol! Și noi vorbim cu maximă seriozitate despre integrare europeană, know-how, IT, vaucere, discount, dividende, dobânzi real pozitive, accize, curs de schimb...

Statistica oferă și alt tip de surprize. Aurel Camara a demisionat din funcția de președinte al Institutului Național de Statistică, acu-

zând presiunile politice la care a fost supus, în particular supărat pe Guvernul care a zis că INS ar fi greșit recensământul agricol. Printr-o stranie coincidență, doar câteva zile mai târziu, înlocuirea lui Camara, Clementina Lingureanu, anunța că economia subterană reprezintă, în România, doar echivalentul a 18% din PIB, față de cifrele vehiculate anterior și care variau undeva între 30% și 40% (ba chiar 50%, după opiniile unor specialiști independenți). Ca să vezi! Dintr-o dată e mult mai bine! Și asta exact în perioada în care se flu-tură declarațiile de avere ale demnitarilor și, pe de altă parte, se apasă pedala de accelerație a integrării. Ce convenabil!

Tot de statistică (dacă nu cumva de Cartea Recordurilor) ține și performanța tribunalului care, după numai zece zile de proces, l-a condamnat pentru propagandă fascistă pe profesorul brașovean Grigore Oprea. Departe de noi ideea de-a apăra în vreun fel orice formă de extremism, dar nu putem să nu remarcăm, cu stupefacție, celeritatea acestei sentințe, într-o problemă, oricât, interpretabilă (unde se termină libertatea de exprimare, care este diferența între opinie și propagandă, ce este și ce nu este extremism etc.), în vreme ce procesele care au cauze clare (celapidare, mită, evaziune fiscală) trenează cu anii. Dacă un șmecher nu și-a plătit dările către stat, ăsta e un fapt incontestabil, se vede din contabilitate, nu e nimic de interpretat – și atunci, de ce nu se dă sentința în zece zile? Doar în primul semestru

al acestui an s-au deschis 936 dosare privind evaziuni fiscale totale de 400 de milioane de dolari! Dacă măcar o parte din banii ăștia ar fi recuperați prin executare silită, nu cumva ar fi mai multe fonduri pentru sănătate, învățământ, cercetare, asistență socială?

Acest lucru nu este însă posibil. Motivul: trăim în România. Cum bine spunea Horia Roman Patapievici, laureat al **Premiului Flacăra**, problema României e simplă și poate fi formulată într-o singură frază: numărul oamenilor de proastă calitate este mai mare decât al celor de bună calitate. Trebuie să ne asumăm riscul de a preciza: nu în structurile guvernamentale, nu în Parlament, nu în instituțiile statului, nu în rândurile oamenilor de afaceri – ci peste tot. Uitați-vă la viața dintr-un bloc. Uitați-vă cum rămâne un parc sau o sală de spectacole după ce pleacă mulțimea. Uitați-vă pe stradă – oriunde.

În rest, rămâne cum am stabilit: Ion Iliescu ar vrea să fie un al doilea Jimmy Carter, PSD l-a pierdut pe Cozmin Gușă, dar l-a câștigat pe George Pădure și a înghițit pe nemestecate Partidul Socialist al Muncii (cine știa că mai există!), în țară e secetă, vom importa masiv grâu, câțiva fotbaliști români au fost vânduți pe bani grei de la un club străin la altul (ce păcat că nu putem să ne vindem și politicienii sau măcar să-i dăm pe gratis!), syndicatele au amuțit de mult, opoziția mormăie, puterea tropăie, presa a obosit, caravana trece.

Încotro?

În colimator

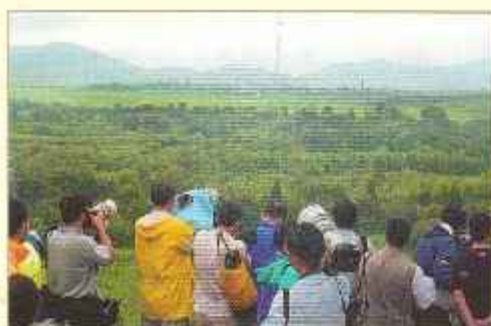
Cu ocazia vizitei în Statele Unite a premierului italian Silvio Berlusconi, președintele George W. Bush a reiterat criticile dure la adresa Siriei și a Iranului, acuzate că ar susține și ajuta teroriști. În același timp, Bush a trecut repede de tot peste orice probleme legate de ocuparea Irakului...

Cu gândul la pensie?

Cherie Blair, soția premierului britanic, nu s-a sfiit să le cante studenților Universității Tsinghua din Beijing șlagărul *Beatles* intitulat *When I'm 64* (Când voi avea 64 de ani). Momentul muzical inedit s-a produs în cadrul discuțiilor pe care cuplul britanic le-a avut cu tinerii chinezi, în timpul vizitei de o săptămână în Japonia, Coreea de Sud, China și Hong Kong. Chiar, ee va face doamna Blair la 64 de ani?

Liber la poze!

Fotografi străini și localnici au fost invitați să ia imagini ale Zonei Demilitarizate dintre cele două Corei, în apropiere de satul nord-coreean Gijungdong (provincia Panmunjom), după ce Pnomh Pen-ul a acuzat SUA că poartă un război psihologic menit să debarce guvernul comunist.

Reacția Nordului a survenit afirmației lui Bush conform căreia „nordistii” ar fi construit o nouă fabrică de plutoniu. Poate era de conserve...

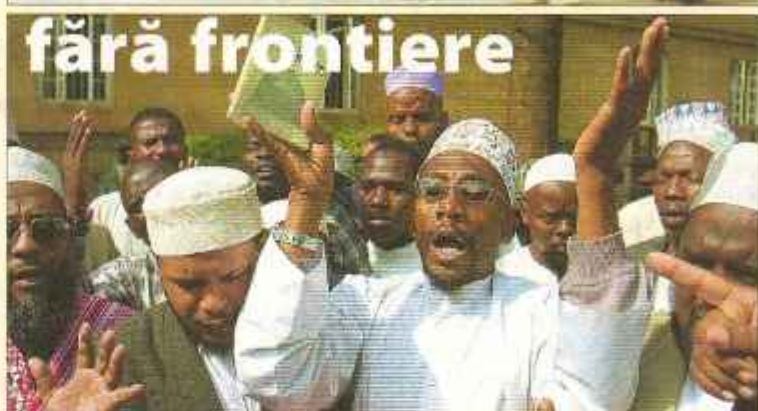
Trecut și prezent

Pe străzile din Kabul, azi, femeile afgane îmbrăcate tradițional (adică ascunse privirilor) și cele care au adoptat o ținută mai occidentală se încrucișează așa cum s-au încrucișat cele două tipuri de civilizație după ce au fost abolite regulile draconice ale talbanilor.

Terorism fără frontiere

Cinci kenieni sunt judecați la Nairobi în legătură cu atacurile teroriste de pe coasta keniană, care au dus la moartea a 10 localnici și trei turiști israelieni. Prietenii și rudele acuzaților se roagă pentru soarta acestora. Mai bine s-ar ruga pentru cei morți...

Basil Ștefan

De la casus belli la casus Kelly

Rar se întâmplă o cădere atât de abruptă de popularitate precum aceea a lui Tony Blair după sinuciderea, la 17 iulie, a expertului în armamente din Ministerul Apărării, David Kelly. Rata aprobării politicii sale a scăzut brusc de la +7 la -17 deoarece 68% dintre britanici sunt acum de părere că locatarul din Downing Street 10 nu a fost onest în aprecierea pericolului pe care-l reprezenta Irakul. La numai câteva zile după ce discursul lui Blair în fața Congresului SUA fusese primit cu 14 ovatii, un fel de record Guinness, un jurnalist îl întreba, la Seul, dacă își simte cumva mâinile pătate de sânge! *Sic transit gloria mundi*. Impopularitatea bruscă a lui Tony Blair este, în orice caz și în bună măsură, un efect al sentimentului britanicului de rând că David Kelly a fost „împins” spre tragicul său gest prin presiuni „de sus” care urmăreau să-l facă să se autodivulge drept sursa unui foarte controversat reportaj al BBC, difuzat cu șapte săptămâni în urmă. Cert este că Kelly și-a pus capăt zilelor după depozitiile făcute în fața

comisiei parlamentare care ancheta dezvăluirile făcute de BBC. Andrew Gilligan, autorul acelui reportaj, afirmase, citând o sursă foarte competentă, pe atunci încă anonimă, că acuzațiile cabinetului Blair la adresa Irakului fuseseră „excitate”, adică în mod conștient exagerate, pentru a se justifica războiul, aflat în pregătire, împotriva Irakului. Guvernul afirma, de pildă, în documente oficiale, că Irakul ar fi în stare să lanseze arme de distrugere în masă în 45 de minute de la transmiterea ordinului în acest sens, afirmație nefondată. Investigația judiciară independentă pe care o conduce lordul Hutton va face, desigur, lumină.

Dar unele lucruri sunt clare de pe acum, între care cel mai important îmi pare faptul că dintre puterile în stat doar una, cea judecătorească, nu și-a atras nici o vină asupra ei în această tristă poveste – și asta doar pentru că încă nu avea motive suficiente pentru a se implica. Astfel, tonul audierilor din comisia parlamentară pare a fi fost extrem de dur și

imperativ. La rândul lor, unii reprezentanți guvernamentali, nereușind să-l determine pe Kelly să se autodivulge, ar fi dezvăluit, „confidențial”, se înțelege, numele lui unor jurnaliști apropiați; aceștia n-au ezitat deloc să-l dea publicității, iar guvernul n-a făcut altceva decât să confirme. Nici BBC nu și-a protejat sursa decât atât timp cât a fost în viață, confirmând că Kelly a fost „sursa principală” imediat după gestul fatal al acestuia. Ca și cum „dincolo” dreptul la onoare n-ar mai fi de nici un folos. Și mai problematică decât această semidispensare de răspundere este însă întoarcerea de 180 de grade operată de mass-media britanică: de la susținerea necondiționată a războiului cu Irakul la criticarea acerbă a poziției guvernului, în esență corectă, față de regimul lui Saddam Hussein, trecând cam prea fără probleme de la construirea unui *casus belli* la o atitudine care a contribuit la aprinderea cazului Kelly. Vina principală în acest scandal îi revine, totuși, lui Kelly însuși.

Victor Ciorbea: „Am plătit, din plin, pentru toate, inclusiv pentru ceilalți...”

▼ **Ați fost liderul celei mai mari centrale sindicale, primar, premier, iar acum conduceți un partid neparlamentar. Nu vă simțiți frustrat?**

— Sunt multe frustrări legate de situația dificilă a unui partid extraparlamentar... Cu atât mai mult a unui care este ținta unor atacuri de-a dreptul de neînchipuit. S-a încercat să fim desființați juridic, au existat lupte intestinale pe perioada guvernării și mai ales după aceea... Într-un fel este explicabil, pentru că exista o diferență foarte mare de vârstă între generația seniorilor și cea tânără. N-am prea avut o generație intermediară, care să preia în mod firesc conducerea, și atunci fiecare s-a antrenat mai mult pentru lupte interne decât pentru cea cu adversarii. Ne-a costat enorm peripada în care premierul declara un lucru, iar unii parlamentari și miniștri ai partidului — altul! După dezastrul electoral din 2000, bătăliile interne au dus la sciziuni, care sigur că au fost amplificate de „prieteni” noștri. Cert este că partidul a trecut

ce am câștigat puterea, când eram în jur de 350.000-400.000...

— **Ar mai fi problema de imagine. Venind încoace eram tentat să vă întreb dacă PNȚCD mai există...**

— Între august și decembrie 2002 am realizat o serie de acțiuni care, de bine, de rău, au fost mediatizate, încât în sondaje am crescut de la „și alții” la 4-4,5%, iar în parțialele din noiembrie am obținut 6,5%. „Întâmplător” însă, atunci au apărut Acțiunea Populară și demersurile lui Ioan Avram Mureșan sau Decebal Traian Remes, de care a trebuit să ne despărțim. În martie a apărut scrisoarea întocmită de Remus Oprea, Dudu Ionescu, Tănase Barde, care a fost difuzată la toți parlamentarii europeni. Din păcate aceste scandaluri ne-au adus un nou regres, dar cred că, aceste clarificări fiind făcute (sper!), ne putem concentra pe reconstrucție. Avem o echipă tânără, dar cu experiență, avem programe, suntem singurii care ne-am asumat și reușitele și nereușitele guvernării, am plătit, har Domnului, din plin, pentru toate, inclusiv pentru ceilalți, care s-au lepădat de guvernare.

— **Cum ajung ofertele dv. la electorat?**

— Avem parte de un tratament special... S-a văzut din monitorizarea CNA; partidele extraparlamentare au avut alocat 0,3% din timp în audiovizual! La televiziunea națională am participat în doi ani la un singur talk-show!

— **Având în vedere baza electorală, nu era cumva normal?**

— Sunt de acord că trebuie să trecem prin purgatoriul extraparlamentar. Dar de aici și până la absența totală e cale lungă. Se mai adaugă și atacurile...

— **Nu cred că PNȚCD e mai atacat acum decât în '90 sau decât atunci când era la putere!**

— Ați văzut că sunt mulți care spun că PNȚCD e mort sau trebuie să moară! De ce tocmai PNȚCD? Pentru că are unul dintre cele mai grele și mai frumoase blazoane! Important este să avem un minim acces la mass-media.

— **Pe de altă parte, ca să vă puneți proiectele în practică, trebuie să ajungeți la putere. Presupun că nu v-ați propus să câștigați alegerile, deci aveți nevoie de alianțe. Vă curtează cineva?**

— Am declarat că suntem deschiși unor alianțe cu PD și PNL, am încercat demararea unor negocieri, însă se știe că dragoste cu de-a silă nu se poate...

— **Vă privesc de sus?**

— E destul de simplu de înțeles cum raționăm. Noi am fost oia neagră asupra căreia s-au aruncat toate neîmplinirile guvernării 1996-2000. Dacă ar face o alianță cu noi, oia neagră n-ar mai exista. Iată de ce, din

păcate, nu prea văd șanse reale pentru o alianță cu cele două formațiuni.

— **În câțiva ani s-ar putea să regretați atitudinea de acum?**

— S-ar putea să o regretați chiar mai devreme... Am încercat să recuperăm felii importante din electoratul tradițional, precum și pe unii fii risipitori. Am refăcut relația cu AFDP, am încheiat un protocol cu Asociația Proprietarilor Deposezați Abuziv de Stat, care colabora cu partidulețul condus de domnul Lupu, a venit la noi și domnul Mihai Vânătoru, președintele Asociației pentru Proprietate Privată. A revenit în partid și domnul Cătălin Chiriță, viceprimar al Capitalei și vicepreședinte al Congresului Puterilor Locale, de la Strasbourg.

— **Am impresia că refaceți odiseea PNL... Dv. înșivă ați fost un fiu rătăcitor! Ce faceți dacă se „cer înapoi” Andrei Marga sau Remus Oprea?**

— Partidul este deschis tuturor celor care ne împărtășesc principiile și valorile, chiar dacă au plecat la un moment dat. Singura condiție este să recunoască proiectul politic al partidului. În rest se poate negocia orice: funcții, poziții... Putem să ne raportăm la antichitate, la revoluția franceză, la triumvirate...

— **Vă mai vedeți prim-ministru?**

— Sincer, nu m-am gândit. Ceea ce îmi doresc cu obstinție în această perioadă este readucerea partidului în prim-planul vieții politice.

printr-o criză profundă. Eu sper că vorbesc corect la timpul trecut... În cei doi ani de când conduc PNȚCD am înfăptuit o multitudine de reforme interne. Generația seniorilor s-a retras în funcții politice, s-a produs o radicală întinerire, am promovat mult femeile, conducerea organizației lor fiind pe cât de tânără, pe atât de frumoasă și inteligentă...

— **Toate lucrurile astea au o relevanță dacă vorbim de zece mii de oameni și alta dacă sunt o sută de mii...**

— În noiembrie anul trecut aveam circa două sute de mii de membri, dintre care aproximativ 75.000 sunt activi, iar 56.000 au semnat în timp record documentele pentru reînscriserea partidului la tribunal.

— **Sunt cifre care vă mulțumesc?**

— Sigur că s-a redus mult în raport cu perioada valului de oportuniști înregistrat după

interviul de Tudor Călin Zorojanu

foto: Robert Hancianec

Sarah Brightman - Harem

Harem este titlul celui mai recent album semnat Sarah Brightman. Este o fantezie muzicală inspirată de legendele Orientale.

Harem reprezintă, probabil, cel mai deosebit album al solistei care a vândut până acum peste 15 milioane de albume.

Albumul **Harem** mai include următoarele melodii: *What a Wonderful World, It's a Beautiful Day, What You Never Know, The Journey Home, Free, Mysterious Days, The War is Over, ... Beautiful, Arabian Nights, Stranger in Paradise, Until the End of Time, You Take My Breath Away.*

Pretul albumului de muzică este:
caseta: 109.900 lei, CD: 529.900 lei
Producătorul albumului de muzică este: EMI

Gabriel Garcia Marquez - Știri despre o răpire

Gabriel Garcia Marquez abordează o serie de probleme actuale ale Columbiei, respectiv sechestrarea a zece jurnaliști din ordinul lui Pablo Escobar, șeful Cartelului de la Medellin. Faptele se derulează într-un climat de puternică tensiune socială, marcat de ascensiunea fulminantă a traficantilor de droguri. Cu măiestrie sa narativă inconfundabilă, Garcia

Marquez transformă un reportaj într-un roman-cronică dinamic și documentat.

Știri despre o răpire reflectă contradicțiile din societatea columbiană, distrusă de cel mai dăunător drog: puterea oferită de bani prea ușor obținuți.

Ediția: RAD, 284 pag
Pret: 239.000 lei

Profețiile omului molie

Thriller 2002

Inspirat din fapte reale, PROFETIILE OMULUI MOLIE cercetează o serie de întâmplări inexplicabile prin ochii - și mintea - unui singur om. John Klein este doborât de moartea ciudată a soției sale. Cu cât descoperă mai mult, cu atât John începe să-și pună la îndoială sănătatea mintală.

Distribuție: Richard Gere, Laura Linney
Pret casetă video: 499.000 lei

- 1 Manualul războinicului - P. Coelho, Humanitas
- 2 Alchimistul - P. Coelho, Humanitas
- 3 Al cincilea Munte - P. Coelho, Humanitas
- 4 Veronica se hotărăște să moară - P. Coelho, Humanitas
- 5 La răul Piedra - P. Coelho, Humanitas
- 6 Harry Potter - vol IV - Pocalul de foc, J. K. Rowling - Egmont Romania
- 7 La Tigănci - M. Eliade, Cortex
- 8 De veghe în lanul de secară - J. D. Salinger, Polirom
- 9 Marile speranțe - C. Dickens, Regis
- 10 Cronicile din Blackstone - John Saul, Rao

- 1 CUTIUTA MUZICALĂ 3 • COMPILAȚIE
- 2 SCOOTER • THE STADIUM TECHNO EXPERIENCE
- 3 COLDANA SONORA CLONA • MUZICĂ ÎN LIMBA BRAZILIANĂ
- 4 AKCENT • 100 BPM
- 5 IN GRID • RANDEZ VOUS
- 6 D-ZONE • DRAGOSTEA DIN TEI • SINGLE
- 7 COLDANA SONORA CLONA 2 • MUZICĂ ÎN LIMBA SPANIOLĂ
- 8 NICO • GÂND PENTRU TI
- 9 HOLOGRAF • PUR ȘI SIMPLU
- 10 HARA • MAI FRUMOSA

Căștigătorul concursului organizat de DIVERTA din Flacăra nr. 7/2003 este:
Octavian Negruș, Tg. Mureș

Concurs

diverta

Carte, Muzică, IT&C, Papetărie

Premiu

Cartea recordurilor 2003

689.000 LEI

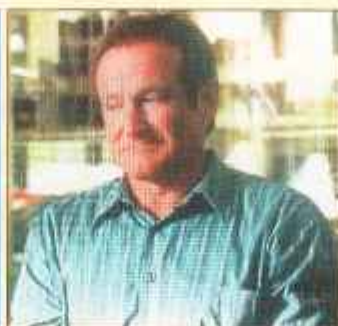
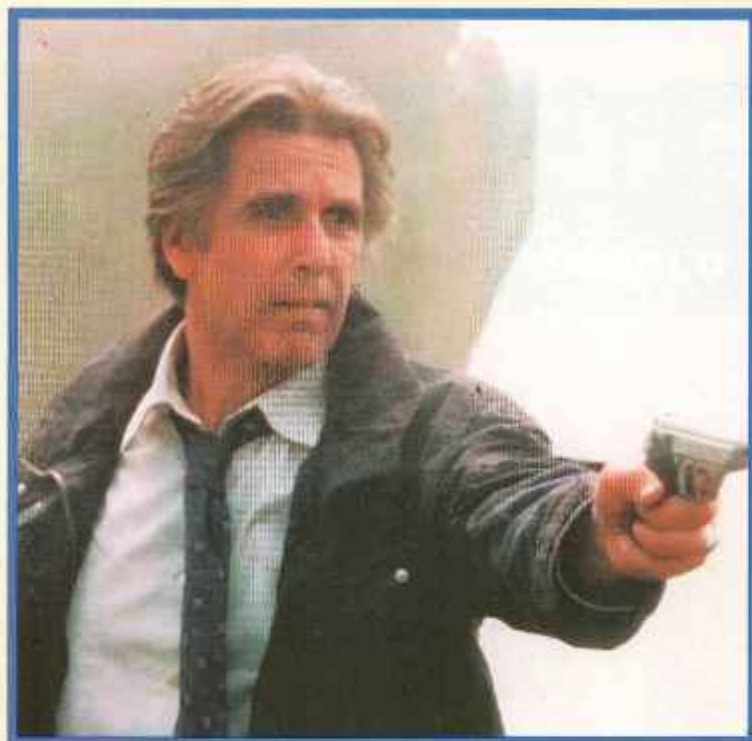
EDITURA

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
24 septembrie 2003, data postei.

Insomnia

"Insomnia" – SUA, 2002 – 110 minute

Distribuit de: NEW FILMS ROMANIA

Un veritabil „monstru sacru” (l-am numit pe **AL PACINO**), alături de un alt Mare Actor (**ROBIN WILLIAMS**), într-un „policier-psihologic” de calitate...!

Dacă ne-am obișnuit deja ca Al Pacino să ne surprindă în permanență prin intensele sale trăiri interioare în cele mai diverse roluri (iar aici nu este întâia oară când trăiește

„infernul psihologic” al unui om al legii veritabil, integru, aflat într-o misiune dificilă!) – marea surpriză o constituie Robin Williams (specializat în comedie mai ales, dar distribuit acum de către regizorul **CHRISTOPHER NOLAN** în rolul unui... **criminal năucitor de inteligent!**?).

Subiectul peliculei a fost „preluat” dintr-un film norvegian, realizat în anul 1997. Acțiunea a fost plasată însă într-un mic și superb orașel din Alaska, ai cărui locuitori – deși obișnuiți cu clima ce face din noapte, zi... și invers! – nu se pot împăca însă cu uciderea sălbatică a unei tinere în pașnica lor așezare...!

Ca de obicei, Pacino este **absolut uluitor...**! (Iar Williams îl acompaniază **cu brio!**). Pentru cei care au văzut, sau vor vedea acest film, autorul rândurilor de față vă propune un test: **după vizionare**, încercați să vă imaginați **cam cum** ar fi arătat *Insomnia*, dacă, în cele două roluri principale ar fi fost distribuiți „alți” actori... (oricare dintre ei – la alegere!?!). ■

Horia Pătrașcu

Grădinița lui tăticu

"Daddy Day Care" – SUA, 2003, 92 minute

Distribuit de:

InterComFilm ROMANIA

Îndrăgitul actor de culoare **EDDIE MURPHY** își continuă seria comedilor – mai mult sau mai puțin „ușurele” – **cu copii**; de data asta eroul său Charlie, împreună cu amicul său Phil

(cam slăbușă interpretarea lui **JEFF GARVINI**) – doi „tăți” deveniți șomeri, se hotărăsc pentru a supraviețui să deschidă o „grădiniță particulară” în casa celui dintâi: rezultatele sunt, desigur, previzibile...! **Puștii le vor crea un adevărat coșmar!**

Pentru alegerea micilor „eroi” au fost vizionați câteva mii de copii de pe întreg teritoriul Statelor Unite – condiția ca aceștia să aibă între 4 și 6 ani fiind obligatorie!

Iată și **DECLARAȚIILE DE PRESĂ (!?)**, făcute de câțiva dintre ei, după încheierea filmărilor: „E grozav să joci în film pentru că o să te vadă toată lumea la televizor!” (**Khamani Griffin**, fiul lui Murphy); „Eu nu sunt de fapt băiatul lui, tatăl meu adevărat este student la Drept, **JEFF** nu seamănă deloc cu tata!” (**Max Burholder**);

„Tare mi-a mai plăcut când am dat în Eddie Murphy și am aruncat cu hârtie după el, fiindcă era așa de caraghios și totți muream de răs!” (**Shane Baumel**).

Vă doresc o VIZIONARE PLĂCUTĂ! ■

Identitate

"Identity" – SUA, 2003 – 90 minute

Distribuit de: InterComFilm ROMANIA

Zece persoane ce nu se cunosc între ele nimeresc întâmplător, în timpul unei furtuni, într-un motel izolat... și încep să moară, pe rând, uciși în mod bestial!... !?

Vă spune ceva chestia asta?! Păi, cum să nu vă spună: aduce, izbitor, cu 10 negri mititei, ai unei oarecare... **AGATHA CHRISTIE!**

Nu e nimic rău în faptul că îți iei drept model o „schemă” a unui „clasic” al literaturii polițiste; cu atât mai mult cu cât acest procedeu a mai fost folosit – uneori cu rezultate surprinzătoare! Așa a procedat și regizorul **JAMES MANGOLD** (co-scenarist, împreună cu **MICHAEL COONEY**), atunci când s-au apucat să facă acest „thriller” modern, tentat, firește, de GREUTĂȚILE pe care le implică realizarea unui film „de groază” într-un spațiu... absolutamente „închis”.

Din păcate, nu prea i-au ținut baierile **păcă** în final!

Realizat remarcabil pe parcurs, în ceea ce privește surprizele și violența bine dozate! – folosind numele a doi actori cu rezonanță meritată la public (**RAY LIOTTA** și **JOHN CUSAK**) – filmul „încurcă atât de mult borcanele”, încât, și din păcate previzibil, el nu mai poate beneficia de o soluție **LOGICĂ...**! (și atunci, apelează explicabil, dar gratuit! – la coincidențe stranii și picate din Cer... la Biblie... dar mai ales la **PSIHANALIZĂ** – **picată hodoronc-tronc!**).

Păcat...!

Blanche

Franța, 2002 – 104 minute

Distribuit de: MediaPro Pictures

Ce-o fi fost în mintea sărmanului regizor **Bernie Bonvoisin** (și spun „sărmanul”, întrucât nimeni nu l-a obligat să o facă!), atunci când a declarat preselor, printre altele:

„Am vrut să mă implic în realizarea unui film de gen denumit «capă și spadă», dar cu o tematică mai degrabă contemporană, respectând în același timp rigorile impuse de gen... visam să abordez din alt unghi acest gen, să-l scutur de praf pentru a-l pune în concordanță cu societatea de azi. Scopul meu nu era să fac o comedie, ci să abordez tema puterii, a manipulării, a disimulării... Am plasat acțiunea în secolul al XVII-lea, folosindu-mă de personaje ca **MAZARIN**, **ANA de AUSTRIA** și **LUDOVIC al XIV-lea**... (etc. etc.)”.

Dar, ce face „biețul” **B.B.**: bagă în distribuție o actriță super-sexy (**LOU DOILLON**), un veteran al filmului francez (**JEAN ROCHEFORT**) și o super-vedetă mondială (**GÉRARD DEPARDIEU** – aici, în rol secundar!); filmează apoi, cu

o nestăpănită poftă, scene de o violență rar întâlnită, umple pereții cu sânge... spintecă burți cu paloșul, sau gâtfeje cu securea... dărâmă paturi sub perechile ce fac amor „din toate pozițiile”... și – **țineți-vă bine!** – condimentează întreaga borătură vizuală cu... date, **devenite clasice**, din „genul **WESTERN**” (la care nu face nici o referință în superba-i declarație de cineast, menționată mai sus!). Adică **Cei trei mușchetari** – spadasinii prin definiție! – se „cuelează” cu un **PISTOLAR** clasic (pistoale la ambele șolduri, pălărie cu boruri largi trasă pe ochi, intrare bruscă izbind cu piciorul ușile rabatabile ale „Saloon”-ului etc.).

În plus – și pesemne pentru a aborda mai bine „tema puterii, a disimulării sau manipulării” – domnul **regizor-scenarist B. BONVOISIN** face cum face încât în film să pătrundă și **Afacerea Iran Gate: Scandalul traficului de droguri** provenite din Columbia etc.

Așadar: în **plin Secol XVII**, spadasinii lui **LUDOVIC XIV** (care în paranteză fie spus, este prezentat ca un homosexual imbecil!), se bat cu niște... cowboy's; iar politica lui **MAZARIN** se rezumă la traficul cu droguri...!? **Este inadmisibil!** ce vor înțelege, apropo de istorie, copiii din zilele noastre... mai ales cei care **nu au acces** la cărțile fundamentale ale culturii?!

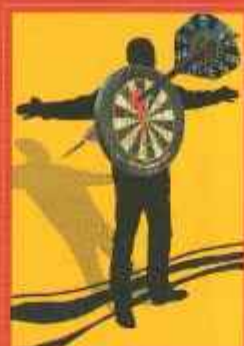
Sau, altfel spus, vorba lui Caragiale (pe care, cu sfioase scuze, îmi permit a-l interpreta): „Domnule, dacă a vrut să facă **O PARODIE** – totul e în regulă: **da' să știm și noi!**”!

Polițistă

O nouă carte polițistă de George Arion, *Anchetele unui detectiv singur* (Editura Fundației „Premiile Flacăra”, 480 pagini). 99 de crime elucidate de un detectiv singuratic și fără nume, în 99 de schițe datorate unui maestru al suspansului. O performanță greu de egalat. Puteți să primiți această carte la prețul de 130.000 lei, prin poștă, contra ramburs, taxele de expediere fiind suportate de către editură. Fiecare carte comandată va purta autograful editorului. Comenzile se fac pe adresa: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, O.P. 33, C.P. 12, cod 71341, sector 1 – București, sau la telefon 021/222.66.28.

GEORGE ARION

Anchetele unui
detectiv singur

editura Fundației „Premiile Flacăra”

Premieră

Connex și Raiffeisen Bank lansează myBanking, serviciu care permite plata facturilor direct de pe telefonul mobil.

Mai mult, în același mod se poate reîncărca și creditul cartelei pre-plătite, oriunde și oricând. Inclusiv din mijlocul naturii, așa cum inspirat sugerează imaginea care însoțește campania de promovare a noului serviciu.

Doctor de dinozauri

Un „om de știință” se străduiește să vindece „rănile” unui Stegozaur, în clinica veterinară din Parcul Jurassic construit la Tokyo. Expoziția, planificată să rămână deschisă timp de trei luni, prezintă copiilor (și nu numai lor) tot ceea ce pot afla despre animalele preistorice și se speră să atragă numeroși vizitatori.

Stephen King

Cimitirul animalelor

Horror

Editura Nemira, în de-acum consacrată colecție Nautilus, ne propune romanul *Cimitirul animalelor* al unuia dintre maeștrii genului horror, Stephen King. Ar putea Stephen King să scrie o poveste care să-l sperie chiar și pe el însuși? Să-l sperie într-un asemenea hal încât să-l fie frică să o scrie până la sfârșit? *Cimitirul animalelor* pare să fie chiar această poveste. Tu, cititorule, ești atât de înspăimântat, încât nu ai dori să continui lectura, dar cartea nu poate fi lăsată!

Cactus muzical

La Peralad, în Spania, s-a desfășurat Festivalul Internațional de Muzică, în cadrul căruia arta sunetelor a fost secondată de cea a... poantelor. În imagine, grupul de dans modern Momix, interpretând opera *Opus Cactus*, sub coregrafia americanului Moses Pendleton.

5

CONCURS

O gravură originală semnată de Paolo Mercuri oferită de Fundația Culturală Paolo Mercuri. Vizitați site-ul Fundației Paolo Mercuri, www.paolamercuri.ro, și completați corect talonul de mai jos. Un talon asemănător veți găsi și în următoarele numere ale revistei *Flacăra* din acest an. Puteți ajunge mai ușor în posesia premiului, completând și trimițând pe adresa redacției toată seria de taloane. Câștigătorul gravurii ce reprezintă portretul lui Fra Giovanni De Capistrano va fi anunțat în nr. 10/2003 al revistei *Flacăra*.

Câte medalii de aur a luat Mercuri la expozițiile internaționale?

Răspuns.....

Nume Prenume

Adresă

..... Vârstă

Telefon

Frank Herbert

Mântuitorul

Dunei

Reeditarea Dunei

O combinație stupefiantă de date științifice și ficțiune fantastică, proiect ecologic și intrigă politică, *DUNE* a cucerit primul premiu *Nebula*, apoi premiul *Hugo*, cuprinzând o suită de șase volume care aveau să devină o epocală performanță literară. Editura Nemira ne oferă o reeditare a acestei uimitoare aventuri narative.

BONTON DĂ TONUL

APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

"BonTon" dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-acrișor al cocktailurilor. Se combină și te combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de bonton să bei BonTon!

Producător: Bucovina Mineral Water SRL, distribuitor: Rio Bucovina Distribution SRL, tel./fax: (021) 667 42 87

Învățăturile Briannei către rollerii săi fii

Băieții Briannei sunt zi de zi în skate-park-ul din Herăstrău. Sunt profesioniști ai figurilor aeriene complicate. Prințesa n-are încotro: tremură când îi vede aruncându-se de pe trambuline, suferă când trebuie să-i ducă de urgență la spital pentru o fractură urâtă. „Deja suntem abonați la spitalul de copii. Mam obișnuit. Dar ei sunt experimentați în acest sport extrem, așa că acum nu mă mai tem prea tare. Oricând ți se poate întâmpla ceva rău, nu numai pe role”. Recent, Costi (14 ani), și-a rupt mâna stângă. În vacanță! Altădată, când se fracturase dreapta, fusese un bun prilej de a mai scăpa de corvoada scrisului. Glumim. Băieții sunt elevi la Școala Franceză și au terminat cu bine anul. „Acum doi ani vroiam să fac fotbal, dar am trecut odată pe-aici, și aici am rămas. E fantastic să am o mamă care se dă și ea”, spune Costi, pe care ghipsul nu-l deranjează în zbor. Ne imaginăm cum ar arăta prințesa, învățându-se grațios cu rolele prin văzduh. Nici vorbă. Brianna nu s-ar hazarda la așa ceva. „Eu doar alerg, nu mă urc pe module. Dacă-m fi toți trei cu piciorul în ghips, cine ar mai găti?” De câțiva ani își crește copiii singură și e mândră de asta. „E chiar plăcut să crești singură doi copii. Acum, iar o să-mi pun toți băieții la spate, dar, sincer, nu simt lipsa unei prezențe masculine. I-am crescut pe un anumit principiu: cel mai frumos dar pe care poate să-l facă un părinte copiilor este să le acorde

Mulți tineri își doresc o mamă nonconformistă. Constantin și Maximilian sunt, probabil, invidiați de prietenii lor. Prințesa Brianna Caragea, mama, le-a impus un ritm alert de viață și le-a lăsat atâta libertate câtă aveau nevoie. Plăcerea de a-și trăi viața din plin a adus-o pe prințesă în parcul cu rolleri, alergând cot la cot cu copiii. Imaginea bucuriei dezlănțuite e completată, de ceva vreme, de plete lungi, împletite în zeci de codițe. Jejele noastre zboară acum pe role.

autonomia. Să fii lângă ei, să-i iubești, să le spui că sunt grozavi, că au nevoie, să-i îndrumi, să le pui bariere, că au nevoie, dar să le oferi autonomie. Jumătate dintre băieții din România sunt prost crescuți. E numai vina mamelor. Nu au nici un dram de independență. Că se duc la berii, cu prietenii, nu e un semn de independență, ci de prostie. Pentru mine, un bărbat adevărat, viril, este unul care știe să alerge cu mașina, dar și să-și coasă un nasture la nevoie”. Brianna trăiește o boemă de tradiție franceză, firească. Trăiește trăsnit, fără a fi stridentă. „De mici, băieții mei au fost obișnuiți cu lume, să ieșim, să avem invitați. Nu știm ce e aceea o viață statică, cu ore fixe. Ar fi sinistru așa. După criteriul asta mi-aș alege și partenerul de viață. Cineva care ar rămâne alături de mine

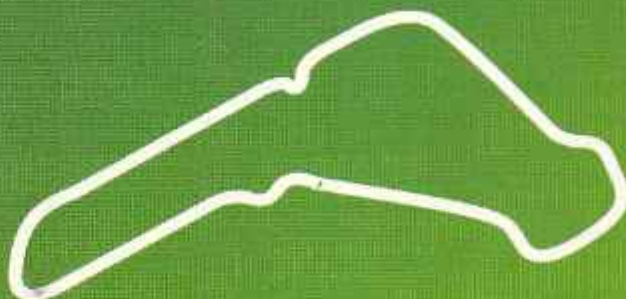
trebuie să fie total nonconformist. Să nu-l văd că-mi programează viața. Aș fugi, aș ieși prin geam!” Copiii o ceartă că trage din țigară, sunt de acord cu noul look de tânără codană și îi scanează neiertător orice posibili pretendent. Dar și mama și-a asumat o misiune grea: vrea să-i învețe pe băieți ce este dragostea adevărată. Mai e nevoie și de educația intimă, sexuală. „Întotdeauna am vorbit cu ei deschis despre asta, de când erau mici. Nu am avut ezitări să le răspund ce este sexul, în ce constă o relație. Unii părinți se îngrozesc de adevăr. Le povestesc de albinuțe, de polenizare... De fapt, în mod concret, asta se învață cel mai repede. Mai ales printre băieți, unde poveștile au, neapărat, un iz macho. Mi se pare mai important să le spun ce e dragostea adevărată. Pentru mine, e un sentiment care te împlinește, pur și simplu nu mai ai nevoie de altceva.” Dacă știe, înseamnă că Brianna a și trăit. De câteva ori. „Recunosc că am făcut și greșeli, dar prefer să fi trăit ceva frumos, greșind, decât să nu fi trăit deloc.” Plăcerea vieții se întâlnește-n toate. Asta trebuie să fie boema: „să știi să-ți adaptezi viața așa cum ți convine, să nu te plictisești niciodată, să te bucuri oricum și oriunde. Copiii mei se simt la fel de bine în cort, la mare, cu un sac de dormit, un pateu și o pâine pe zi, ca și într-un hotel de cinci stele.” Fără îndoială, copiii se simt cel mai bine zburdând. Din când în când, rolleri din toată țara se întâlnesc în casa lor. Mormane de role se ridică atunci în balcon. Chiar și la Paris, unde o să-și petreacă toată luna august, la tatăl lor, băieții merg zilnic pe o pistă de șase mii de metri pătrați. Acolo plătesc 10 euro intrarea, în timp ce în România, în cele două parcuri de acest fel realizate de dl Mihai Spansoveanu (încă unul a fost deschis de curând în parcul tinerețului) cu ajutorul Briannei Caragea și al câtorva sponsori, intrarea este gratuită. Ce face prințesa când copiii nu-s acasă? Nu face nimic. E ideal. Cu câteva sandwich-uri în față și un ghid tv, își trece timpul. Poate mai merge câteva zile la Vama Veche și mai devorează câte-un romancier american ori câte-un istoric bestial. Ori trăiește ea însăși istorii extravagante, exuberante, șarmante.

Text: **Gia Iova**

Foto: **Octavian Tîbăr**

in direct

Monza Calificari - Sambata
Marele Premiu **13 Septembrie ora 15:00**
al Italiei Cursa - Duminica
14 Septembrie ora 15:00

Ultima tehnologie

Clasa mașinilor de lux s-a îmbogățit cu un nou pretendent la coroana de lider. *BMW Seria 5* aduce o mulțime de inovații tehnice, o ținută de drum fără reproșuri și totodată un design modern și surprinzător pentru producătorul bavarez.

Una dintre glumele care elogia marca *BMW* spunea că ultima realizare a inginerilor nemți este aceea de a transmite prin intermediul boxelor zgomotul produs de un motor, pentru că altfel nu poți auzi ceea ce se întâmplă sub capotă. Ei, bine, se pare că între timp inginerii *BMW* au făcut și lucruri mai serioase. Pachetul tehnologic cu care este dotată *Seria 5* este impresionant și vine să ateste cotarea mașinii drept referință a clasei business.

Concurența noului *BMW* este la rândul ei una deosebit de atrăgătoare: *Audi A6*, *Mercedes E-Clase*, *Volvo S80* și chiar *Renault*

(direcție adaptabilă) și presupune adaptarea direcției în funcție de condițiile de drum. Până la apariția acestui ajutor, servodirecția permitea (în cazul mașinilor avansate) mișcarea mai ușoară sau mai grea a volanului în funcție de viteză. Astfel, la parcare volanul se învârtă cu ușurință, iar la viteză mare un pic mai greu pentru a nu se crea mișcări bruște. Ideea se păstrează, dar se merge mai departe. Unitatea electronică de control a

automobil. Stopurile au la rândul lor o funcție specială. Intensitatea luminii emise este reglată în funcție de frânare. Astfel la o frânare în forță, șoferul din spate este mai bine atenționat și poate frâna mai rapid, evitând astfel o posibilă coliziune.

Pentru ținuta de drum mai trebuie să amintim faptul că noul *BMW* are o caroserie construită în mare parte din aluminiu și un raport al greutăților față-spate perfect, 50%-50%. Și pentru că acestea nu erau suficiente mai există și *Dynamic Drive*, un sistem preluat de la *Seria 7* și gata oricând să intervină în cazul condusului mai sportiv.

La capitolul motorizări avem parte pentru început numai de propulsoare cu șase cilindri în linie. Două dintre ele sunt pe benzină, cu capacități de 2.2 l (170 CP) și 3.0 l (231 CP) și permit o accelerație de la 0-100 km/h în 9 s și 6,9 s și o viteză maximă de 230 km/h și respectiv 250 km/h. Al treilea motor este diesel și are capacitatea de 3.0 l (218 CP). Mașina cu acest propulsor va accelera până la 100 km/h în doar 7.1 s și va atinge o viteză maximă de 245 km/h. Din toamnă, *BMW* promite și motoarele pe benzină de 2.5 l și 192 CP și respectiv V8-ul de 4.4 l și 333 CP preluat de la *Seria 7*. În ceea ce privește transmisia, echiparea standard prevede o cutie de viteze mecanică cu 6 trepte, iar opțional avem la dispoziție transmisia automată *Steptronic* cu 6 trepte.

Nova *Seria 5* intră cu siguranță pe piață cu cea mai bogată dotare posibilă și din acest punct de vedere devine cea mai atractivă ofertă a segmentului. Prețul este însă pe măsură și se situează în jurul sumei de 50.000 de euro sau chiar mai mult, în funcție de motorizare și dotări.

Text **Mugurel Mărgărit**

Vel Satis. În aceste condiții se poate spune chiar că *Seria 5* era de mult așteptată.

BMW a surprins prin design-ul inovativ încă de la lansarea *Seriei 7*. Au fost destui aceia care au susținut că este prea mult și că o astfel de mașină se adresează mai degrabă pieței americane decât celei europene. Cu timpul însă, oamenii s-au obișnuit cu metamorfoza *BMW* și au început să aprecieze formele fluide și liniile curbe ale noului design. Acum, a venit rândul fratelui mai mic să uimească cumpărătorii. *Seria 5* merge pe aceleași forme ca și *Seria 7*, dar intervine mai mult asupra farurilor care se arcuiesc înspre laterala mașinii. Imaginea creată este aceea a unei mașini sculptate, fără adăugiri, care conferă o senzație de dinamism proprie mărcii.

Ar fi destul de dificil să ne apucăm să descriem toate sistemele care conlucrează pentru a oferi *Seriei 5* siguranță și ținută de drum. O să ne oprim asupra celor care transformă condusul unui *BMW* într-o experiență unică. Primul este *Active Steering*

direcției la în calcul o sumedenie de factori pentru a schimba direcția printr-o rotație mai scurtă a volanului sau printr-una mai lungă. Să presupunem că abordați o curbă în ac de păr. În acest caz, dacă păstrați mâinile pe volan, la direcția clasică, vă veți găsi în situația în care brațele se încrucișează. În cazul în care aveți însă *Active Steering* computerul va remarcă intenția dumneavoastră și va comanda direcția pentru a răspunde mai ușor și a scurta cursa volanului. În cazul în care sunteți însă pe autostradă și rulați la o viteză mare, cursa volanului la schimbarea unei benzi va fi mai lungă și mișcarea se va face lin și fără a brusca mașina. Practic, cursa volanului care în mod normal este de trei rotații complete poate să ajungă acum, în funcție de condiții, până la doar două rotații.

Un alt ajutor important pentru șofer vine din partea luminilor. Farurile au capacitatea de a urmări drumul chiar și la schimbarea direcției. Ele sunt controlate de computer și se reglează în funcție de direcția umată de

Trei dintre cele 25 de avantaje pentru membrii ACR

O premieră absolută în România : SALVAREA AERIANĂ A ACCIDENTAȚILOR PE CĂILE RUTIERE

27 martie 2003, o zi istorică pentru automobilești: lansarea pe șoselele țării a elicopterelor de salvare aeriană. A fost semnat Protocolul de parteneriat între Automobil Clubul Român și Societatea Becker Aviation Trans S.R.L. care asigură logistica necesară, inclusiv elicoptere performante și, în perspectivă, avioane, pentru salvarea aeriană a victimelor accidentelor grave rutiere, când viața lor depinde de urgența transportării la unitățile medicale de profil.

Introducerea salvării aeriene racordează clubul nostru la practica existentă la cele mai puternice cluburi automobilistice din Europa și de pe alte continente.

Flotila de elicoptere pentru salvarea aeriană va fi pusă, de asemenea, la dispoziția organizatorilor de competiții naționale și internaționale de automobilism și karting, atât pentru supravegherea desfășurării acestora, cât și pentru intervenții de urgență.

Totodată, Flotila de elicoptere va putea fi folosită de membrii ACR, în cazul transportării lor sau a unor membri ai familiei acestora, la intervenții medicale de urgență, precum și în alte situații de forță majoră.

PERMISUL DE CONDUCERE INTERNAȚIONAL (PIC)

Permisul Internațional de Conducere asigură deplina legitimitate în circulația rutieră internațională. Este eliberat în exclusivitate de către Automobil Clubul Român, prin toate filialele sale. Forma și conținutul său au fost stabilite prin Convenția Internațională de Circulație Rutieră de la Viena din 8 noiembrie 1968, fiind identic în toate țările. Automobil Clubul Român eliberează aceste permise cetățenilor români, domiciliați pe teritoriul României, membri ai clubului, posesori de Permis de Conducere Național, cu vechime de minim un an, care se deplasează în străinătate cu autovehicule proprietate personală, precum și șoferilor profesioniști. Acesta este recunoscut în peste 150 de țări din Europa și de pe alte continente.

Permisul de Conducere Internațional scutește pe posesorul său de a purta asupra sa, pe teritoriul străin, o traducere legalizată a Permisului Național de Conducere, în 5 limbi de circulație internațională (engleză, franceză, germană, spaniolă, rusă) sau de transcriere a acestuia în caracterele limbii naționale ale statului respectiv.

Pentru eliberarea PIC se vor prezenta: cererea tip, carnetul de membru ACR, *Permisul de Conducere Național* în original și o copie xerox a acestuia, 2 fotografii de tip pașaport.

O mențiune suplimentară deosebită: amatorii de falsuri nu-și mai pot face jocurile; noul PIC, recent tipărit, expediat la toate cluburile partenere, exclude falsul.

SCRISOAREA DE CREDIT (SC)

Este un document de club emis în exclusivitate de ACR și recunoscut de toate cluburile partenere din AIT & FIA, venind în întâmpinarea membrilor ACR care se deplasează peste hotare cu automobilul. *Scrisoarea de Credit* are două categorii valorice: de 600 euro și, respectiv, de 1100 euro, dimensionate în cupoane aferente. Cupoanele *Scrisorii de Credit* pot fi preschimbate total sau parțial și în numerar în cazuri excepționale, după confirmarea Centralei ACR. Membrul ACR beneficiază peste hotare de ajutorul prompt al cluburilor partenere străine.

Un alt avantaj este că membrul ACR, beneficiar al SC, nu riscă să rămână fără bani într-o țară străină ca urmare a unor plăți neașteptate. Prin acest document este creditat cu o sumă pe care o poate cheltui în limita SC, sumă pe care o va înapoia clubului la întoarcerea sa în țară. Pe baza cupoanelor din *Scrisoarea de Credit* se pot achita costuri ocazionate de reparații și remorcare neprevăzute ale automobilului, asistență medicală (ca urmare a unui accident sau unei îmbolnăviri grave subite), asistență juridică în conexiune cu accidente, taxe pentru expertize tehnice, amenzi contravenționale, precum și alte cheltuieli.

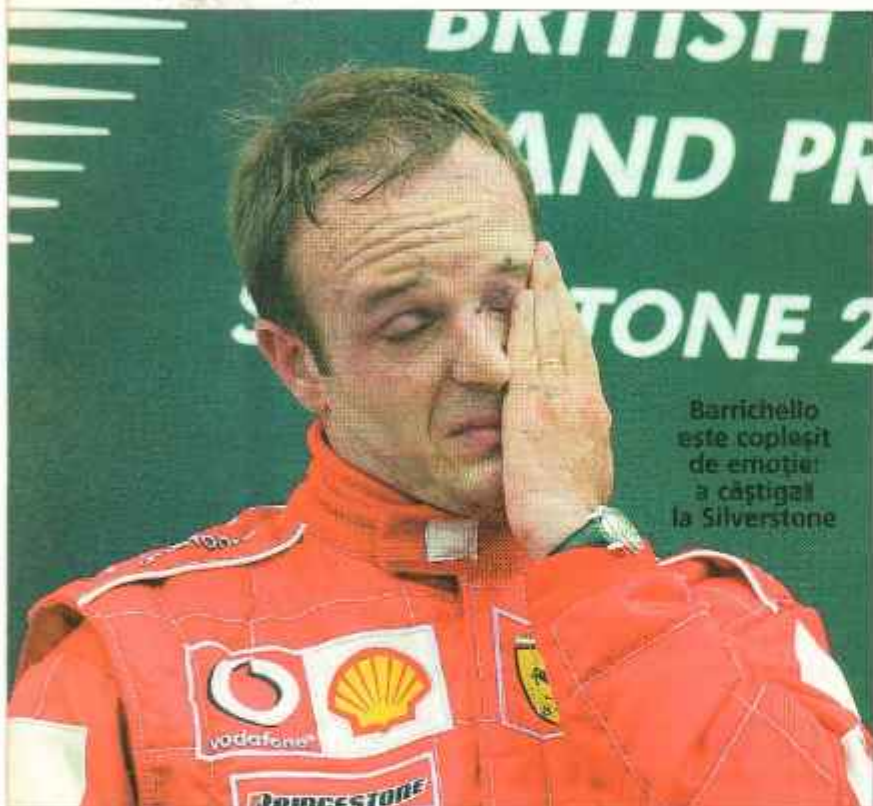
Pentru a beneficia de o *Scrisoare de Credit* se impun anumite condiții: autoturismul propriu să nu fie mai vechi de 8 ani, să aibă Inspectia Tehnică Periodică efectuată la zi și o verificare tehnică generală a autoturismului cu maximum 14 zile înainte de solicitarea *Scrisorii de Credit*.

Membrii ACR beneficiază, de asemenea, de un alt avantaj deosebit. La primirea *Scrisorii de Credit*, acesta va achita doar 24 euro, pentru SC în valoare de 600 euro, și, respectiv, 33 euro pentru SC în valoare de 1100 euro, plătită în lei la cursul zilei.

Scrisoarea de Credit nu este valabilă pe teritoriul României.

A revenit spectacolul

Sezonul 2002 a fost unul dintre cele mai puțin disputate din istoria *Formulei 1*. De vină a fost superioritatea incontestabilă a mașinilor *Ferrari* și a campionului mondial, Michael Shumacher. La începutul acestui sezon, Federația Internațională de Automobilism (FIA) a introdus câteva schimbări de regulament menite să readucă spectacolul în cursele de *Formulei 1*.

Barrichello este copleșit de emoție: a câștigat la Silverstone

Anul trecut erau vehiculate tot felul de posibile schimbări pentru cel mai puternic campionat de automobilism. Se spunea că mașinilor clasate pe primele poziții trebuie să li se monteze greutate. Doar așa se putea reduce diferența dintre ele și urmăritori. Alții erau de părere că mai interesante sunt cursele pe ploaie. În concluzie, trebuiau udate pistele înainte și în timpul cursei. Iar o altă parte dintre amatorii de propuneri au sugerat că mai bine ar fi retras din curse Michael Shumacher pentru că oricum nu are rival.

Din fericire, FIA nu a ținut cont de nici una dintre aceste sugestii. Deși sistemul greutate-

lor se aplică în campionatul european de turisme (din cauza dominației *Alfa Romeo*), el nu era viabil pentru *F1*. În schimb Federația a decis că vor exista două sesiuni de calificări, una vineri și una sâmbătă. Rolul primei sesiuni este acela de a stabili ordinea de plecare în a doua sesiune. De asemenea, în calificări se face un singur tur de pistă, iar mașina desemnată pentru a pleca este singura care are acces pe pistă. Din acest an nu se mai folosesc motoare diferite pentru calificări și cursă. Ceea ce a influențat însă foarte mult grila de start a fost cantitatea de ben-

zină din rezervor. Odată ce mașina a fost alimentată înaintea calificărilor, ea nu mai poate fi alimentată decât în cursă. Modificarea a dus la surprize pe grila de start. Acum primele locuri nu mai sunt rezervate exclusiv celor mai bune mașini.

Începutul de sezon a arătat însă aceleași echipe în lupta pentru puncte: *Ferrari*, *Williams* și *McLaren*. Echipele mai mici au avut doar satisfacții trecătoare, cum a fost victoria cu peripeții a lui Giancarlo Fisichella (*Jordan*) în Brazilia. S-a simțit însă o schimbare. *Ferrari* nu a mai dominat. *Williams BMW* s-a prezentat bine în ciuda problemelor de fiabilitate pe care le au motoarele, iar *McLaren* a adus un nou pretendent la titlu în persoana tânărului Kimi Raikkönen. A patra echipă care a încercat să intre în liga superioară a fost *Renault*. Din păcate, producătorul francez nu a reușit să crească rezistența motoarelor. Dublul abandon, din chiar Marele Premiu al Franței, a fost o lovitură grea pentru *Renault*.

Ferrari este în continuare cea mai competitivă echipă. Mașina este rapidă și mai ales fiabilă. Practic, motorul acestor mașini nu cedează, iar piloții echipei (Rubens Barrichello

și Michael Schumacher) au experiența necesară pentru a se folosi la maximum de el. Victoria *Ferrari* nu ar fi nici în acest an o surpriză.

Williams BMW este echipa cu cel mai puternic motor, estimat la aproape 900 CP. Cei doi piloți, Juan Pablo Montoya și Ralf Schumacher au la rândul lor o experiență vastă în *F1*. Din păcate, ei nu pot evita defectările ocazionale ale foarte pretențiosului motor. În lupta cu rivalul principal, Michael Schumacher, doar Montoya contează, pentru că fratele Ralf Schumacher a dezamăgit prin lipsa de combativitate.

McLaren Mercedes a fost mult timp singura care a ținut piept italienilor. Anul acesta ei încă mai concurează pe mașina din sezonul trecut. Prototipul pregătit pentru sezonul 2003 a picat mai multe teste, printre care și acela de securitate. Unele probleme au fost remediate, dar deocamdată Kimi Raikkönen și David Coulthard nu vor alerga pe mașini noi. Ca atare, talentul lui Raikkönen nu poate fi exploatat la maximum, iar poziția a doua pe care o deține în clasament este greu de îmbunătățit.

În *Formula 1* se duce însă și o altă luptă. Este vorba de lupta producătorilor de pneuri. Cei doi pretendenți la coroană sunt *Bridgestone* și *Michelin*. Anul trecut *Ferrari* a beneficiat de o atenție aparte din partea japonezilor de la *Bridgestone*. Au existat zvonuri care au spus că italienii au cauciucuri mai bune decât toți competitorii, inclusiv cei echipați de același producător. Anul acesta *Michelin* este cel care pare să fi oferit cea mai bună soluție pentru aderența bolizilor. În sprijinul acestei idei sunt victoriile în tandem ale piloților *Williams* care beneficiază de cauciucuri franceze produse de *Michelin*.

* Datorită modificărilor de regulament, dar și evoluției constante a mașinilor avem un sezon 2003 nesperat de spectaculos. Elemente neprevăzute, cum au fost ploaia din Brazilia sau fanaticul religios care a intrat pe pista de la Silverstone (foto, în medalion), au adus un plus de atracție într-un campionat care se anunța plicticos. Mai presus de toate este însă clasamentul care se menține foarte strâns, atât la piloți cât și la constructori. S-ar putea ca și în acest sezon să câștige Michael Schumacher și *Ferrari*, dar măcar de data aceasta o vor face luptând din greu.

text Mugurel Mărgărit

in direct

Indianapolis Calificari - Sambata
Marele Premiu 27 Septembrie ora 21:00
al SUA Cursa - Duminica
28 Septembrie ora 21:00

Obiectiv depășit

Cea de-a zecea ediție a C.M. de natație ne-a produs satisfacția de a consemna cucerirea primei medalii mondiale din istoria inotului masculin autohton. În Palatul San Jordi din Barcelona, **Dragoș Coman** a intrat în finală cu al optulea timp, câștigând medalia de bronz în prima zi a competiției, la 400 m liber. Performanța sa este cu atât mai valoroasă întrucât a fost singurul european prezent pe podium alături de doi australieni – celebrul Ian Thorpe și Grant Hackett. În plus, Coman (n. 16.10.1980) l-a devansat pe eternul său rival din ultimii trei ani, care-l învingea sistematic pe la toate concursurile, vicecampionul european Massimiliano Rosolino. Ca simetria să fie perfectă, în ultima zi a întrecerilor, **Beatrice Nicoleta Coadă-Cășlaru** a obținut (ca și acum doi ani, în Japonia), locul al treilea la 400 m mixt. „Bichi” a salvat astfel onoarea orașului de origine, celelalte două brăilence absente: Camelia Potec – bolnavă, Diana Mocanu – într-o ciudată expectativă vizând probabil

Olimpiada de la Atena. Cu acest bilanț, delegația noastră și-a îndeplinit obiectivul cu două sute la sută, speranțele inițiale convergând către Simona Păduraru, care s-a clasat însă doar pe locul 7 la 400 m liber.

La 28 de ani, Cășlaru (stânga) a cucerit cea de-a 21-a medalie a sa la J.O., C.M. sau C.E. (Aur – Jana Kloškova, Ucraina – în centru – și argint – Eva Risztov, Ungaria).

Centenar și legendă

Ca de obicei, luna lui Cupitor polarizează atenția tuturor iubitorilor sportului prin desfășurarea celei mai prestigioase competiții cicliste din lume – **Turul Franței**. În plus, ediția din această vară (a 90-a) a marcat centenarul existenței Marelui Buclă. De asemenea, toți ochii erau ațintiți asupra americanului **Lance Armstrong** în încercarea sa de a obține cel de-al cincilea triumf consecutiv. Ei, bine, cu toate că a fost conturată mult mai greu, victoria l-a revenit texanului de la US Postal, care, la aproape 32 de ani (născut la 18 septembrie 1971), deși recunoaște că ideea retragerii este pe aproape, se gândește totuși la cel de-al șaselea succes în anul viitor. Lance a egalat astfel performanțele stabilite de spaniolul Miguel Indurain (cîntuplu campion la rând în perioada 1991-1995), de francezii Bernard Hinault (1978-1985) și Jacques Anquetil (1957-1964) sau de belgianul Eddy Merckx (1969-1974) – toți cucerind laurii de câte cinci ori.

Dacă Armstrong a intrat astfel în legendă, există ceva însă care îl deosebește față de valoroșii săi predecesori: cu aproape trei ani înainte de a începe senzaționala serie de

reușite, Lance a fost diagnosticat cu un cancer testicular, metastaza afectând creierul și plămânii. Potrivit unor medici, avea doar trei la sută șanse de supraviețuire! Intervenții chirurgicale, sedințe de chimioterapie și o voință de fier (doar Armstrong înseamnă „braț puternic”) l-au făcut să revină în sa pentru ca la 25 iulie 1999 să obțină prima victorie în Turul Franței.

Spuneam că, în ediția din acest an, Armstrong s-a impus mult mai greu decât în alte dăți. Dacă finalmente a ocupat primul loc, devansându-l pe germanul Jan Ullrich și pe kazahul Aleksandr Vinokurov, aceasta s-a datorat și unui gest rarism de fair-play: În etapa a 15-a (din cele 20), Lance a suferit o căzătură. Aflat într-un grup urmăritor, Ullrich nu numai că nu l-a depășit, dar a făcut semn și celorlalți să-l aștepte pentru a reveni. Urmarea: Lance a câștigat runda la finis...

În urmă cu doi ani, în același Tur al Franței, americanul făcuse un gest similar în favoarea germanului. Duritatea întrecerii nu a estompat legea sportivității.

pagină realizată de
P.-L. Dumitrescu

O PRINZI NUMAII LA SIAB

SALONUL
INTERNATIONAL DE
AUTOMOBILE
BUCUREȘTI

2003

26 SEPTEMBRIE - 5 OCTOMBRIE 2003

ROMAERO BĂNEASA

D-J: 10:00-20:00 V-S: 10:00-21:00

Noul Power Mac G5.

Disponibil în limita
dorinței de a vă
schimba perspectiva.

NouMax

Str. J.S. Băchi, Nr. 1A, Sc.B. Ap. 20, București, Sector 2.
Tel: (4021) 230 7057, (4021) 231 0361.
Fax: (4021) 230 2704, E-mail: nmox@itcnet.ro

Authorized Dealer
and Service Provider

BRANDSTORMING

Pentru că vindem computere diferite, am
învățat să fim alfel. Să fim simpli, eficienți, de
încredere. Alfel spus, am învățat să fim la
întâlnirea computerelor pe care le promovăm.

Și la împlinirea așteptărilor clienților noștri.
Dacă vrei un computer diferit, servicii
deosebite sau pur și simplu o informație
aparte, alege un dealer care gândește altfel.

VIATA DIMINEAȚA

jucăm
la mare...
Distracție

silvia,
florin,
gabriela,
sorin și
cristina

te fac
să deschizi
ochii cu
... Plăcere.

În Direct Din Aqua Magic, în fiecare Dimineată,
De luni până vineri, de la ora 9.

Transfer ratat

A fost cea mai mare afacere din presa scrisă românească, dar și un scandal de proporții. *Ringier* a plătit aproape 7 milioane de dolari pe *Pro Sport*, dar Ovidiu Ioanițoaia și echipa sa de jurnaliști care au creat ziarul de sport numărul 1 din România au decis să treacă în tabăra adversă la *Gazeta Sporturilor*. Acum lupta dintre cele două cotidiene de sport se anunță chiar mai palpitantă decât cursa pentru câștigarea campionatului de fotbal.

Ovidiu Ioanițoaia:
**„Ringier n-a știut
ce-a cumpărat”**

Răzvan Cornețeanu:
**„Nu voi dezarma
așa ușor”**

„Nu concep să fac gazetărie cu zia

– Domnule Ioanițoia, ați fost acționar în *Pro Sport Group*, editorul *Pro Sport*?

– Am avut 15% din acțiuni.

– Ați făcut o afacere bună vânzând grupului *Ringier*.

– *Ringier* a făcut un deal mai bun decât noi.

– Regreți acum vânzarea ziarului?

– Da, mie îmi pare rău că a trebuit să se vândă ziarul și să se bulverseze ceva ce mergea bine.

– Ați fost obligat să vă vindeți sau ați decis asta pentru că era mai avantajos să vindeți la pachet cu Adrian Sârbu?

– Una din condițiile tranzacției a fost ca *Ringier* să cumpere tot pachetul. Ei au zis că nu-l interesează decât dacă cumpără tot.

– Ce angajamente și-a luat *Ringier* față de dumneavoastră?

– A fost o discuție privind unele înțelegeri de fidelitate și nu am ajuns la nici un rezultat. Numai că până la urmă discuțiile au rămas în stadiul promisiunilor și a formulei repetate că „veți fi very happy”. Dar de la vorbe la fapte a fost un drum care nu s-a făcut. Una peste alta, plecând de la o companie românească, în opinia lui *Ringier* structurată în mod haotic, dar care pe segmentul de ziar a făcut aproape două milioane de dolari beneficiu în ultimii trei ani, la o mare companie multinațională revărsată în opt țări, nici eu și nici oamenii mei nu câștigam nimic.

– Cine v-a făcut promisiunile?

– Inițial varianta pe care noi n-am acceptat-o din start era ca ziarul să intre în divizia de ziare a lui *Ringier* care ar fi presupus nu o integrare, ci o subordonare față de Cornețeanu. Am considerat că nu este normal ca Răzvan Cornețeanu, care conduce ziarele, să ne conducă pe noi, socotind că nu are atâția ani de viață câți am eu de presă. S-a depășit această situație și atunci s-a revitalizat această societate care se cheamă *Sport Rom*, în care eu eram director ca să zic așa pe picior de egalitate cu domnul Cornețeanu. Dar era o poziție mai degrabă falsă pentru că toate instrumentele pe care le aveam la dispoziție la *Media Pro*, însemnând publicitatea, marketingul, producția, difuzarea, toate au trecut în subordinea lui.

– Este totuși modul de organizare a *Ringier*-ului, cu editorialul separat de business.

– Este treaba lor. Eu am tot respectul pentru filosofia *Ringier*, dar am considerat că eu

personal nu pot lucra după această filosofie. Nu există nici o dovadă că sistemul și oamenii lui *Ringier*, care au funcționat la *Gazeta Sporturilor* timp de un an de zile, bătută, dacă nu ridiculizată de *Pro Sport*, oamenii și sistemul lor sunt superioare.

– Sunteți ziarist, de ce vă doreți totuși și pârghii financiare?

– Ca să putem răspunde de ziar, ca să știm exact ce se întâmplă cu ziarul în fiecare moment.

– Dar aveți un buget la dispoziție pe care puteați să-l negociați de la început.

– Nu aveam un buget clar pentru partea editorială. Era, de pildă, discuția celui de-al treisprezecelea salariu, care era condiționat de îndeplinirea unui buget de publicitate. Pe lângă toate astea, m-a deranjat tratamentul, faptul că nu am izbutit în toată această perioadă să discutăm cu vreunul dintre oamenii *Ringier* care să fie de profesie ziarist, am discutat numai cu finanțisti. Iar chestiunile profesionale se amânau mereu, ei spunând asta o vom discuta data viitoare și data

viitoare devenea data viitoare și tot așa până când am simțit că nu are nici un rost.

– De ce ar fi dat *Ringier* șapte milioane de dolari pe *Pro Sport* dacă nu și-ar fi dorit echipa asta?

– Mie mie teamă că *Ringier* nu a știut ce a cumpărat. Să vă spun de ce. Cam la vreo 4-5 luni după ce s-a perfectat tranzacția, au intrat în biroul ăsta trei reprezentanți ai *Ringier* în România și pe dulap se aflau o grămadă de diplome și o grămadă de trofee. Au întrebat ce-i cu ele. Le-am zis că alea sunt trofee primite de ziar sau de mine. Au fost de-a dreptul șocați și în acel moment mi-am dat seama că habar nu aveau ce cumpăraseră. Erau niște elvețieni, probabil de bună credință, care nu aveau nici o informație de pe piața presei românești. Or, nu e numai o chestiune de orgoliu, e și o chestiune de strategie să nu pui pe picior de egalitate în presa românească pe Ioanițoia cu Cornețeanu. Ori cumpăraseră un hotel, ori cumpăraseră un ziar pentru ei părea să fie același lucru.

– Nu considerați că și dumneavoastră aveți prea puține informații legate de modul de lucru al *Ringier* când ați acceptat deal-ul?

– V-am spus că dealul, sub o formă sau alta, mi-a fost impus. Dacă ar fi fost după mine nu aș fi vândut ziarul niciodată. Nu era momentul să vinzi un ziar care era bine așezat pe piață, era un brand puternic.

– Asistăm acum la promovarea TV a unui brand cu totul neobișnuit, *Echipa lui Ioanițoia*.

– Asta e o echipă pe care am format-o acum doisprezece ani și care, în proporție de 85%, a rămas aceeași.

– Dar credeți că cititorii vor face distincția între *Pro Sport* actual și cel al echipei Ioanițoia?

– Sper că o vor face. După părerea mea, aici e eroarea de calcul pe care o face *Ringier*. Cititorii de sport vor veni după noi.

– De ce n-ar putea face echipa lui Țopescu ce a făcut echipa lui Ioanițoia?

– S-ar putea să facă, nu neg, dar rămâne să vedem. Una e să vorbești despre o prezumție și alta este să vorbești despre o certitudine. Cu defectele și cu virtuțile noastre am făcut două ziare pe care le-am luat de la zero, pe care le-am lăsat în *pole-position*: așa a fost cu *Sportul Românesc*, așa e și cu *ProSport-ul*.

re ieftine și oameni prost plătiți"

– Nu e prea mult să o luați de la început pentru a treia oară?

– Nu, nu e prea mult, e doar o altă provocare, e un demers dificil. Există fără îndoială un risc, căci *Ringier* e un trust puternic, bine structurat, are niște legi pe care trebuie să le respect, dar care nu se potrivesc cu legile din mintea mea.

– Dar nici trustul românesc la care treceți, *Intact*, nu se poate lăuda cu mari performanțe în domeniul presei scrise.

– Probabil că de-aia *Intact* a și făcut acest pas. *Antena 1* e un post redutabil, poate vor să facă și în domeniul presei scrise ce au făcut în domeniul imaginii. Ca să fie lucrurile și mai limpezi, repet: nici un fel de discuții nu am purtat eu cu nimeni de la trustul *Intact*, atâta timp cât nu demisionasem, toate discuțiile le-am purtat după data de 16 iunie, când am demisionat.

– Ce vă garantează că veți avea aici mai multă libertate și putere decât la *Ringier*?

– Multe dintre înțelegerile noastre sunt, firește, atinse de confidențialitate. Dar puteți fi sigur că nu aș fi făcut acest pas dacă nu aș fi avut niște garanții.

– Veți avea o participare la această companie?

– Nu, nu s-a discutat asta. Nu avem orgolii de genul ăsta. Pare un discurs populist, dar principalul lucru care mă interesează nu este statutul financiar, pentru că eu am o vârstă și o stabilitate financiară. E vorba despre ceea ce li se oferă oamenilor, *Ringier*, după părerea mea, nu oferea oamenilor ce meritau ei.

– Totuși, experiența vă arată că a lucra pentru patron înseamnă a avea atâta putere câtă vă dă el.

– Dacă aș fi avut suficienți bani, probabil mi-aș fi făcut ziarul meu. Pe de altă parte: să risc toți banii pe care i-am adunat într-o viață de om într-o întreprindere care, chiar într-o proporție mică, poate să eșueze? Eu sunt convins că nu va eșua. În momentul actual, raportul la numărul de exemplare vândute este net în favoarea *Pro Sport*, pentru că i-am lăsat un brand foarte puternic. Dar sperăm că, în decurs de câteva luni, vom izbuti să egalizăm tirajul și după aia să-l depășim.

– Lumea a rămas totuși mirată că v-ați dus spre *Intact*, marele concurent al *Media Pro* din care ați făcut parte atâta vreme. Nu a avut *Media Pro* nici o intenție de a vă întinde o mână de ajutor când a văzut că sunteți în dificultate?

– Nu a mai existat nici o comunicare cu Adrian Sărbu și el nu are absolut nici un amestec în această poziționare a noastră. Pe de altă parte, pe lângă faptul că e prevăzut în contractul de vânzare-cumpărare ca Sărbu să nu mai facă un alt ziar de sport, nici nu s-a pus această problemă. În plus, am avut pe lângă oferta *Intact*-ului alte două oferte importante

de negociat. Dacă nu am fi avut nici o altă ofertă, probabil că am fi rămas la *Ringier* și am fi strâns din dinți. Era o pâine de mâncat pentru 120 de oameni. Cu foarte mulți dintre ei *Ringier* a încercat să negocieze și cu unii chiar a negociat. Au fost convinși că plec eu, pleacă Tolontan și că le rămâne lor colectivul ăsta de 90% și că așa o încropesc. N-a izbutit să întoarcă nici unul dintre cei 120 de oameni, nici bodyguarzi, nici șoferi, nimeni.

– Se spune că veți schimba din nou *Gazeta Sporturilor*. Nu e o schimbare survenită prea aproape de ultima schimbare, care la rândul ei e aproape de penultima și așa mai departe?

– Nu știu ce să zic, cântărim și noi lucrurile și le decantăm și sper să alegem soluția cea mai potrivită. În momentul de față nu am luat nici o decizie, dar va trebui să aducem către ziar un număr cât mai mare de cititori.

– Nu vă va fi ușor. *Ringier* s-a afirmat pe piață, e cel mai mare publisher din România.

– *Ringier* a trimis în România niște oameni care nu se pricep deloc la comunicare. De ce crezi că eu, la 57 de ani, cu atâtea premii și trofee, trebuie să mă simt complexat în fața lui Landholt, care are 31 de ani? Pentru că e elvețian? Nu mă interesează că e elvețian, nu știu această meserie, e un tip mediocru. Eu nu

concep să fac gazetărie cu ziare simple, ziare ieftine și cu oameni prost plătiți. Eu vreau să fac ziare de lux, cu cheltuieli mari și cu oameni bine plătiți. Le-am zis: dacă nu-mi asigurați o creștere a salariului de 10% pe următorii trei ani, eu nu vin.

– Ați fi putut spune: „nu mai vând acțiunile mele“.

– Aveam obligații morale. Sărbu, am să spun asta cât trăiesc, s-a purtat cu noi ca un boier. Sigur, și el are restricțiile lui, limitele lui, dar e un tip care a înțeles foarte bine, pentru că a fost ziarist. Nu a fost ca businessmen-ii ăștia care nu vorbesc despre oameni, ci despre cifre. Eu le-am spus: „dacă aveți nevoie de un paznic aici, Comețeanu e cel mai bun, dar dacă aveți nevoie de un ziarist, atunci păstrați-vă ziaristul.“

– Ei au mizat mult pe persoana lui Comețeanu și cu succes până acum.

– Nu e nici o supărare, au rămas cu Comețeanu. E posibil să câștige, dar eu nu cred. Eu nu am nici un fel de ranchiună împotriva lui *Ringier*, pur și simplu nu ne-am înțeles. Mi s-a întâmplat să și divorțez, dar am relații civilizate cu fosta nevastă. Eu nu spun că în *Ringier* sunt paranoiici, sunt nu știu cum. Au doar un sistem care nu se potrivește cu al meu. Nu cred că se poate face presă așa.

Așteptându-i pe occidentali

Este mai degrabă o situație ilară. De zeci de ori telefoanele sună zilnic în biroul lui Cătălin Tolontan, iar ziaristul dă mereu aceeași explicație: „Nu, nu suntem *Pro Sport*, suntem *Gazeta Sporturilor*. Ba da, sunt Cătălin Tolontan. Nu, nu mai e *Pro Sport*, dar e tot Ferdinand 99“. Pentru mulți cititori treaba e confuză de tot, deși a făcut valvă destulă: *Pro Sport* nu mai e pe Ferdinand 99, în locul ei e redacția *Gazeta Sporturilor* formată din foștii redactori ai *Pro Sport*, ziar care are redacția pe Glucozei 5 cu foștii redactori de la *Gazeta Sporturilor*.

Cu fața sobră, privirea îndărită, vocea serioasă și adesea prea pasională, acest băiat arată că este dispus să se lupte pentru o idee chiar dacă n-avea nici pe departe șamul șefului său. E adevărat, nu șamul pare să-l preocupe pe Tolontan. Fostul inginer IT este mai degrabă interesat de meseria lui de ziarist pe care, spune el, „am început-o privind, ca toți ceilalți, la presa occidentală și am făcut-o așteptându-i pe occidentali“. Așteptarea a luat sfârșit la finele anului trecut, când trustul elvețian *Ringier* a cumpărat *Pro Sport*. Dar a fost o mare deziluzie. Tolontan: „Cel mai mare trust de presă din România s-a

dovedit incapabil să aprecieze niște ziarști valoroși. Și-au imaginat că-i pot ține la un salariu de 200 de dolari pe lună“.

Să învingă *Pro Sport* chiar cu oamenii care l-au creat, este probabil singura formulă pe care Voiculescu n-a încercat-o până acum, dar asta nu-i asigură din start reușita. Căci o parte a succesului *Pro Sport* se datorează nu doar excepționalei echipe a lui Ioanițoia și Tolontan, ci și libertății pe care Sărbu le-a acordat-o la *Media Pro*. „Cu Sărbu am avut dispute, dar întotdeauna găseam o cale de-a le rezolva convenabil pentru ambele părți“, spune Tolontan. Echipei îi rămâne doar să spere că se va întâmpla la fel și cu Voiculescu.

„Cei care și-au făcut planuri că Pro

– Domnule Cornețeanu, cum a ajuns grupul *Ringier* o sperietoare pentru ziaristi?

– Care sperietoare și care ziaristi? *Ringier* nu are cum să fie o sperietoare atâta timp cât are 400 și ceva de angajați. Și atâta timp cât este cel mai mare trust de presă, care își plătește oamenii mai bine decât oricare alt trust de presă, în dolari sau în euro.

– Nu puteți nega că au plecat oameni buni de la *Ringier* în ultima perioadă.

– Cu mult mai puțini decât au plecat de la alte trusturi. Dacă vorbim de *Capital*, aici avem foarte mulți oameni cu o vechime impresionantă, cu toate că vârsta lor nu este foarte mare. *Ringier* și-a păstrat și își va păstra statutul de rampă de lansare pentru oamenii valoroși.

– E un fapt fără precedent ce s-a întâmplat cu *Pro Sport*: o redacție întreagă a părăsit ziarul.

– L-ai citat pe Ioanițoia, care într-o intervenție la *B1 TV*, conform obiceiului românesc ca hoțul să strige hoții, era sâderat că *Ringier* a avut tupeul să schimbe trei pagini în care ei invitau cititorii *Pro Sport* să citească *Gazeta Sporturilor*. Este, într-adevăr, un fapt fără precedent să participi la o negociere cu un trust multinațional, să dai din cap că „da, suntem parte din acest deal, facem treabă la *Ringier*”

și, după câteva luni de zile, să faci tot ce poți să pleci împreună cu echipa cu care te-ai transferat aici.

– Au fost oameni care au primit cu bucurie vestea că vor lucra într-un trust mare cum este *Ringier*.

– Tolontan spunea asta, dar eu îmi păstrez rezerva. Din relația mea cu oamenii veniți de la *Media Pro*, am aflat că n-au fost fericiți deloc. Au fost unii, cum era Tolontan, care, în mod ipocrit sau nu, încerca să însuflească pozitivism: lasă că ne ducem, facem. Cât de mult credea chestia asta s-a văzut ulterior.

– E totuși curios cât de ușor ați renunțat la echipa lor...

– E curios pentru cei care nu cunosc foarte multe detalii. Nu și pentru cei care știu ce s-a întâmplat aici în fiecare minut, oră, zi, noapte. A fost o adevărată luptă pentru a-i ține, pentru ca lucrurile să fie rezolvate rezonabil. *Ringier* n-a făcut nici o mișcare pentru a-i pierde. Compania a spus „vă vreau” și ei, la un moment dat, după ce ne-am căsătorit, au divorțat. Ceea ce s-a fabulat în presă, majoritatea lucrurilor care s-au afirmat pe la televiziune, cu sau fără carismă, sunt bazaconii.

– Faptul că reprezentanții *Ringier* n-au discutat cu oamenii lui Ioanițoia decât după ce și-au

dat toți demisia denotă totuși puținul interes în a vă păstra jurnaliștii.

– Asta-i unul dintre lucrurile pe care ni le reproșăm retroactiv. Dar, privind la rece din postura omului care a participat la negocieri, intră tot la capitolul justificări gratuite și lipsite de valoare, din partea lor. Orice încercare de a discuta cu echipa lor din interior a fost interpretată ca o încercare de a-i ocoli pe cei doi lideri, Ioanițoia și Tolontan. S-au chinat și au reușit să închidă toate porțile de comunicare mai puțin cu cei doi lideri.

– Nu cred că vreți să zugrăviți ca un succes faptul că *Ringier* nu a reușit să rețină nici un om din fosta echipă a *Pro Sport*.

– *Ringier* nu a încercat să rețină nici un om atâta timp cât Cătălin Tolontan a venit aici cu topul de demisii, prezentând niște argumente care nu aveau nici o legătură cu compania. Nici unul din motivele lor nu este cuantificabil: grija față de cititor, perspectiva și viziunea pentru 2004 etc.

– Au cerut o mărire de salariu de 10% în fiecare an. Înseamnă asta prea mult pentru *Ringier*?

– Asta-i versiunea lor. Versiunea noastră spune altceva. Ei veneau de la *Media Pro*, de la un sistem de salarii în lei. În general deviza *Ringier* față de această echipă *Media Pro* a fost „nu schimbăm”. e o echipă bună, funcționează. Până la urmă s-a ajuns la concluzia că dacă *Ringier* beneficiază de sistemul de plăți în hard currency, de ce să nu beneficieze și ei. S-a luat un curs foarte prietenos, așa, de prin octombrie anul trecut, când s-a făcut ultima actualizare, curs care îi ajuta foarte mult în sensul că erau mai mulți dolari. Asta a fost a doua cedare a *Ringier*. N-au trecut nici două săptămâni și, la a doua vizită a managerilor elvețieni, s-a pus problema că vor și o creștere în dolari. S-a ajuns la a treia concesie consecutivă din partea *Ringier* în care s-a agreat o creștere de peste 5% real, la valoarea dolarului. Și apoi, la vizita managerilor elvețieni din martie, s-a ridicat în mod ridicol problema: ce facem cu salariile în 2004? Cred că 99% din managerii care fac afaceri în România ar fi explodat. Elvețienii au spus doar atât: „Hai să discutăm despre salariile din 2004 când se discută toate aceste lucruri în *Ringier*, adică în toamnă”. Elvețienii i-au ținut pe oamenii lui Ioanițoia în puf, pe burice degetelor.

– Dacă ideea era să păstrați ce funcționa, însemna să păstrați și sistemul lor de organizare în care directorul Ioanițoia avea și pârghii economice la dispoziție.

– În primul rând că există un sistem de companie. Noi când am vorbit de „neschimbări”, am vorbit de partea editorială. În *Ringier* atuurile pentru toate publicațiile noastre care câștigă bani reali au fost că editorialul este

Ucenicul Topescu

În biroul său din clădirea *Aerofina*, unde se află noul sediu al *Pro Sport*, vestitul crainic de televiziune tocmai își pregătește editorialul pentru a doua zi. Îl scrie cu stiloul, îngrijit, pe o coală albă și nu la calculator. Extrem de amabil, solicită doar câteva minute înainte de a accepta interviul neprogramat. Urmărește cu atenție buletinul de știri sportive de la televizor, apoi își piaptână cu atenție părul pentru scurta ședință foto. Semne că Cristian Topescu și-a luat serios treaba în primire. Comentatorul vedetă are un nou job: făcător de gazete. Dacă se pricepe la asta? Topescu: „Sunt în perioada de ucenicie. Am învățat cum se discută sumarul, cum se pregătește următorul număr”

Un răspuns sincer, dar care ar putea să-l pună pe gânduri pe Răzvan Cornețeanu, directorul executiv al diviziei de ziare a *Ringier*. De ce a acceptat un om atât de echilibrat ca Topescu și la o vârstă la care alții își savurează pensile, o sarcină atât de dificilă și oarecum riscantă pentru reputația lui? Unul dintre motive ar putea fi oferta financiară a *Ringier*. Topescu a venit pe un salariu mult mai mic decât cel al lui Ioanițoia, dar destul de generos din partea *Ringier* ținând cont de

nevoia stringentă a trustului de a face rost de un nume răsunător. Topescu susține că argumentul *Ringier* a fost mai degrabă unul moral: „Mi-au spus că au nevoie de imaginea unui om cinstit, corect și necontestat”.

Dacă acestea sunt argumentele, *Ringier* nu putea face o alegere mai bună. „Pe termen lung, un ziar serios va avea șanse mai mari decât unul în căutare permanentă de senzațional. În nici un caz nu vor fi reportaje despre mărirea organului sexual al unui fotbalist”, face referire noul director onorific la un subiect dezvoltat nu de mult, pe larg, în *Pro Sport*. Dar tirajul, readership-ul? „Nu mi s-au fixat ținte de acest gen. Dacă ne facem bine treaba probabil că va ieși și tirajul.”

Sport va dispărea sunt niște poeți"

parte separată și există un singur departament care produce servicii pentru fiecare publicație. Ce rost are să faci două departamente financiare? Lucrul acesta a fost agreat de ei la negocieri și cred că e scris și în contract.

- Ați plătit 7 milioane de dolari...

- Eu nu comentez suma. Asta a fost vehiculată, așa cum a fost vehiculată și ideea că voiam să facem „Fata de la pagina 5 în Pro Sport”. La fel de mare aberație, dar dacă credeți că asta e suma, scrieți. Din punctul meu de vedere a fost o sumă importantă, care era proporțională cu valoarea echipei și a brand-ului.

- Acum, când ați rămas doar cu brand-ul, mai e justificată?

- Nu am rămas doar cu brand-ul, nu este foarte adevărat. Vă aduc aminte că producția, publicitatea, toată această parte comercială între timp a apucat să fie integrată. Avem oameni noi care lucrează pentru Pro Sport cu rezultate foarte bune. N-am avut nici un șoc, decât cel editorial.

- Dar Ringier a mai avut un brand cel puțin la fel de puternic și n-a reușit să facă mare lucru din el... De ce ați cumpărat un alt produs doar pentru brand?

- Cine a spus că l-am cumpărat doar pentru brand? Țineți cont de istorie când faceți aceste afirmații! Ringier a cumpărat Pro Sport ca să îl țină. L-a făcut ofertă de angajare lui Ioanițoaia ca să îl țină, nu doar să pară că l-a făcut ofertă. A plătit aceste salarii pentru oameni pentru că îi aprecia și ca să îl țină. Iar comparația cu Gazeta Sporturilor, care e făcută de mulți răuvoitori, nu există. Vorbim de alte timpuri. În anul 1999, când avea Gazeta Sporturilor, Ringier se confrunța cu probleme financiare și nu mai putea susține cererile și nevoile atât ale Libertății, care pe vremea aia pierdea bani, cât și ale Gazetei, care și ea pierdea bani. Dacă te duci la anul 2003 vorbești de alt film. Ringier a devenit între timp, de departe, cea mai profitabilă companie de presă din România. Suntem numărul unu la orice: la cititori, la cifra de afaceri, la volumul de încasări din publicitate. E numărul unu și la distanță destul de mare. În anul 2003 se justifica pe deplin o nouă investiție. Mai ales că în mare parte investiția era suportată din banii pe care îi produceam noi aici în România și n-au venit foarte mulți bani din Zürich.

- Dacă Ioanițoaia aduce Gazeta Sporturilor la același nivel la care a adus Pro Sport ce faceți, cumpărați înapoi Gazeta Sporturilor și vindeți Pro Sport?

- O iau ca pe o glumă. Dar, în sfârșit, nu știu ce va face Ringier peste nu știu câți ani. Ringier nu s-a canalizat să cumpere neapărat liderul. Gazeta nu era liderul când a cumpărat-o Ringier. Era numărul doi. Puternic nu e cel care insistă

vândă lui Ringier? E o tâmpenie. Lui Ioanițoaia nu i s-a întâmplat nimic. Poate poți să pui problema altfel: dacă patronul Ringier, având în vedere experiențele triste pe care le-a avut cu anumiți români aici, mai este dispus să cumpere alte publicații. Numai în România mai este posibil, dar nu pentru multă vreme. Este treaba mea și a ta, la treizeci de ani, să schimbăm aceste lucruri. Nu mai este treaba lui Ioanițoaia. El a făcut-o, a dat tunul și gata, se va termina la un moment dat.

- Treizeci de ani are și Tolontan și cea mai mare parte dintre ziaristii de la Pro Sport...

- Nu cred că această tristă experiență va influența negativ politica de achiziții a Ringier. Probabil însă că îi va face mai atenți, mai precauți în ceea ce privește legalul. Din chestiile astea înveți, a fost o palmă și pentru noi.

- Ați fost singura persoană din Ringier cu care cei de acolo nu au mai vrut să poarte negocieri. Vă deranjează asta?

- Asta e o tâmpenie. Eu am semnat 10 sau 13 din douăzeci de acte adiționale. Am participat la fiecare întâlnire de negocieri. Mai verificați-vă informațiile.

- Dar după cumpărare, la negocierile cu Ioanițoaia și Tolontan.

- După, eu m-am ocupat de tot ce înseamnă comercial, mai puțin financiar, la Pro Sport. Nu a fost nici o problemă legată de o anumită persoană. A, că aveau o obsesie să nu fie conduși decât de Ioanițoaia pe plan editorial, asta întrebați-l pe Ioanițoaia, că e obsesia lui. Dar cred că era mai mult o problemă de orgoliu personal decât de realitate. Însă conducerea editorială în sistemul Ringier aparține redactorului-șef. Directorii executivi nu se bagă pe zona editorială.

- Ce s-a întâmplat cu vânzările Pro Sport după plecările echipei Ioanițoaia?

- Au crescut pentru că am avut niște subiecte foarte bune și părerea mea este că în ultimele zile vânzările au crescut. Au fost unii care au spus că nu va mai apărea după 1 iulie, uite că a apărut. E prima lor mare decepție. A doua: că se vor prăbuși vânzările. Uite că nu s-au prăbușit. Cei care și-au făcut planuri de genul ăsta, că în trei luni nu știu ce se va întâmpla, sunt poeți. Eu nu mă voi dezarma așa ușor.

pagini realizate de **Dan Törner**
foto **Robert Hanciar**

pe o prostie, ci cel care recunoaște că e o greșală și în acel moment a fost o greșală. S-a ajuns la această concluzie și s-a rezolvat problema extrem de elegant: nu a dat oameni afară, a vândut chiar și în pierdere produsul respectiv.

- Intenția Ringier de a prelua și alte publicații de pe piață...

- Ringier o duce bine și e o chestie logică: producem bani, investim bani.

- În campania de cumpărături ați putea fi dezavantajați de precedentul pe care l-ați stabilit cu Pro Sport.

- Vreți să spuneți: publicația X să vadă ce i s-a întâmplat săracului Ioanițoaia și să nu

Sharm El Sheikh, cea mai apropiată dest

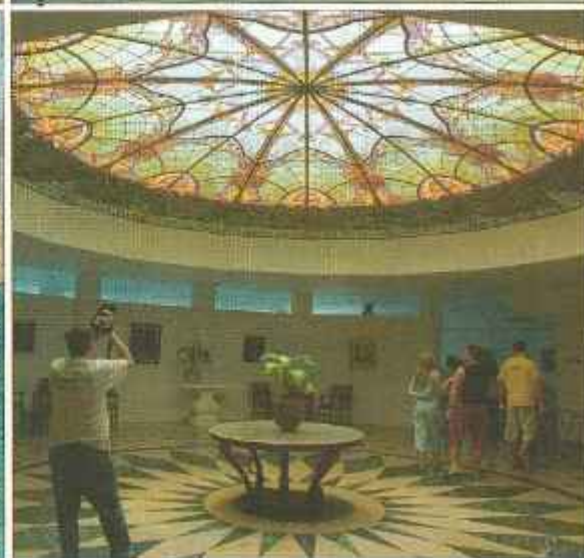
Egiptul fără Piramide, Sfinx sau croazieră pe Nil poate să pară lipsit de interes turistului neavizat dar, după numai două săptămâni (Otopeni!), te trezești la țărmul Mării Roșii, la Sharm El Sheikh, cea mai apropiată destinație ex

În fotoliile de piele galbenă ale celei mai în vogă săli de conferințe din Orientul Mijlociu, aproape că te simți dator să iei o decizie de mare importanță pentru bunul mers al planetei. Normal, atunci când afli că unul dintre aceste fotolii a fost ocupat de către însuși George W. Bush, la prima Conferință de pace de după războiul din Irak. Cu numai câteva luni în urmă, predecesorul său, Bill Clinton, lipsit acum de povara grijilor omenirii, își încerca abilitățile de jucător de golf pe terenul din apropiere, decretând că este unul dintre cele mai bune din câte a văzut el vreodată. Puțin mai departe, dai cu ochii peste cea mai mare piscină din zonă, de fapt un „râu” artificial, cu nenumărate „lacuri” și „cascade”. Iar dacă faci „imprudența” să cobori pe plajă, observi cum, la doar câțiva metri de mal, Marea Roșie pare

un imens acvariu în care fâșnesc pești de toate mărimile și culorile, abia sinchisindu-se de prezența ta în zonă. Toate acestea se petrec la *Movenpick Golf & Resort*, un club de 5 stele („pe bune”), unul dintre cele mai luxoase din Sharm El Sheikh. Despre curățenie, ambianță, camere, dezmățuri culinare sau servicii n-are rost să vorbim. Ar fi o mică împietate, mai ales într-o țară care a înțeles să respecte turistul străin așa cum noi nu respectăm, uneori, nici investitorii. E suficient să știi că, în interiorul clubului, și-au construit reședințe de vacanță Președintele Egiptului, Hosni Mubarak, și Sultanul Omanului, oaspeții acestor vile beneficiind de aceleași servicii, realizate de același personal, ca și turiștii obișnuiți ai hotelului.

Am uitat să vă precizez: Sharm El Sheikh este în mijlocul deșertului. Cât vezi cu ochii, numai

dure arămii de nisip și stâncă, unde temperaturile urcă frecvent peste 50 grade Celsius. În traducere, înseamnă Orașul Păcii și a fost „inventat” de egipteni acum vreo 25 de ani, într-un loc în care, până atunci, nu se întâmpla nimic. Doar câteva case de pescari, pe plajă, așezate sub vreun palmier aproape uscat. Astăzi, datorită apei desalinizate, a infrastructurii aproape perfecte, la Sharm El Sheikh s-a dezvoltat un adevărat paradis turistic în care fiecare găsește ceva de făcut, în afară de plăcuta lăncezeală pe una dintre cele mai frumoase plaje exotice. După gusturi. De exemplu: la 5 ore de mers cu mașina prin deșert se află Sf. Ecaterina, cea mai veche mănăstire locuită continuu din lume (peste 1.600 de ani). La o oră de mers cu iahtul pe mare ajungi la unele dintre cele mai spectaculoase recifuri de corali din lume, din acest

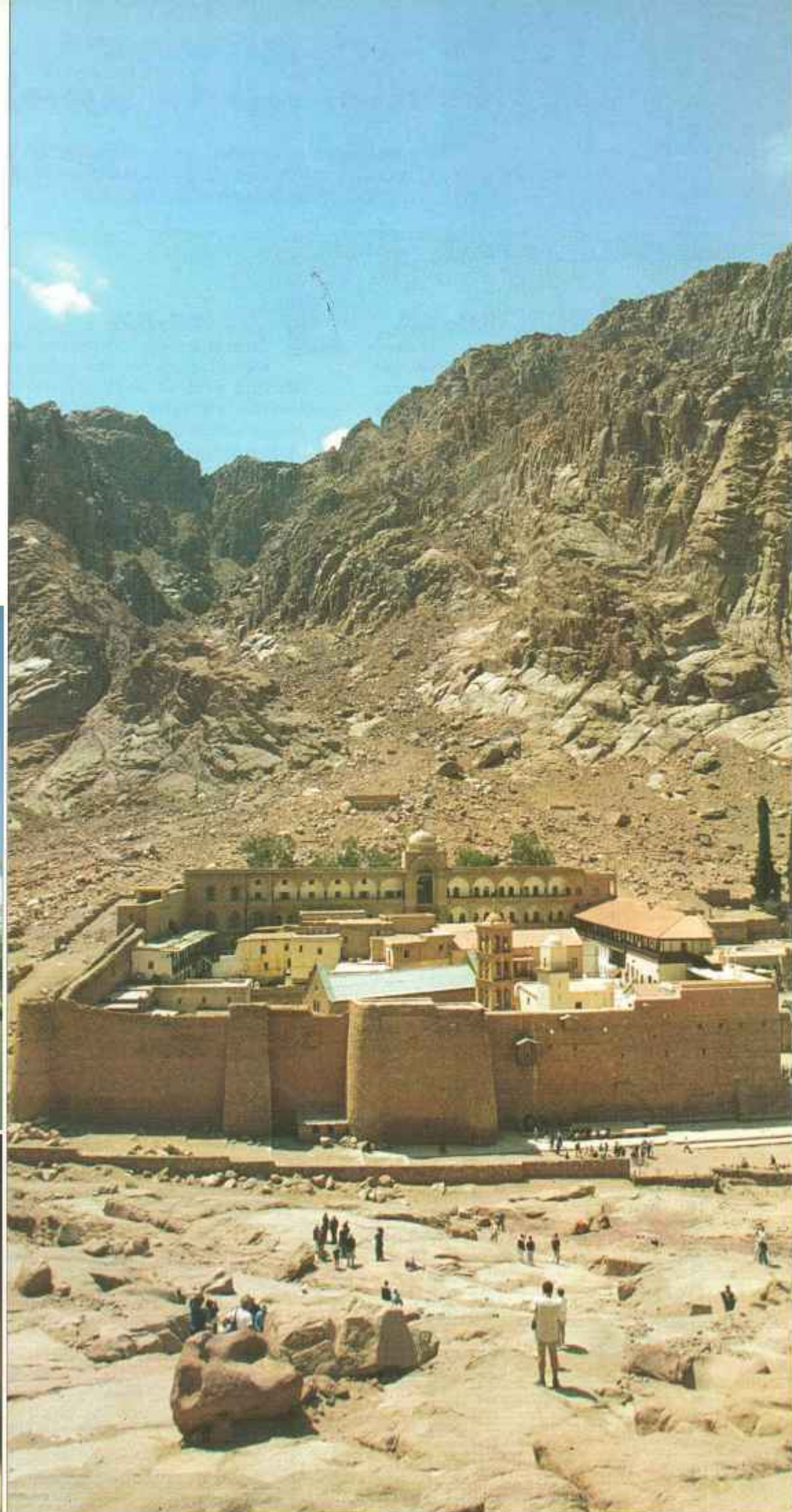
nație exotică

ore și jumătate de zbor (direct de pe
că de România.

motiv Golful Na'ama fiind supranumit „paradisul
diver-ilor”. La câteva minute de mers pe jos sau cu
mașina te trezești în mijlocul orașelului, unde poți
alege între târgurile obligatorii din bazar sau
shopping în stil occidental, curiozități culinare
locale, cluburi, discoteci sau, pur și simplu, o cafea
arabească la „înălțime”, adică așezat în „canapele”
scobite în stâncă, la câteva zeci de metri deasupra
orașului. Și de acolo, de sus, privind panorama
unui oraș atât de tânăr așezat pe un tărâm atât de
bătrân și plin de mituri (Biblia spune că pe
Muntele Sinai Dumnezeu i-a dictat lui Moise cele
10 porunci), ajungi să nu mai regreti că ai ajuns în
Egipt și n-ai văzut Piramidele și nici Sfinxul.

text **Alexandru Arion**

foto **Octavian Tîbăr**

Caracteristica lunilor august - septembrie

Perioada va fi deosebit de tensionată mai ales pe la mijlocul ei. Relațiile nefaste pe care le va face Mercur în Fecioară ar putea aduce dificultăți în ceea ce privește sănătatea sau semnarea unor documente oficiale.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04.)

Sănătatea v-ar putea crea unele neplăceri mai ales dacă aveți vreo suferință mai veche. La serviciu va fi agitație mare, nu este exclus să aveți parte de unele schimbări - fiți prudent! Dacă doriți să faceți o investiție în cămin, șansa va fi de partea dumneavoastră.

Leu (23.07 - 23.08)

Cheltuielile vor fi mult peste nivelul obișnuit și vă vor crea probleme serioase. Dacă doriți să faceți o investiție, gândiți-vă bine, altfel riscați să pierdeți banii. O activitate intelectuală ar putea fi încheiată cu succes în luna septembrie.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Ați dori să faceți foarte multe, dar nu aveți stare pentru nimic. Încercați să vă implicați în activități de rutină care nu vă vor ridica probleme prea mari. În cămin va fi nevoie de o reparație. Atenție la relația cu autoritățile!

Taur (21.04 - 20.05)

În plan sentimental veți avea o perioadă extrem de neliniștită, dar până la sfârșitul lunii septembrie situația se va ameliora. Este posibil să cheltuiți o mulțime de bani pentru divertisment. Pe parcursul lunii septembrie starea dv. generală se va îmbunătăți.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Nevoia dv. de manifestare este mare, dar puteți greși cu ușurință. Relația cu partenerul de viață va fi tensionată, evitați să vă impuneți punctele de vedere. O persoană mai în vârstă vă va fi de mare ajutor în această perioadă.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Implicarea în activități intelectuale vă va ridica unele probleme, dar până la urmă vă veți descurca de minune. De pe alte meleaguri veți primi vești contradictorii, care vă vor ține încordat o bucată de vreme.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Va trebui să fiți cât se poate de prudent și rezervat în manifestări, în caz contrar veți fi angrenat în tot felul de conflicte, mai ales cu cei apropiați. Spre sfârșitul intervalului veți avea parte de unele realizări în plan sentimental.

Balanță (23.09 - 23.10)

Există o persoană care nu vă dorește binele și încearcă să teasă o mulțime de intrigi în jurul dv. În sfera serviciului este posibil să aveți parte de o schimbare. Va fi nevoie să munciți mult, dar până la urmă rezultatele vă vor satisface.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea serioase probleme financiare în această perioadă. Ele se vor rezolva încetul cu încetul spre sfârșitul intervalului. La serviciu veți munci din greu dar rezultatele vor întârzia să apară. Este nevoie de multă conștiinciozitate.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți călători sau veți avea de semnat acte, de luat decizii. Activitățile intelectuale în care vă veți implica vă vor stresa, dar veți reuși să le duceți la bun sfârșit. Începând cu 16 septembrie veți avea posibilitatea de a vă îmbunătăți confortul în apartament sau relația cu membrii familiei.

Scorpion (24.10 - 22.11)

În entourage dv. apropiat vor fi tot felul de animozități. Încercați să vă păstrați calmul și să dați dovadă de diplomatie în tot ce faceți. Comunicarea cu cei din jur va evolua bine pe parcursul intervalului, ceea ce vă va ajuta să depășiți unele neînțelegeri.

Pești (19.02. - 20.03)

Traversați o perioadă deosebit de tensionată, în care prudența trebuie pusă pe primul plan. Activitățile riscante pot fi cauza unor mici accidente. În relația cu ființa iubită veți avea unele nemulțumiri.

CONCURS

INCĂLZEȘTE INIMA

Nume: _____
 Prenume: _____
 Vârstă: _____
 Profesie: _____
 Stare civilă: _____
 Adresă: _____
 Telefon: _____

4 PREMII „SANKT PETERSBURG” PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ!

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei și veți reuși, într-un mod plăcut, să vă încălziți inima. Răspundeți corect la întrebarea de mai jos și puteți câștiga unul dintre cele 4 premii:

4

premiu a câte 1. bax de vodcă „SANKT PETERSBURG” de 0.7 l.

Completați talonul și expediți-l, până pe data de 24 septembrie 2003, împreună cu răspunsul pe adresa: Publicațiile Flacăra, București, sectorul 1, Ploaie Prosoara 1, cod 71341.

ÎNTREBARE

Cine este directorul onorific al Pro Sport?

RĂSPUNS

.....

Căpitanul echipei organizator de

Sankt Petersburg,

din data 7/2003, este:

Marius Nicolae

București

Mircea Holbe

București

Mihaela Stefania Horvat

Cu Năpoca

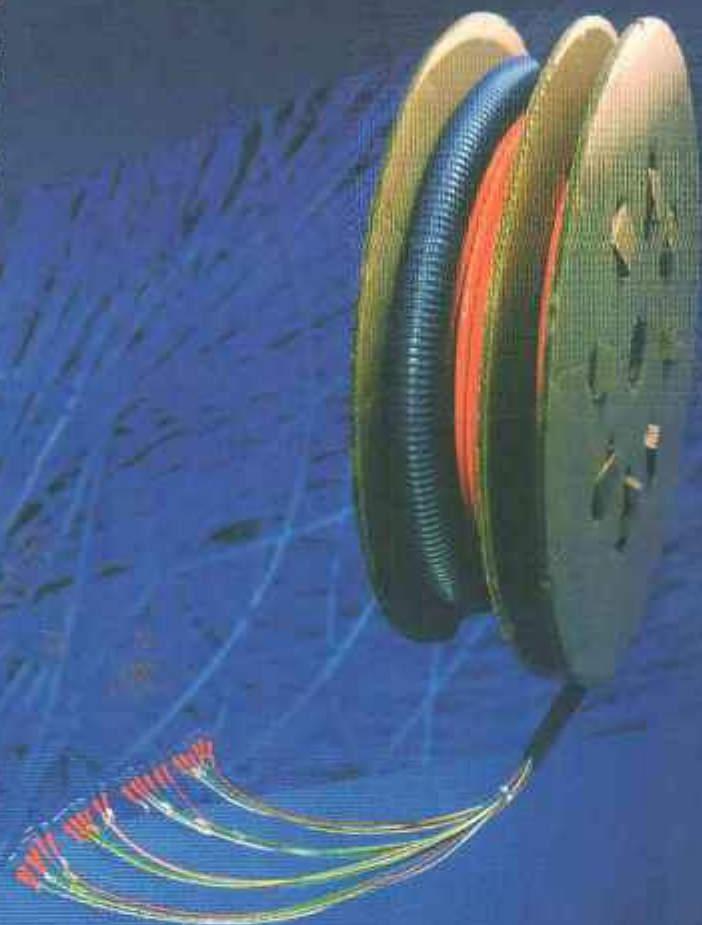
Alexandru Corogeanu

Cu Năpoca

NK CABLES

2, Expoziției Blvd., WTC,
Entrance F, 1st Floor
783341 Bucharest, Romania

Telephone: +4021 202 3057
Telefax: +4021 202 3100
e-mail: vladimir@nkcables.ro
Website: www.nkcables.ro

Clienți NK CABLES

ROMANIA – Romtelecom, Transselectrica, Astral, RCS
MOLDOVA – Moldtelecom, Telemedia
SERBIA – Srbija Telecom

ascultă ce mică e lumea!

"Altfel Spus"

știri de ultimă oră la prima oră

08:20
07:45 și 08:45
07:50 și 09:45
06:50 și 09:20
07:23 și 08:50
06:43 și 09:15

reportajul zilei,
revista presei europene,
invitatul dimineții,
sport,
rubrica economică,
cronica internațională.

"Altfel Spus" îți aduce lumea mai aproape!
În fiecare dimineață, între **6:30 și 10:00**,
Constantin Drăgan duce vorba de la București la
Paris ca să ai informații românești și internaționale.
Ești în direct cu Mircea Iorgulescu, Mărai Vișniuc,
Dinu Flămând, Sorin Pamfil și două redacții Radio
France Internationale.

delta rfi 93.5 fm

www.deltarfi.ro

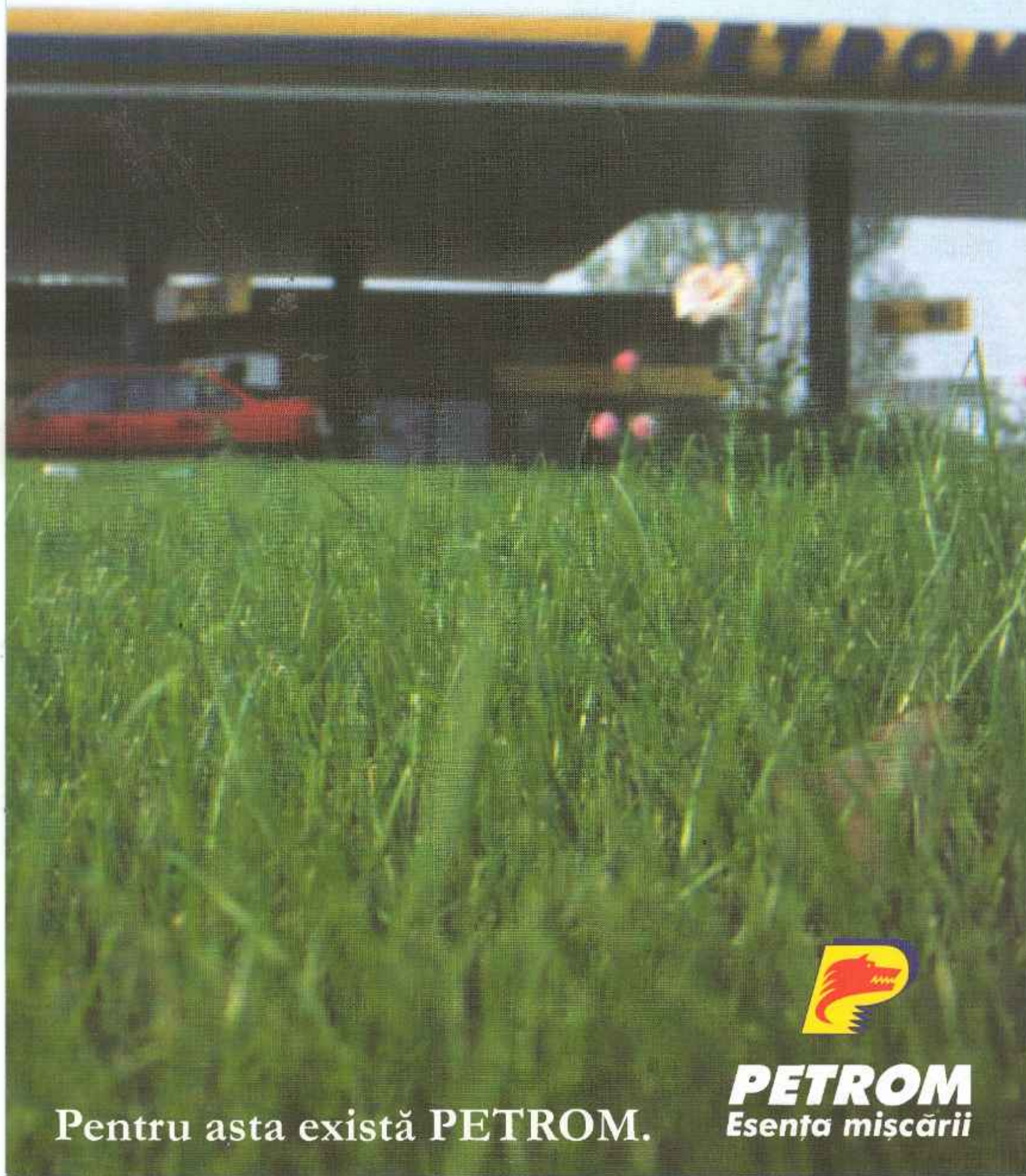

Alinierea sticlelor

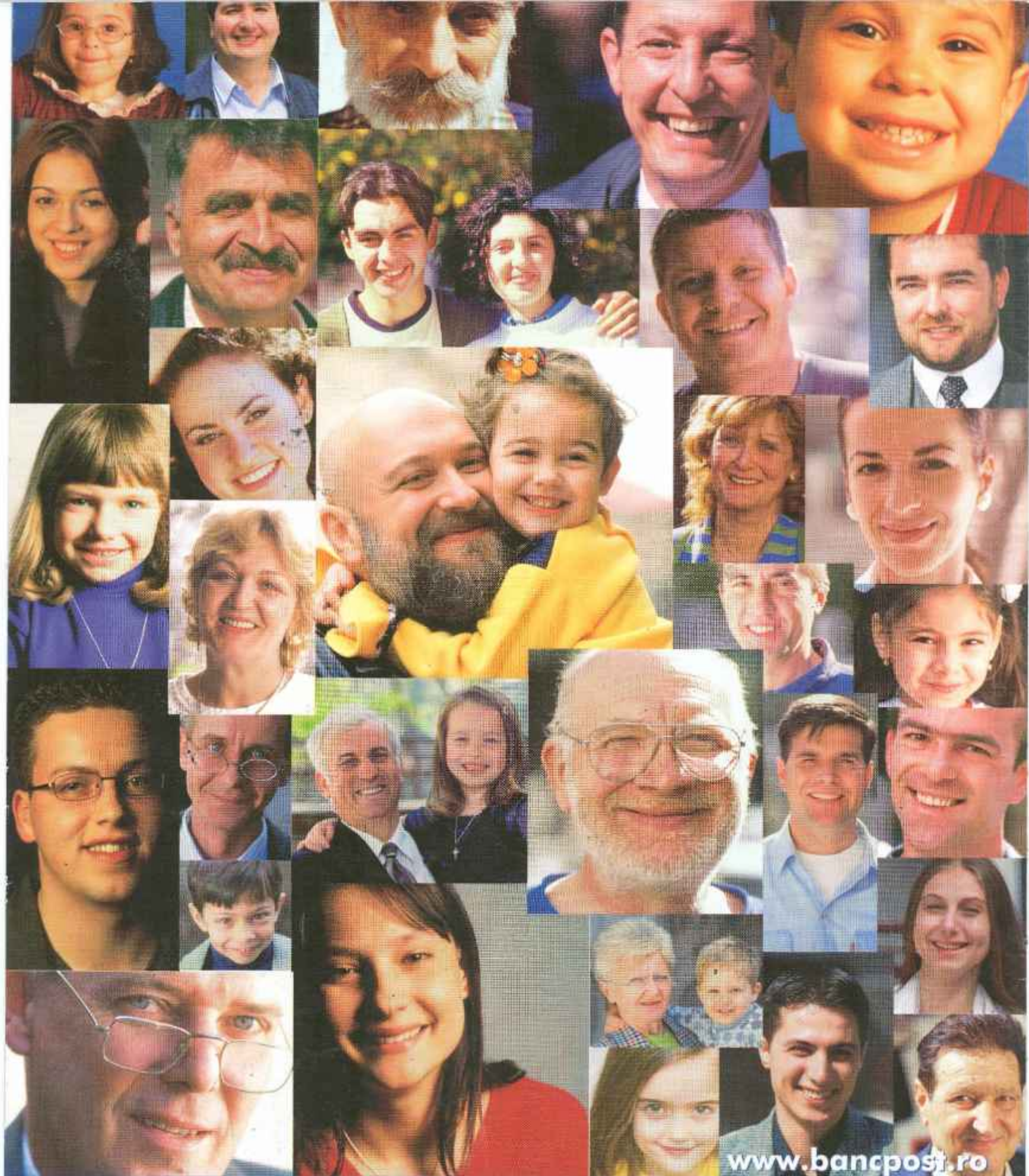
Benzina nu există în natură.

Pentru asta există PETROM.

PETROM
Esența mișcării

www.bancpost.ro

BANC POST
O bancă a tuturor